

RATKAISU IHMISKUNNAN EDISTYMISEEN

**L2Q-kysymisjärjestelmä on
puuttuva koulutusreitti**

SEAN GRINYER

**worldeducation.online
q2l.online**

SISÄLLYS

MIKSI LAPSET TARVITSEVAT L2Q:N KYSYMISEN TYÖKALUPAKIN	4-13
--	-------------

MIKSI L2Q-JÄRJESTELMÄ ON PUUTTUVA KOULUTUSREITTI	14-17
---	--------------

L2Q:N KYSYMISEN TYÖKALUPAKKI

1. LÄHDE JA ALKUPERÄ	18-44
2. NÄYTTÖSTANDARDI	45-73
3. KANNUSTIN JA HYÖTY	74-99
4. LUONNE JA JOHDONMUKAISUUS	100-126
5. LUPA KYSYÄ	127-153
6. TUNNEVAIKUTUS	154-192
7. NARRATIIVI JA TODELLISUUS	193-222
8. PSYKOLOGINEN VAIKUTUS	223-247
9. SOVELLA SAMAA STANDARDIA KAIKKIALLA	248-272

IHMISKUNNAN EDISTYMINEN	273-299
--------------------------------------	----------------

ET VOI OPPIA SIITÄ, MITÄ ET VOI NÄHDÄ

MIKSI LAPSET TARVITSEVAT L2Q:N KYSYMISEN TYÖKALUPAKIN

L2Q:N KYSYMISEN TYÖKALUPAKIN ANTAMINEN LAPSILLE HEIDÄN MIELENSÄ SUOJELEMISEKSI, OPPIMISEN EDISTÄMISEKSI, TOTUUDEN EROTTAMISEKSI JA VILPIN TOISTUMISEN KATKAISEMISEKSI

Lasten mieli ja oppiminen muotoutuvat maailmanympäristön vaikutuksesta ennen kuin he täysin ymmärtävät, mikä heitä muovaa.

Siksi lapset tarvitsevat L2Q:n kysymisen työkalupakin.

L2Q:n kysymisen työkalupakki ei ole tavallinen koulutusresurssi.

Se on maailmassa uusi jäsennelty koulutusmenetelmä, joka on kehitetty Book of Evidence -teoksen pohjalta ja järjestetty World Education Onlinen kautta, jotta lapset saavat jäsennellyn menetelmän oppia kysymään todellisesta maailmanympäristöstä, erottamaan totuuden, kehittämään itsenäistä ajattelua ja estämään luotuja valheita muovaamasta heidän mieltään ja oppimistaan.

L2Q:n kysymisen työkalupakki ei kerro lapsille, mitä heidän tulee ajatella.

L2Q:n kysymisen työkalupakki antaa lapsille jäsennellyn menetelmän kysyä heille näytetystä saman standardin mukaan, mukaan lukien tieto, aikuiset, koulut, järjestelmät, raha, auktoriteetti, narratiivit, käyttäytyminen, psykologinen vaikutus ja heidän omat oletuksensa.

Se opettaa heitä testaamaan, mikä on totta, tunnistamaan vilpin, ymmärtämään psykologisen vaikutuksen ja soveltamaan samaa standardia kaikkialla.

Tässä ei ole kyse vain siitä, että opitaan enemmän tietoa.

Kyse on siitä, että lapsille annetaan työkalut kysyä maailmanympäristöstä ennen kuin luodut valheet, toistetut narratiivit, tunnevaikutus, pelko, auktoriteetti, hiljaisuus, riippuvuus ja harhaanjohtaminen muovaavat heidän käsitystään maailmasta.

Kun lapsille ei opeteta, miten kysyä asianmukaisesti, heidän mielensä jää alttiiksi sille, mitä toistetaan, suojellaan, piilotetaan, normalisoidaan ja esitetään heille totuutena.

Luodut valheet eivät ainoastaan johda lapsia harhaan.

Ne vaikuttavat siihen, miten lapset näkevät, oppivat, ajattelevat, luottavat, ymmärtävät ja reagoivat ympäröivään maailmaan.

PSYKOLOGINEN VAIKUTUS JA LASTEN MIELI

Psykologinen vaikutus on yksi L2Q:n kysymisen työkalupakin tärkeimmistä osista.

Psykologinen vaikutus on tärkeä, koska vilppi vaikuttaa mielen kautta ennen kuin lapsilla on työkalut tunnistaa se.

Se, mitä toistetaan, palkitaan, pelätään, piilotetaan, normalisoidaan, suojellaan tai esitetään totuutena, muovaa lasten käsitystä, oppimista, luottamusta, ymmärrystä ja käyttäytymistä.

Lapsille on annettava työkalut kysyä, miten tieto, tarinat, järjestelmät, auktoriteetti, pelko, paine, palkkio, rangaistus, hiljaisuus, toistuminen ja tunnevaikutus vaikuttavat heidän mieleensä.

Kun lapset oppivat kysymään psykologisesta vaikutuksesta, he alkavat ymmärtää, miten maailmanympäristö muovaa ihmisiä sisältäpäin.

Tuo ymmärrys suojaa heidän mieltään.

Se edistää oppimista.

Se kehittää itsenäistä ajattelua.

Se antaa lapsille kyvyn erottaa totuus.

Se poistaa vilpin hallitsevana reittinä lasten mielen kautta, koska luodut valheet asetetaan kysymysten kohteeksi, testataan ja paljastetaan sen sijaan, että ne hyväksyttäisiin, toistettaisiin ja perittäisiin.

HENKINEN HYVINVOINTI JA VILPIN POISTAMINEN

Vilppi ei ainoastaan piilota totuutta.

Se vaikuttaa siihen, miten lapset tuntevat, ajattelevat, luottavat, oppivat ja näkevät maailman.

Kun lapsia ympäröivät luodut valheet, toistetut narratiivit, pelko, hiljaisuus, tunnevaikutus, paine, auktoriteetti ja harhaanjohtaminen, maailma saadaan näyttämään synkemmältä, sekavammalta, uhkaavammalta ja toivottomammalta kuin sen todella tarvitsee olla.

Se vaikuttaa lasten mieleen.

Se vaikuttaa heidän oppimiseensa.

Se vaikuttaa heidän luottamukseensa siihen, että he voivat ymmärtää maailmaa.

Se vaikuttaa heidän kykyynsä luottaa siihen, mikä on totta.

Siksi L2Q:n kysymisen työkalupakki on keskeinen lasten mielen suojelemisessa, oppimisen vahvistamisessa ja henkisen hyvinvoinnin parantamisessa koulutuksen kautta.

Kun lapsille annetaan työkalut kysyä asianmukaisesti, vilppi alkaa menettää otettaan heidän käsityksestään.

Luodut valheet asetetaan kysymysten kohteeksi sen sijaan, että ne omaksuttaisiin.

Pelkoon perustuvia narratiiveja testataan sen sijaan, että niitä toistettaisiin.

Auktoriteettia tutkitaan sen sijaan, että se hyväksyttäisiin sokeasti.

Tunnevaikutus tunnistetaan sen sijaan, että se hallitsisi heidän ajatteluaan.

Hiljaisuus asetetaan kysymysten kohteeksi sen sijaan, että sen annettaisiin sallia piilotetun vahingon jatkuminen.

Lapsia ei jätetä yksin maailmaan, jota heitä ei ole opetettu ymmärtämään.

Heille annetaan jäsennelty menetelmä kysyä siitä, mikä muovaa heidän mieltään.

Heille annetaan tapa erottaa totuus luoduista valheista.

Heille annetaan tapa nähdä maailma selkeämmin sen sijaan, että he näkisivät vain synkemmän version, jonka vilppi, pelko, narratiivit, hiljaisuus ja psykologinen vaikutus ovat luoneet.

Kun vilppi poistetaan lasten ymmärryksestä, maailman ei tarvitse näyttää toivottomalta, sekavalta tai synkältä.

Lapset alkavat nähdä, että ongelmia luodaan, toistetaan, suojellaan ja jatketaan käyttäytymisen, järjestelmien, kannustimien, hiljaisuuden, narratiivien ja L2Q:n jäsennellyn näyttöön perustuvan kysymisreitin puuttumisen kautta.

Se tarkoittaa, että maailmasta tulee jotain, josta he kysyvät, jonka he ymmärtävät, josta he oppivat ja jota he auttavat parantamaan.

Tämä vahvistaa henkistä hyvinvointia, koska lapset eivät enää vain ime itseensä maailman painoa.

He oppivat, miten sitä ymmärretään.

He oppivat, miten siitä kysytään.

He oppivat, miten nähdään, mikä on totta.

He oppivat, miten itsenäistä ajattelua kehitetään.

L2Q:n kysymisen työkalupakin antaminen lapsille suojaa heidän mieltään antamalla heille menetelmän poistaa vilppi heidän käsityksestään maailmasta.

Kun vilppi menettää reittinsä lasten mielen kautta, pelko, sekavuus, valheellinen synkkyys ja toistetut narratiivit menettävät voimansa muovata sitä, miten lapset näkevät todellisuuden.

HILJAISUUDEN, RAHAN JA VILPPIÄ SUOJELEVAN MEKANISMIN ASETTAMINEN KYSYMYSTEN KOHTEEKSI

Lapset tarvitsevat L2Q:n kysymisen työkalupakin myös siksi, että hiljaisuus suojaa vilppiä.

Hiljaisuus ei ole tyhjää.

Hiljaisuus suojaa sitä, mitä ei aseteta kysymysten kohteeksi.

Hiljaisuus suojaa sitä, mitä ihmiset pelkäävät sanoa.

Hiljaisuus suojaa sitä, mitä järjestelmät eivät halua paljastettavan.

Hiljaisuus suojaa sitä, minkä raha, riippuvuus, työllisyys, asema, maine, auktoriteetti ja pelko pitävät piilossa.

Tällä on merkitystä, koska lapset saavat koulutuksensa maailmassa, jossa hiljaisuus jo toimii.

Heitä opettavat aikuiset, joita itseään on opetettu, koulutettu, palkattu ja sijoitettu järjestelmään, jossa heidän tehtävänään on opettaa, välittää, toistaa ja arvioida tietoa siinä järjestelmässä, jossa he itse saivat koulutuksensa.

Se ei tarkoita, että opettajat olisivat pahoja ihmisiä.

Se tarkoittaa, että koulutus itse sijaitsee samassa maailmanympäristössä, josta L2Q opettaa lapsia kysymään.

Nykyinen koulutus ei asianmukaisesti opeta lapsia kysymään hiljaisuuden takana olevasta mekanismista.

Se ei asianmukaisesti opeta lapsia kysymään, mitä raha suojaa, mitä riippuvuus hallitsee, mitä työllisyys vaatii, mitä auktoriteetti estää, mitä maine piilottaa, minkä pelko vaientaa, mitä kannustimet muovaavat ja minkä järjestelmät sallivat jatkoa.

Kun lapsille ei opeteta kysymään hiljaisuudesta, he oppivat hyväksymään maailman sellaisena kuin se heille näytetään.

He oppivat sen, mitä toistetaan, mutta eivät sitä, mitä piilotetaan.

He oppivat sen, mikä hyväksytään, mutta eivät sitä, mitä suojellaan.

He oppivat sen, mitä opetetaan, mutta eivät sitä, mitä vältetään.

He oppivat toimimaan maailmanympäristössä ymmärtämättä mekanisme, joka pitää luodut valheet, vilpin, pelon, riippuvuuden ja toistuvat mallit paikallaan.

L2Q:n kysymisen työkalupakki antaa lapsille menetelmän kysyä tuosta mekanismista.

Se opettaa heitä kysymään:

Mitä ei sanota?

Miksi sitä ei sanota?

Kuka hyötyy hiljaisuudesta?

Mitä raha suojaa?

Mitä riippuvuus hallitsee?

Mitä pelko estää?

Mistä auktoriteetti estää ihmisiä kysymästä?

Mikä toistuva malli jatkuu, koska ihmiset pysyvät hiljaa?

Siksi hiljaisuudesta kysyminen on olennaista lasten mielen suojelemiseksi ja heidän oppimisensa edistämiseksi.

Kun lapset oppivat kysymään hiljaisuudesta, he alkavat nähdä, mitä koulutuksen, järjestelmien, auktoriteetin, narratiivien, rahan ja toistuvan käyttäytymisen pinnan alle on piilotettu.

Kun he näkevät, mitä hiljaisuus suojaa, he alkavat ymmärtää vilpin taustalla olevaa mekanismia.

Kun he ymmärtävät vilpin taustalla olevan mekanismin, itsenäinen ajattelu kehittyy.

Kun itsenäinen ajattelu kehittyy, luodut valheet menettävät reittinsä lasten mielen kautta.

Näin L2Q:n kysymisen työkalupakki antaa lapsille menetelmän poistaa vilppi heidän käsityksestään maailmasta.

Se antaa heille kyvyn kysyä siitä, mitä näytetään, mitä piilotetaan, mitä suojellaan, mitä toistetaan, mistä maksetaan, mitä pelätään, mikä vaiennetaan ja mikä esitetään totuutena.

Tämä on keskeistä koulutuksen parantamiselle, koska koulutus ei voi parantua niin kauan kuin se opettaa lapsia toistamaan tietoa opettamatta heitä kysymään hiljaisuudesta, rahasta, riippuvuudesta, kannustimista ja auktoriteetista, jotka muovaavat heidän ympärillään olevaa maailmanympäristöä.

MIKSI TÄMÄ ON KESKEISTÄ Q2L:LLE JA YOUNG QUESTIONERSILLE

Tämä on keskeistä Q2L:lle ja Young Questionersille.

Lapset tavoitetaan turvallisesti vanhempien, opettajien, hoivaajien, koulujen, koulutusympäristöjen ja vastuullisten aikuisten kautta, jotta he saavat työkalut kysyä asianmukaisesti, oppia todellisesta maailmanympäristöstä ja kehittää itsenäistä ajattelua ennen kuin sama maailma muovaa heidät toistamaan sitä.

Tehtävänä ei ole kertoa lapsille, mitä heidän tulee ajatella.

Tehtävänä on antaa lapsille L2Q-menetelmä, jotta he kysyvät, näkevät, ymmärtävät, erottavat totuuden, suojaavat mieltään, edistävät oppimista ja oppivat todellisesta maailmanympäristöstä.

Lapset eivät opi vain aikuisilta.

Lapset oppivat toisilta lapsilta.

He tarkkailevat toisiaan.

He vaikuttavat toisiinsa.

He jakavat ideoita, käyttäytymistä, tapoja, kiinnostuksen kohteita, ymmärrystä ja ajattelutapoja.

Kun kysyminen kehittyy lapsissa, se leviää lapselta toiselle.

Kun ymmärrys kehittyy lapsissa, se leviää lapselta toiselle.

Kun itsenäinen ajattelu kehittyy lapsissa, se leviää lapselta toiselle.

Lapset, jotka oppivat kysymään, auttavat muita lapsia oppimaan kysymään.

Lapset, jotka oppivat ymmärtämään, auttavat muita lapsia oppimaan ymmärtämään.

Lapset, jotka kehittävät itsenäistä ajattelua, auttavat muita lapsia kehittämään itsenäistä ajattelua.

Siksi lapset ovat muutoksen ensisijainen reitti.

Vaikutus ei pysähdy yhteen lapseen.

Se kulkee lapsiryhmien, luokkahuoneiden, koulujen, yhteisöjen ja tulevien sukupolvien kautta.

Kun lapset oppivat kysymään, he alkavat nähdä.

Kun he alkavat nähdä, he alkavat ymmärtää.

Kun ymmärrys kehittyy, itsenäinen ajattelu kehittyy.

Kun itsenäinen ajattelu kehittyy, vilppi menettää reittinsä.

Kun vilppi menettää reittinsä, vilpistä syntyvä vahinko menettää reittinsä ihmisten, koulutuksen, järjestelmien ja yhteiskunnan kautta.

Siksi kyvyn kysyä asianmukaisesti antaminen lapsille on yksi tärkeimmistä asioista, jotka koulutuksen on tehtävä.

Se suojaa lasten mieltä.

Se vahvistaa oppimista.

Se kehittää itsenäistä ajattelua.

Se poistaa vilpin maailmasta antamalla seuraavalle sukupolvelle
kyvyn erottaa totuus.

Lapset tarvitsevat työkalut kysyä asianmukaisesti.

Näin oppiminen edistyy.

Näin itsenäinen ajattelu kehittyy.

Näin vilppi menettää reittinsä.

Näin koulutus paranee, jotta maailma paranee.

**Totuuteen perustuva maailma alkaa, kun lapsille annetaan
työkalut kysyä asianmukaisesti.**

MIKSI L2Q:N JÄSENNELTY NÄYTTÖÖN PERUSTUVA KYSYMISJÄRJESTELMÄ ON PUUTTUVA KOULUTUSREITTI

L2Q:n jäsennelty näyttöön perustuva kysymisjärjestelmä on erilainen sen alkuperän vuoksi.

Se kehitettiin Book of Evidence -teoksen pohjalta.

Book of Evidence dokumentoi yli 30 vuoden ajalta aikaleimattuja ensikäden kokemuksia, näyttöä, julkista aineistoa, haastamista ja toistuvia malleja, jotka itse maailmanympäristö toi näkyviin.

Näytön karttuessa yksi ristiriita tuli yhä näkyvämmäksi.

Kysymistä esiintyi.

Silti toistuminen jatkui.

Sama harhaanjohtaminen jatkui.

Sama hiljaisuus jatkui.

Sama riippuvuus jatkui.

Samat ristiriidat jatkuivat.

Samat toistuvat mallit jatkuivat.

Book of Evidence ei paljastanut kysymisen puutetta.

Se paljasti, että kysymistä esiintyi jo samalla kun sama maailma jatkoi toistumistaan.

Tämä ristiriita on L2Q:n jäsennellyn näyttöön perustuvan kysymisjärjestelmän ytimessä.

Jos kysymistä esiintyi jo, miksi samat mallit jatkuivat?

Book of Evidence paljasti toistuvasti saman ristiriidan.

Kysymistä esiintyi.

Silti toistuminen jatkui.

Tämä osoitti, ettei ongelmana ollut kysymisen puute.

Ongelma oli sellaisen jäsennellyn näyttöön perustuvan koulutusreitin puuttuminen, jonka kautta opitaan kysymään itse maailmanympäristöstä.

Ihmiset voivat esittää kysymyksiä ja silti toistaa ympärillään olevaa maailmaa.

Ihmiset voivat esittää kysymyksiä ja silti pysyä saman maailmanympäristön muovaamina, joka tuottaa toistumisen.

Ihmiset voivat esittää kysymyksiä ja silti periä, hyväksyä, puolustaa ja jatkaa toistuvia malleja.

Kysymisen olemassaolo ei siksi ole näyttöä siitä, että ihmisille olisi opetettu, miten kysytään.

Kysymisen olemassaolo ei ole näyttöä siitä, että ihmisille olisi opetettu, miten ymmärretään, mikä tuottaa toistumisen.

Puuttuva osa ei ollut lisätieto.

Tietoa oli jo olemassa.

Puuttuva osa ei ollut lisää kysymistä.

Kysymistä esiintyi jo.

Puuttuva osa oli jäsenNELTY näyttöön perustuva koulutusreitti sen oppimiseen, miten itse maailman ympäristöstä esitetään kysymyksiä.

JäsenNELTY näyttöön perustuva koulutusreitti sen tutkimiseen, mikä jatkui toistuvasti, vaikka kysymistä jo esiintyi.

JäsenNELTY näyttöön perustuva koulutusreitti toistumista tuottavien mekanismien tutkimiseen.

Tuosta puuttuvasta reitistä tuli L2Q:n jäsenNELTY näyttöön perustuva kysymisjärjestelmä.

L2Q:n jäsenNELTY näyttöön perustuva kysymisjärjestelmä kehitettiin Book of Evidence -teoksen kautta muodostetun näyttöperustan pohjalta.

Se kehitettiin, koska Book of Evidence paljasti toistuvia malleja, jotka jatkuivat, vaikka kysymistä jo esiintyi.

Se kehitettiin, koska Book of Evidence paljasti puuttuvan koulutusreitit.

Se kehitettiin, koska Book of Evidence osoitti, että kysyminen ja kysymään oppiminen eivät ole sama asia.

L2Q kehitettiin tutkimaan sitä, mikä jatkui toistuvasti vaikka kysymistä jo esiintyi.

L2Q kehitettiin tutkimaan toistumista tuottavia mekanismeja sen sijaan, että tutkittaisiin vain toistumisen tuottamia seurauksia.

L2Q kehitettiin tutkimaan maailmanympäristöä sen sijaan, että vain operoitaisiin sen sisällä.

L2Q kehitettiin auttamaan ihmisiä ymmärtämään maailmanympäristöä sen sijaan, että he vain toimisivat sen sisällä.

Siksi L2Q:n jäsenelty näyttöön perustuva kysymisjärjestelmä on erilainen.

Siksi L2Q:n jäsenelty näyttöön perustuva kysymisjärjestelmä edustaa puuttuvaa koulutusreittiä.

Kysymisen lähteellä ja alkuperällä on merkitystä.

L2Q:n jäsenelty näyttöön perustuvan kysymisjärjestelmän lähteellä ja alkuperällä on merkitystä.

L2Q:n jäsenelty näyttöön perustuva kysymisjärjestelmä sai alkunsa Book of Evidence -teoksen kautta muodostetusta näyttöperustasta.

Sen ymmärtäminen, mistä järjestelmä tuli, on ensimmäinen askel sen ymmärtämiseen, miksi se on erilainen.

Siksi ensimmäinen osa alkaa Lähteestä ja alkuperästä.

OSA 1 - LÄHDE JA ALKUPERÄ

MITÄ LÄHDE JA ALKUPERÄ TODELLA OVAT

Lähde ja alkuperä muodostaa Opi kysymään (L2Q)
-kysymistyykalupakin perustan, koska kaikki alkaa siitä, mistä tieto tulee ja mikä sitä muovaa.

Ihmisiä ympäröi jatkuvasti tieto, mutta heille ei opeteta, miten sitä tutkitaan asianmukaisesti tai miten opitaan heitä ympäröivästä maailmanympäristöstä.

Ihmisille näytetään tietoa.

Ihmisille kerrotaan tietoa.

Ihmisille opetetaan tietoa.

Ihmisten odotetaan painavan tietoa mieleensä.

Ihmisten odotetaan toistavan tietoa.

Ihmisten odotetaan toteuttavan tietoa.

Ihmisten odotetaan puolustavan tietoa.

Mutta ihmisille ei opeteta, miten he voivat kysyä, nähdä, ymmärtää ja oppia siitä, mitä heille näytetään.

Ihmiset elävät tällä hetkellä suurimmassa olemassa olevassa oppimisympäristössä, mutta heille ei silti ole asianmukaisesti opetettu, miten siitä opitaan.

Ihmiset on jätetty toimimaan maailmassa, jota heille ei ole asianmukaisesti opetettu ymmärtämään.

Heille ei opeteta jäsennellyn näyttöön perustuvan koulutusreitin kautta, miten maailmanympäristö muovaa heidän mieltään, uskomuksiaan, tunteitaan, luottamustaan, käyttäytymistään, käsitystään ja ymmärrystään.

Heille ei opeteta, miten raha, riippuvuus, auktoriteetti, hiljaisuus, narratiivit, toistuminen, pelko, kannustimet, tavoittavuus, asema ja luodut valheet vaikuttavat ihmiskuntaan.

Maailmanympäristö itsessään on oppimisympäristö.

Se tarjoaa jatkuvasti ihmiskunnalle mahdollisuuksia oppia.

Ihmiset odottavat usein, että heitä opetetaan, vaikka he seisovat jo suurimmassa olemassa olevassa oppimisympäristössä.

Maailmanympäristö siis kouluttaa ihmisiä joka päivä riippumatta siitä, tunnistavatko he sen vai eivät.

Ongelma on, ettei monille ihmisille ole opetettu, miten nuo opetukset nähdään.

Heille ei ole opetettu, miten kysytään:

Mikä muovaa ajatteluani?

Mikä muovaa uskomuksiani?

Mikä muovaa tunteitani?

Mikä muovaa luottamustani?

Mikä muovaa käyttäytymistäni?

Mikä muovaa käsitystäni?

Mikä muovaa ymmärrystäni?

Mikä muovaa ympärilläni olevaa maailmaa?

Ilman näitä kysymyksiä ihmiset voivat viettää koko elämänsä muovautuen ymmärtämättä, että heitä muovataan.

Ihmiset perivät usein maailman pinnan ymmärtämättä, mitä sen alla on.

He saattavat nähdä järjestelmiä.

He saattavat nähdä sääntöjä.

He saattavat nähdä auktoriteettia.

He saattavat nähdä rahaa.

He saattavat nähdä koulutusta.

He saattavat nähdä toistuvia ongelmia.

Mutta he eivät välttämättä ymmärrä, mikä niitä luo, suojaa, muovaa tai mahdollistaa niiden jatkumisen.

Siksi ihmiset eivät voi oppia siitä, mitä he eivät voi nähdä.

Näkeminen ei tarkoita vain katsomista.

Näkeminen on prosessi, jossa kysytään riittävän syvällisesti, jotta voidaan siirtyä pintatason selitysten ohi ja alkaa tunnistaa maailmanympäristöä muovaavia mekanismeja.

Näkeminen luo ymmärrystä.

Ymmärrys luo oppimista.

Oppiminen luo itsenäistä ajattelua.

Lähteessä ja alkuperässä ei siis ole kyse vain sen tunnistamisesta, mistä tieto tuli.

Kyse on siitä, että opitaan kysymään riittävän syvällisesti, jotta voidaan nähdä, mikä muovaa itse tietoa.

Ihmisten on opittava kysymään:

Kuka loi tämän?

Mistä se tuli?

Miksi se luotiin?

Kuka hyötyy siitä?

Mitä kannustimia on olemassa?

Mikä siihen vaikuttaa?

Mikä sitä suojaa?

Mitä piilotetaan?

Mitä toistetaan?

Mikä muovaa mukana olevia ihmisiä?

Mikä maailmanympäristö tuotti sen?

Näillä kysymyksillä on merkitystä, koska ihmiset eivät peri vain tietoa.

He perivät käyttäytymistä.

He perivät järjestelmiä.

He perivät narratiiveja.

He perivät riippuvuutta.

He perivät hiljaisuutta.

He perivät auktoriteettia.

He perivät toistuvia malleja.

He perivät myös luotuja valheita.

Luodut valheet eivät ole vain yksittäisiä vääriä tiedonpalasia.

Luodut valheet juurtuvat itse maailmanympäristöön.

Ne normalisoituvat.

Niitä suojellaan.

Niitä toistetaan.

Niitä puolustetaan.

Lopulta ne hyväksytään totuutena.

Sitten ihmiset perivät nuo luodut valheet ymmärtämättä koskaan, että ne alun perin luotiin.

Ihmisille opetetaan, miten toimia maailmanympäristössä, mutta heille ei opeteta jäsenneilyn näyttöön perustuvan koulutusreitien kautta, miten sitä ymmärretään.

Ihmisistä voi tulla erittäin taitavia toimimaan maailmassa, jota he eivät asianmukaisesti ymmärrä.

Toimiminen mahdollistaa ihmisille selviytymisen järjestelmien sisällä.

Ymmärtäminen mahdollistaa ihmisille järjestelmistä oppimisen.

Jos koulutus opettaa ihmisille vain, miten toimia maailmanympäristössä, koulutus auttaa tuottamaan saman maailmanympäristön uudelleen.

Ihmisistä tulee silloin maailmanympäristön tuotteita sen sijaan, että he oppisivat siitä.

Ihmiskunta elää maailmanympäristössä, jonka ihmiskunta itse luo jatkuvasti uudelleen.

Maailmanympäristö muovaa aikuisia.

Aikuiset muovaavat opettajia.

Opettajat muovaavat lapsia.

Lapsista tulee aikuisia.

Aikuiset luovat sitten saman maailmanympäristön uudelleen.

Kierto jatkuu loputtomasti, elleivät ihmiset opi kysymään siitä jäsenellään näyttöön perustuvan kysymisreitistä kautta.

Ihmisten on myös ymmärrettävä, että heidän oma mielensä on heidän tärkein työkalunsa maailmanympäristöstä oppimiseen.

Mikään titteli, auktoriteetti, järjestelmä, instituutio, lähde tai yksilö ei voi itsenäisesti luoda ymmärrystä toiselle ihmiselle.

Ymmärryksen on kehityttävä yksilön omassa mielessä.

Kysyminen kehittää ymmärrystä.

Ymmärrys kehittää oppimista.

Oppiminen kehittää itsenäistä ajattelua.

Ihmisten on siksi opittava syistä sen sijaan, että he toistaisivat loputtomasti seurauksia.

Heidän on opittava, mikä muovaa maailmaa, sen sijaan että he vain sopeutuisivat siihen.

Siksi Lähde ja alkuperä on Opi kysymään (L2Q)
-kysymistyökalupakin alussa.

Jos Lähde ja alkuperä on heikko, jokainen muu osa heikkenee sen mukana.

Näyttöstandardi heikkenee.

Kannustin ja hyöty heikkenee.

Luonne ja johdonmukaisuus heikkenee.

Lupa kysyä heikkenee.

Tunnevaikutus heikkenee.

Narratiivi vs. todellisuus heikkenee.

Psykologinen vaikutus heikkenee.

Sovella samaa kaikkialla heikkenee.

Lähde ja alkuperä on siksi koko viitekehyksen perusta.

Se on lähtökohta, jonka kautta ihmiset voivat alkaa oppia itse maailmasta.

Eteneminen on:

Kysy.

Näe.

Ymmärrä.

Opi.

Kehitä itsenäistä ajattelua.

Näin ihmiset lakkaavat toistamasta maailmaa, jota he eivät asianmukaisesti ymmärrä.

Näin ihmiset alkavat oppia maailmanympäristöstä sen sijaan, että heistä tulisi vain sen tuotteita.

Ja siksi Lähde ja alkuperä on Opi kysymään (L2Q)
-kysymistyökalupakin ensimmäinen osa.

KÄSITYS

Maailmanympäristö muovaa ihmisiä ennen kuin he ymmärtävät sen muovaavan heitä.

Yksi suurimmista syistä siihen, että toistuvat mallit jatkuvat kaikkialla maailmassa, on se, että ihmiset usein uskovat sen, mitä he näkevät toistuvasti.

Ihmiset voivat sekoittaa toistumisen totuuteen.

Ihmiset voivat sekoittaa tuttuuden näyttöön.

Ihmiset voivat sekoittaa suosion uskottavuuteen.

Ihmiset voivat sekoittaa auktoriteetin oikeellisuuteen.

Ihmiset voivat sekoittaa näkyvyyden tärkeyteen.

Ihmiset voivat sekoittaa itsevarmuuden asiantuntemukseen.

Ihmiset voivat sekoittaa aseman ymmärrykseen.

Monet ihmiset eivät ymmärrä, että heidän käsitystään muovataan jatkuvasti.

Ihmisille ei opeteta jäsennellyn näyttöön perustuvan koulutusreitit kautta, miten heidän uskomuksensa muodostuvat.

Heille opetetaan, mitä uskoa.

Heille ei opeteta, miten he päätyivät uskomaan siihen.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Miten päädyin uskomaan tämän?

Kuka toi tämän uskomuksen elämäni?

Kuinka kauan olen uskonut tämän?

Kuinka usein olen altistunut tälle?

Mikä on toistuvasti vahvistanut tätä?

Olenko tutkinut sitä itsenäisesti?

Vai olenko perinyt sen?

Maailmanympäristö muovaa myös lapsia samalla kun nykyinen koulutus ei opeta heille jäsenneltyä näyttöön perustuvaa reittiä sen oppimiseen, miten siitä kysytään.

Lapset tarkkailevat aikuisia.

Lapset tarkkailevat käyttäytymistä.

Lapset tarkkailevat järjestelmiä.

Lapset tarkkailevat auktoriteettia.

Lapset tarkkailevat rahaa.

Lapset tarkkailevat riippuvuutta.

Lapset tarkkailevat narratiiveja.

Lapset tarkkailevat toistumista.

Lapset tarkkailevat hiljaisuutta.

Lapset tarkkailevat sitä, mitä palkitaan.

Lapset tarkkailevat sitä, mihin ei kannusteta.

Maailmanympäristö alkaa siis opettaa lapsia samalla kun nykyinen koulutus ei tarjoa jäsenneltyä näyttöön perustuvaa reittiä sen oppimiseen, miten siitä kysytään.

Myös aikuisia kouluttaa jatkuvasti maailmanympäristö riippumatta siitä, tunnistavatko he sen vai eivät.

Jos koulutus ei opeta lapsille ja aikuisille, miten kysyä todellisesta maailmanympäristöstä, he astuvat tietämättään samoihin toistumisen kiertoihin, jotka muovasivat heitä edeltäneitä ihmisiä.

Ihmiset voivat myös jäädä yksinkertaisten narratiivien vangiksi.

Ihmisiä voidaan kannustaa valitsemaan puolia sen sijaan, että he oppisivat siitä, mitä heille näytetään.

Ihmisiä voidaan kannustaa ajattelemaan sankarien ja pahantekijöiden kautta sen sijaan, että he ymmärtäisivät maailmanympäristöä muovaavia mekanismeja.

Mitä useammin ihmiset näkevät jotakin toistuvasti, sitä normaalimmalta se voi alkaa tuntua.

Mitä normaalimmaksi se tulee, sitä epätodennäköisemmin se asetetaan kysymysten kohteeksi.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mikä muovaa käsitystäni?

Mikä muovaa luottamustani?

Mikä muovaa ymmärrystäni?

Mikä muovaa uskomuksiani?

Näenkö maailman selkeästi?

Vai näenkö vain sen, mitä minulle on toistuvasti esitetty?

Lähde ja alkuperä auttaa ihmisiä siirtymään käsityksen tuolle puolen kohti ymmärrystä.

TAVOITTAVUUS, ASEMA JA TIETOYMPÄRISTÖT

Ihmiset usein olettavat, että suurimman tavoittavuuden saavan tiedon täytyy olla tärkeintä tietoa.

Tämä on asetettava kysymysten kohteeksi.

Monet ihmiset seuraavat tiedostamattaan suurimpia ääniä, suurimpia yleisöjä, suurimpia alustoja ja korkeinta asemaa.

Ihmiset ulkoistavat usein uteliaisuutensa.

Monet ihmiset odottavat, että joku auktoriteettiasemassa kertoo heille, mikä on tärkeää, ennen kuin he kiinnostuvat siitä.

Monet ihmiset odottavat suosiota ennen kuin tutkivat jotakin.

Monet ihmiset odottavat asemaa ennen kuin sallivat itsensä oppia.

Monet ihmiset odottavat jonkun muun päättävän, mikä ansaitsee heidän huomionsa.

Tämä tarkoittaa, että ihmiset voivat antaa tavoittavuuden ja aseman järjestelmien päättää, mitä heidän mielensä saa pitää tärkeänä.

Ihmistä voi tietämättään tulla passiivisia oppijoita aktiivisten oppijoiden sijaan.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Miksi tälle lähteelle annetaan näin suuri tavoittavuus?

Kuka hallitsee ympäristöä, jonka kautta tätä tietoa levitetään?

Kuka päättää, mitä edistetään?

Kuka päättää, mitä toistetaan?

Kuka päättää, mitä piilotetaan?

Kuka päättää, mitä poistetaan?

Kuka päättää, mikä saa näkyvyyttä?

Kuka päättää, mikä menettää näkyvyyttä?

Ihmisten on myös ymmärrettävä, että tavoittavuus itsessään voi alkaa luoda vaikutelmaa totuudesta.

Mitä enemmän jokin näkyy, sitä tutummaksi se tulee.

Mitä tutummaksi se tulee, sitä helpommin se voidaan hyväksyä.

Mitä hyväksytymmäksi se tulee, sitä enemmän se voi alkaa näyttää todelta.

Siksi myös itse näkyvyys on asetettava kysymysten kohteeksi.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Seuraanko tätä lähdettä näytön vuoksi?

Vai seuraanko tätä lähdettä sen tavoittavuuden vuoksi?

Seuraanko tätä lähdettä ymmärryksen vuoksi?

Vai seuraanko tätä lähdettä sen aseman vuoksi?

Jätänkö tietoa huomiotta, koska sille ei ole annettu tavoittavuutta?

Odotanko jonkun muun kertovan minulle, että sillä on merkitystä?

Annanko jonkun muun päättää, mikä ansaitsee tutkimisen?

Ihmisten on lakattava odottamasta lupaa oppia.

Ihmisten on tultava aktiivisiksi oppijoiksi passiivisten oppijoiden sijaan.

Heidän oman mielensä on oltava heidän tärkein oppimisen työkalunsa.

RAHA, RIIPPUVUUS JA JÄRJESTELMÄT

Raha on yksi suurimmista käyttäytymistä muovaavista mekanismeista koko maailmanympäristössä.

Ihmisten on siksi opittava kysymään tietoa ympäröivistä mekanismeista.

Raha voi luoda riippuvuutta.

Riippuvuus voi muovata käyttäytymistä.

Käyttäytyminen voi muovata sitä, mitä sanotaan.

Käyttäytyminen voi muovata sitä, mitä toistetaan.

Käyttäytyminen voi muovata sitä, mitä suojellaan.

Käyttäytyminen voi muovata sitä, mitä piilotetaan.

Käyttäytyminen voi muovata sitä, mitä haastetaan.

Käyttäytyminen voi muovata sitä, minkä sallitaan jatkua.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Luoko tämä lähde rahareitin?

Hallitseeko tämä lähde rahareittiä?

Rahoittaako tämä lähde rahareittiä?

Vaikuttaako tämä lähde rahareittiin?

Luoko tämä lähde järjestelmiä, joista ihmiset ovat riippuvaisia, tai vaikuttaako se niihin?

Ovatko ihmiset riippuvaisia noista järjestelmistä?

Vaikuttaako riippuvuus käyttäytymiseen?

Vaikuttaako riippuvuus kysymiseen?

Vaikuttaako riippuvuus hiljaisuuteen?

Vaikuttaako riippuvuus siihen, mitä ihmiset ovat valmiita haastamaan?

Tässä ei ole kyse yksilöiden syyttämisestä.

Kyse on käyttäytymistä muovaavien mekanismien ymmärtämisestä.

OPETTAJAT LÄHTEINÄ

Opettajista tulee tiedon lähteitä lapsille.

Tämä tarkoittaa, että myös opettajien itsensä on opittava, miten kysytään.

Monet opettajat ovat kulkeneet samojen koulutusjärjestelmien läpi, joihin lapset ovat nyt astumassa.

Heille on opetettu tietoa.

Heidät on koulutettu välittämään tietoa.

Heitä on arvioitu tiedon perusteella.

Sitten heidät on sijoitettu tehtäviin, joissa he välittävät tietoa seuraavalle sukupolvelle.

Tässä ei ole kyse opettajien syyttämisestä.

Kyse on heitä muovaavan ympäristön ymmärtämisestä.

Opettajat ovat osallistujia samassa maailmanympäristössä.

He ovat myös perineet tietoa.

He ovat myös oppineet ihmisiltä, joille itselleen ei opetettu, miten maailmanympäristöstä opitaan.

Ihmisille opetetaan, miten toimitaan järjestelmien sisällä, mutta heille ei opeteta, miten niitä ymmärretään.

Ihmistä voi tulla erittäin taitavia toimimaan järjestelmissä, joita he eivät asianmukaisesti ymmärrä.

Myös opettajat itse ovat usein kulkeneet saman reitin.

Tämä on yksi syistä siihen, että toistuminen voi jatkua sukupolvesta toiseen.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Kuka opetti opettajaa?

Kuka koulutti opettajaa?

Mitkä järjestelmät muovasivat opettajaa?

Opetettiinkö opettajalle todellisesta maailmanympäristöstä?

Opetettiinkö opettajalle, miten raha, riippuvuus, auktoriteetti, hiljaisuus, narratiivit, toistuminen, tavoittavuus ja asema muovaavat ihmiskuntaa?

Vai opetettiinkö opettajalle, miten toimitaan olemassa olevan järjestelmän sisällä?

Opettajien tulisi siis toimia kysymisen, näkemisen, ymmärtämisen, oppimisen ja itsenäisen ajattelun mahdollistajina.

VALHEISTA OPPIMINEN

Ihmiset ajattelevat usein, että valheet ovat olemassa vain pettääkseen.

Lähde ja alkuperä opettaa ihmisiä menemään tätä pidemmälle.

Valheista voi tulla koulutuksellisia työkaluja, kun mieli on valmis asettamaan ne kysymysten kohteeksi.

Valheet paljastavat käyttäytymistä.

Valheet paljastavat riippuvuutta.

Valheet paljastavat kannustimia.

Valheet paljastavat narratiiveja.

Valheet paljastavat hiljaisuutta.

Valheet paljastavat toistuvia malleja.

Valheet paljastavat, mitä tapahtuu, kun ihmisille ei opeteta, miten kysyä siitä, mitä valheet paljastavat.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä tämä valhe paljastaa?

Mikä mekanismi salli tämän valheen jatkua?

Kuka hyötyi tästä valheesta?

Kuka suojeli tätä valhetta?

Kuka toisti tätä valhetta?

Minkä toistuvan mallin tämä valhe paljastaa?

Mitä ihmiskunta voi oppia tästä valheesta?

Tarkoituksena ei ole opettaa ihmisiä vihaamaan valheita.

Tarkoituksena on opettaa ihmisiä oppimaan niistä.

OPPIMINEN SIITÄ, MITÄ NÄYTETÄÄN

Monet ihmiset reagoivat siihen, mitä heille näytetään, sen sijaan että oppisivat siitä, mitä heille näytetään.

Reaktio pysäyttää usein etenemisen.

Ihmiset suuttuvat.

Ihmiset pelkäävät.

Ihmiset valitsevat puolia.

Ihmiset puolustavat kantoja.

Ihmiset hyökkäävät kantoja vastaan.

Ihmiset jäävät narratiivien vangiksi.

Lähde ja alkuperä opettaa ihmisiä menemään reaktiota pidemmälle.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tästä voidaan oppia?

Mitä käyttäytymistä paljastuu?

Mikä toistuva malli paljastuu?

Mitä tämä paljastaa ihmiskunnasta?

Mitä tämä paljastaa riippuvuudesta?

Mitä tämä paljastaa rahasta?

Mitä tämä paljastaa hiljaisuudesta?

Mitä tämä paljastaa maailmanympäristöstä?

Ihmisten on myös ymmärrettävä, etteivät he opi vain tietoa.

He oppivat, miten maailma nähdään.

Eteneminen muuttuu seuraavaksi:

Kysy.

Näe.

Ymmärrä.

Opi.

Kehitä itsenäistä ajattelua.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

NÄKYVÄ LÄHDE VASTAAN LOPULLINEN LÄHDE

Yksi suurimmista ihmisen kysymistä rajoittavista tekijöistä on se, että ihmiset pysähtyvät usein ensimmäiseen näkyvään lähteeseen.

Ihmiset näkevät henkilön.

Ihmiset näkevät organisaation.

Ihmiset näkevät hallituksen.

Ihmiset näkevät virkamiehen.

Ihmiset näkevät median.

Ihmiset näkevät asiantuntijan.

Ihmiset näkevät verkkosisällön tekijän.

Sitten ihmiset uskovat tunnistaneensa lähteen.

Mutta Lähde ja alkuperä opettaa ihmisiä jatkamaan kysymistä.

Näkyvä lähde ei välttämättä ole lopullinen lähde.

Näkyvä lähde saattaa toteuttaa tietoa.

Näkyvä lähde saattaa toistaa tietoa.

Näkyvä lähde saattaa suojella tietoa.

Näkyvä lähde saattaa olla riippuvainen toisesta lähteestä.

Maaailmanympäristö saattaa itse muovata näkyvää lähdettä.

Näkyvä lähde saattaa itse edelleen oppia maailmanympäristöstä.

Ihmiset pysähtyvät usein ensimmäiseen heille annettuun selitykseen.

Ensimmäinen selitys voi tuntua miellyttävältä.

Ensimmäinen selitys voi tuntua täydelliseltä.

Ensimmäinen selitys voi tuntua tyydyttävältä.

Mutta tyytyväisyyden tunne ei ole sama asia kuin ymmärtäminen.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Onko tämä todellinen lähde?

Vai onko tämä ensimmäinen lähde, jonka olen kohdannut?

Kuka on tämän lähteen takana?

Kuka vaikuttaa tähän lähteeseen?

Kuka hyötyy tästä lähteestä?

Missä ympäristössä tämä lähde toimii?

Mitkä mekanismit muovaavat tätä lähdettä?

Ihmiset pysähtyvät usein liian aikaisin.

Lähde ja alkuperä opettaa ihmisiä jatkamaan.

MAHDOLLISET MOTIIVIT

Ihmiset pysähtyvät usein yksinkertaistettuihin johtopäätöksiin.

Hallitus on paha.

Media on paha.

Poliisi on paha.

Auktoriteetti on paha.

Instituutiot ovat pahoja.

Ihmiset reagoivat usein tunneperäisesti siihen, mitä heille näytetään, sen sijaan että tutkisivat, mitä siitä voidaan oppia.

Lähde ja alkuperä opettaa ihmisiä menemään yksinkertaisia johtopäätöksiä pidemmälle.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä oletuksia teen?

Hyväksynkö ensimmäisen selityksen?

Mitä motiiveja en ole vielä harkinnut?

Mitä selityksiä en ole vielä harkinnut?

Mitä pitkän aikavälin seurauksia en ole vielä harkinnut?

Kysynkö vain sen narratiivin sisällä, joka minulle on näytetty?

Tarkoituksena ei ole lukita ihmisiä yhteen johtopäätökseen.

Tarkoituksena on auttaa ihmisiä tutkimaan mahdollisuuksia itsenäisesti ja oppimaan siitä, mitä heille näytetään.

MAAILMANYMPÄRISTÖ OPETTAA JATKUVASTI

Ihmiset odottavat usein, että heitä opetetaan, vaikka he seisovat jo suurimmassa olemassa olevassa oppimisympäristössä.

Maaailmanympäristö opettaa jatkuvasti.

Se opettaa käyttäytymisen kautta.

Se opettaa toistumisen kautta.

Se opettaa narratiivien kautta.

Se opettaa kannustimien kautta.

Se opettaa riippuvuuden kautta.

Se opettaa auktoriteetin kautta.

Se opettaa seurausten kautta.

Se opettaa hiljaisuuden kautta.

Ongelma ei ole se, että opetukset puuttuisivat.

Ongelma on se, ettei ihmisille ole annettu jäsenneltyä näyttöön perustuvaa koulutusreittiä niiden näkemiseen ja niistä oppimiseen.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä tämä opettaa minulle?

Minkä toistuvan mallin tämä paljastaa?

Mikä seuraus tässä näytetään?

Mitä käyttäytymistä tässä paljastuu?

Mitä ihmiskunta voi oppia tästä?

IHMISKUNTA OPPII IHMISKUNNALT

Ihmiskuntaa opettaa suurelta osin ihmiskunta itse.

Mutta itse ihmiskunnalle ei ole opetettu, miten maailmanympäristöstä opitaan.

Ihmiset perivät tietoa ennen kuin he oppivat tutkimaan sitä itsenäisesti.

Ihmiset puolustavat tietoa ennen kuin he ymmärtävät sen.

Ihmiset reagoivat ennen kuin he oppivat.

Ihmiset seuraavat ennen kuin he kysyvät.

Ihmiset toistavat ennen kuin he ymmärtävät.

Ihmiset pysähtyvät yksinkertaisiin selityksiin, koska heille ei ole opetettu jäsenneltyä reittiä syvemmän kysymisen kehittämiseen.

Tämä ei tarkoita, ettei ihmiskunta voisi edistyä.

Se tarkoittaa, että ihmiskunta tarvitsee parempia oppimisen työkaluja.

SEURAAMINEN, USKOMINEN JA AJATTELUN DELEGOINTI

Yksi suurimmista maailmanympäristöä toistavista mekanismeista on ajattelun delegointi.

Ihmisille opetetaan seuraamaan opettamatta heitä kysymään tästä.

Ihmisille opetetaan, että tietyt ihmiset tietävät enemmän kuin he.

Ihmisille opetetaan luottamaan titteleihin.

Ihmisille opetetaan luottamaan auktoriteettiin.

Ihmisille opetetaan luottamaan aseisiin.

Ihmisille opetetaan luottamaan statukseen.

Ihmisille opetetaan painamaan mieleensä se, mitä heille sanotaan.

Sitten ihmisille maksetaan sen toteuttamisesta, mitä heidän käsketään seurata.

Monet ihmiset antavat sitten muiden ihmisten ajatella heidän puolestaan.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Annanko jonkun muun ajatella puolestani?

Annanko jonkun muun kysyä puolestani?

Annanko jonkun muun päättää totuuden puolestani?

Luotanko titteleihin näytön sijaan?

Luotanko asemaan käyttäytymisen sijaan?

Luotanko auktoriteettiin ymmärryksen sijaan?

Ihmisten on myös ymmärrettävä, ettei yhdestä narratiivista luopuminen automaattisesti luo itsenäistä ajattelua.

Ihmiset voivat jättää yhden auktoriteetin ja hyväksyä toisen.

Ihmiset voivat jättää yhden ryhmän ja liittyä toiseen.

Ihmiset voivat jättää yhden selityksen ja periä toisen.

Itsenäinen ajattelu ei tarkoita puolen vaihtamista.

Itsenäinen ajattelu tarkoittaa sen oppimista, miten kaikista puolista kysytään.

IHMISTIETOISUUDEN EDISTYMINEN

Lähteen ja alkuperän tarkoitus on paljon suurempi kuin vain opettaa ihmisille, miten tiedosta kysytään.

Kyse on ihmiskunnan kyvyn edistämisestä oppia maailmanympäristöstä.

Ihmistietoisuuden edistyminen ei tarkoita vain lisätiedon keräämistä.

Kyse on siitä, että opitaan oppimaan paremmin.

Kyse on ihmiskunnan kysymiskyvyn lisäämisestä.

Ihmiskunnan näkemiskyvyn lisäämisestä.

Ihmiskunnan ymmärtämiskyvyn lisäämisestä.

Ihmiskunnan oppimiskyvyn lisäämisestä.

Ihmiskunnan itsenäisen ajattelun kyvyn lisäämisestä.

Ihmisten on myös ymmärrettävä, että kaikki ovat maailmanympäristön sisällä.

Kukaan ei seiso sen ulkopuolella.

Hallitukset ovat sen sisällä.

Media on sen sisällä.

Opettajat ovat sen sisällä.

Poliisi on sen sisällä.

Instituutiot ovat sen sisällä.

Vanhemmat ovat sen sisällä.

Lapset ovat sen sisällä.

Asiantuntijat ovat sen sisällä.

Kirjoittajat ovat sen sisällä.

Lukijat ovat sen sisällä.

Kaikki vaikuttavat siihen.

Se vaikuttaa kaikkiin.

Kaikki osallistuvat siihen.

Jokainen päätös auttaa joko toistumista tai oppimista.

Hyväksyminen.

Toistaminen.

Seuraaminen.

Jakaminen.

Puolustaminen.

Hiljaa pysyminen.

Kaikilla on seurauksia.

Alkeellinen eteneminen näyttää usein tältä:

Seuraa.

Reagoi.

Puolusta.

Toista.

Valitse puolia.

Edistynyt eteneminen näyttää tältä:

Kysy.

Näe.

Ymmärrä.

Opi.

Kehitä itsenäistä ajattelua.

Opi maailmanympäristöstä.

Päämäärä ei ole loputon kysyminen.

Päämäärä on ymmärrys.

Päämäärä on oppiminen.

Päämäärä on itsenäinen ajattelu.

Tarkoituksena ei ole vain parantaa kysymistä.

Tarkoituksena on parantaa ihmiskunnan kykyä oppia itse maailmanympäristöstä.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

OSA 2 - NÄYTTÖSTANDARDI

MITÄ NÄYTTÖSTANDARDI TODELLA ON

Osa 1 osoitti, että ihmisten on opittava maailmanympäristöstä sen sijaan, että heistä tulisi vain sen tuotteita.

Lähde ja alkuperä alkaa kysymällä, mistä tieto, järjestelmät, tarinat, säännöt, tittelit, käyttäytyminen ja toistuvat mallit tulevat, mikä niitä muovasi, mitä ne ovat ajan myötä osoittaneet ja mikä maailmanympäristö ne tuotti.

Osa 2 siirtyy nyt Näyttöstandardiin.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö todella sitä, mitä väitetään, opetetaan, toistetaan, suojellaan, kirjataan, esitetään tai pannaan täytäntöön.

Näyttöstandardi on olemassa, koska ihmisille opetetaan, mitä uskoa, ilman että heille opetetaan asianmukaisesti, mitä näyttö todella on.

Ihmisille näytetään tietoa.

Ihmisille kerrotaan tietoa.

Ihmisille opetetaan tietoa.

Ihmisten odotetaan hyväksyvän tietoa.

Ihmisten odotetaan toistavan tietoa.

Ihmisten odotetaan puolustavan tietoa.

Mutta ihmisille ei opeteta, miten asianmukaisesti tutkitaan, tukeeko näyttö sitä, mitä sanotaan.

Tämä luo yhden maailmanympäristön suurimmista ongelmista.

Tietoa voidaan esittää totuutena ennen kuin se on asianmukaisesti asetettu kysymysten kohteeksi.

Tarinoita voidaan toistaa totuutena ennen kuin näyttöä on tutkittu.

Tittleitä voidaan kohdella näyttönä.

Auktoriteettia voidaan kohdella näyttönä.

Järjestelmiä voidaan kohdella näyttönä.

Suosiota voidaan kohdella näyttönä.

Kirjallisia asiakirjoja voidaan kohdella näyttönä.

Toistettuja väitteitä voidaan kohdella näyttönä.

Pelkoa voidaan esittää näyttönä.

Vastanarratiiveja voidaan kohdella näyttönä.

Tuotettua, muutettua, valikoitua tai valmistettua aineistoa voidaan esittää näyttönä.

Mutta mikään näistä ei itsessään ole näyttöä.

Näyttöstandardi on olemassa estääkseen perusteettoman tiedon muuttumisen hyväksytyksi totuudeksi.

Näyttöstandardi opettaa ihmisiä hidastamaan ennen hyväksymistä.

Se opettaa ihmisiä kysymään, mitä todella näytetään, mitä väitetään, mikä tukee väitettä, mitä puuttuu, mikä on

muun näytön kiistämää, mitä esitetään pelon tai tunnepaineen kautta ja mitä on vain toistettu, kunnes se näyttää todelta.

Näyttöstandardi ei korvaa Lähdettä ja alkuperää.

Se rakentuu sen varaan.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö siitä esitettyä väitettä.

Näyttöstandardin tarkoituksena ei ole kertoa ihmisille, mitä heidän tulee uskoa.

Tarkoituksena on opettaa ihmisille, miten tietoa tutkitaan ennen kuin siihen uskotaan, sitä toistetaan, puolustetaan tai sen perusteella toimitaan.

MITÄ NÄYTÖN ON TEHTÄVÄ

Näyttö ei ole vain olemassa olevaa tietoa.

Näytön on osoitettava jotakin.

Näytön on tuettava sitä, mitä väitetään.

Näytön on kestävä kysymistä.

Näytön on pysyttävä avoimena lisätutkimukselle.

Näytön on liityttävä todellisuuteen.

Näytön on oltava yhdenmukainen käyttäytymisen kanssa.

Näytön on paljastettava ristiriita.

Näytön on pysyttävä johdonmukaisena ajan myötä.

Näytön on autettava ihmisiä oppimaan siitä, mitä näytetään.

Näyttö myös toivottaa kysymisen tervetulleeksi.

Näyttöä ei tarvitse suojata kysymyksiltä.

Näyttö ei kaihda tarkastelua.

Näyttö ei tarvitse selviytyäkseen titteleitä, auktoriteettia, toistumista, pelkoa, asemaa tai tunnepainetta.

Kysyminen vahvistaa näyttöä.

Kysyminen parantaa ymmärrystä.

Kysyminen paljastaa heikkouksia.

Kysyminen paljastaa ristiriitoja.

Kysyminen paljastaa sen, mitä puuttuu.

Kysyminen paljastaa sen, mitä näyttö ei tue.

Kysyminen auttaa ihmisiä oppimaan.

Perusteeton tieto vastustaa usein kysymistä, koska kysyminen uhkaa sitä, mitä ei voida asianmukaisesti tukea.

Näyttöstandardi opettaa siksi ihmisille, ettei kysyminen ole totuuden vihollinen.

Kysyminen on yksi reiteistä totuuteen.

TIETO EI OLE NÄYTTÖÄ

Tieto ei ole automaattisesti näyttöä.

Lausunto ei ole automaattisesti näyttöä.

Titteli ei ole automaattisesti näyttöä.

Rooli ei ole automaattisesti näyttöä.

Järjestelmä ei ole automaattisesti näyttöä.

Toistettu tarina ei ole automaattisesti näyttöä.

Kirjoitettu tarina ei ole automaattisesti näyttöä.

Peritty uskomus ei ole automaattisesti näyttöä.

Suojeltu narratiivi ei ole automaattisesti näyttöä.

Se, että henkilölle maksetaan tiedon toistamisesta, ei ole automaattisesti näyttöä.

Se, että järjestelmä sanoo jonkin olevan totta, ei ole automaattisesti näyttöä.

Tietoon liitetty pelko ei ole automaattisesti näyttöä.

Vastanarratiivi, joka vastustaa toista narratiivia, ei ole automaattisesti näyttöä.

Tekoälyn tuottama, muutettu, tiivistetty, valikoitu tai esitetty tieto ei ole automaattisesti näyttöä.

Ihmisten on kysyttävä:

Mitä väitetään?

Mikä näyttö tukee sitä?

Mistä näyttö tuli?

Voidaanko näyttöä tutkia?

Voidaanko näyttö asettaa kysymysten kohteeksi?

Tukeeko näyttö väitettä?

Tukeeko käyttäytyminen väitettä?

Tukeeko johdonmukaisuus väitettä?

Mitä näyttöä puuttuu?

Mitä näyttöä on piilotettu?

Mikä näyttö on ristiriidassa väitteen kanssa?

Mitä on hyväksytty ilman näyttöä?

Onko tämä näyttö luotu, muutettu, valikoitu, tiivistetty, uudelleenkehystetty tai esitetty tavalla, joka voisi johtaa harhaan?

Tällä on merkitystä, koska ihmisille voidaan opettaa hyväksymään tietoa oppimatta koskaan, onko sillä asianmukaista tukea.

He voivat painaa mieleensä perusteetonta tietoa.

He voivat toistaa perusteetonta tietoa.

He voivat puolustaa perusteetonta tietoa.

He voivat välittää perusteetonta tietoa seuraavalle sukupolvelle.

Maailmanympäristö toistaa itseään sitten tiedon kautta, joka hyväksyttiin ennen kuin sitä tutkittiin asianmukaisesti.

TOISTETTUJEN TARINOIDEN MUUTTUMINEN TOTUUDEKSI

Yksi suurimmista epäonnistumisista ihmisen oppimisessa on se, että ihmiset voivat sekoittaa toistumisen totuuteen.

Tarina voidaan luoda.

Titteli voi antaa sille auktoriteettia.

Järjestelmä voi antaa sille tavoittavuutta.

Raha voi antaa ihmisille syyn toistaa sitä.

Aika voi tehdä siitä tutun.

Kirjalliset asiakirjat voivat antaa sille vaikutelman pysyvyydestä.

Kun riittävän moni ihminen toistaa sitä, se voi saada sosiaalista vahvistusta.

Tulevat sukupolvet voivat sitten periä sen totuutena.

Mutta toistuminen ei ole näyttöä.

Toistettu tarina ei ole näyttöä.

Kirjoitettu tarina ei ole näyttöä.

Peritty tarina ei ole näyttöä.

Suojeltu tarina ei ole näyttöä.

Tarinan tukeminen titteleillä, järjestelmillä, rahalla, tavoittavuudella, pelolla, asemalla ja ajalla ei edelleenkään tee siitä näyttöä, ellei sitä voida asianmukaisesti tutkia ja tukea.

Ihmisten on siksi kysyttävä:

Kuka loi tämän tarinan?

Kuka antoi sille auktoriteetin?

Kuka toisti sitä?

Kuka hyötyi siitä, että siihen uskottiin?

Kenelle maksettiin sen ylläpitämisestä?

Kuka suojeli sitä kysymiseltä?

Mikä näyttö tukee sitä?

Mikä näyttö on ristiriidassa sen kanssa?

Mitä tapahtuu, kun se haastetaan?

Onko tämä näyttöä?

Vai onko tämä peritty uskomus?

Ilman Näyttöstandardia toistetuista tarinoista voi tulla hyväksyttyä totuutta vain siksi, että riittävän moni ihminen toistaa niitä, kirjoittaa niistä, suojelee niitä tai siirtää niitä eteenpäin.

TITTELIT, AUKTORITEETTI JA PALKALLISET ROOLIT EIVÄT OLE NÄYTTÖÄ

Ihmisille opetetaan usein uskomaan titteleihin.

Heille opetetaan uskomaan auktoriteettiin.

Heille opetetaan uskomaan virallisiin rooleihin.

Heille opetetaan uskomaan järjestelmiin.

Heille opetetaan uskomaan ihmisiin, joille maksetaan siitä, että he puhuvat, panevat täytäntöön, opettavat, esittävät tai toistavat tietoa.

Mutta titteli ei ole näyttöä.

Auktoriteetti ei ole näyttöä.

Palkallinen rooli ei ole näyttöä.

Virallinen asema ei ole näyttöä.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mikä näyttö tukee tätä titteliä?

Mikä näyttö tukee tätä auktoriteettia?

Mikä näyttö tukee tätä roolia?

Mikä näyttö tukee sitä, mitä tämä henkilö sanoo?

Mikä näyttö tukee sitä, mitä tämä järjestelmä väittää?

Kuka hyötyy, jos tähän uskotaan?

Kuka hyötyy, jos tästä ei kysytä?

Kenelle maksetaan sen toistamisesta?

Kenelle maksetaan sen toimeenpanemisesta?

Kenelle maksetaan sen suojelemisesta?

Mitä tapahtuu, kun näyttöä pyydetään?

Tässä ei ole kyse jokaisen tittelin, roolin, järjestelmän tai auktoriteetin automaattisesta hylkäämisestä.

Kyse on siitä, ettei niitä sekoiteta näyttöön.

Näyttöstandardi opettaa ihmisille, että myös auktoriteettia on tutkittava.

Myös titteleitä on tutkittava.

Myös järjestelmiä on tutkittava.

Myös palkallisia rooleja on tutkittava.

Samaa standardia on sovellettava kaikkialla.

JÄRJESTELMÄT, LÄHDE JA NÄYTTÖ

Järjestelmän olemassaolo ei ole näyttöä siitä, että järjestelmä olisi luotu totuuden pohjalta.

Tämä liittyy suoraan Lähteeseen ja alkuperään.

Lähde ja alkuperä kysyy:

Mistä tämä järjestelmä tuli?

Kuka loi sen?

Mikä sitä muovasi?

Mitä käyttäytymistä se on osoittanut ajan myötä?

Mitä se suojaa?

Mitä se toistaa?

Mitä se piilottaa?

Mitä se sallii?

Näyttöstandardi kysyy sitten:

Mikä näyttö tukee järjestelmän väitteitä?

Mikä näyttö on ristiriidassa niiden kanssa?

Mitä näyttöä puuttuu?

Mitä näyttöä syntyy haastamisen jälkeen?

Osoittaako näyttö totuutta?

Vai osoittaako se vain auktoriteettia, myöntymistä, toistumista ja suojelemista?

Ihmiset uskovat usein, että koska jokin on olemassa, sen täytyy olla luotu totuuden pohjalta.

Tämä on asetettava kysymysten kohteeksi.

Jos järjestelmiä ovat luoneet, ylläpitäneet tai suojelleet ihmiset, jotka eivät toimineet totuuden pohjalta, näiden järjestelmien tuottamaa tietoa, titteleitä, sääntöjä, asiakirjoja, auktoriteettia ja narratiiveja ei voida vain hyväksyä totuutena siksi, että ne ovat olemassa.

Järjestelmän vanhuus ei ole näyttöä totuudesta.

Järjestelmän vaikutusvalta ei ole näyttöä totuudesta.

Järjestelmän virallisuus ei ole näyttöä totuudesta.

Järjestelmän toistuminen sukupolvien läpi ei ole näyttöä totuudesta.

Se, että rahaa, asemaa, auktoriteettia, pelkoa tai voimaa käytetään järjestelmän suojelemiseen, ei ole näyttöä totuudesta.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mikä näyttö tukee sitä?

Mikä näyttö on ristiriidassa sen kanssa?

Mitä näyttöä puuttuu?

Mikä näyttö jätettiin huomiotta?

Mitä käyttäytymistä järjestelmä osoittaa?

Mitä järjestelmä tekee, kun sitä haastetaan?

Vastaako se?

Korjaako se?

Vältteleekö se?

Suojeleeko se itseään?

Tuottaako se totuutta?

Vai tuottaako se myöntymistä?

Tässä Näyttöstandardi liittyy suoraan maailmanympäristöön.

Näyttö ei koske vain lausuntoja.

Se koskee järjestelmiä.

Se koskee sääntöjä.

Se koskee auktoriteettia.

Se koskee titteleitä.

Se koskee käyttäytymistä.

Se koskee narratiiveja.

Se koskee toistuvia malleja.

Se koskee pelkoon perustuvaa esittämistä.

Se koskee vastanarratiiveja.

Se koskee tuotettua, muutettua, valikoitua tai valmistettua aineistoa.

Siksi Näyttöstandardi on yksi koulutuksesta puuttuvista reiteistä.

Ilman sitä ihmisille voidaan opettaa, miten järjestelmien sisällä toimitaan, opettamatta koskaan, miten kysytään, tukevatko totuus, näyttö, johdonmukaisuus ja käyttäytyminen näitä järjestelmiä.

Näyttöstandardi on olemassa estääkseen perusteettoman tiedon muuttumisen hyväksytyksi totuudeksi.

Se auttaa ihmisiä alkamaan siirtyä hyväksymisestä tutkimiseen.

Se auttaa ihmisiä siirtymään uskomisesta ymmärtämiseen.

Se auttaa ihmisiä siirtymään toistetun tiedon tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

NÄYTTÖ AJAN KULUESSA

Tämän osan ensimmäinen osa selitti, etteivät tieto, tittelit, auktoriteetti, palkalliset roolit, järjestelmät, kirjalliset asiakirjat, toistetut tarinat, perityt uskomukset, pelkoon perustuva esittäminen, vastanarratiivit eivätkä tuotettu, muutettu, valikoitu tai valmistettu aineisto ole automaattisesti näyttöä.

Se selitti myös, että näyttö toivottaa kysymisen tervetulleeksi.

Tässä osassa siirrytään nyt siihen, miten näyttöä on tutkittava ajan kuluessa.

Näyttöstandardi ei tutki vain yhtä hetkeä.

Se tutkii sitä, mitä näytetään ajan kuluessa.

Yksittäinen lausunto voi johtaa harhaan.

Yksittäinen asiakirja voi olla epätäydellinen.

Yksittäinen selitys voi olla valikoiva.

Yksittäinen vastaus voi välttää laajemman mallin.

Viivästynyttä lausuntoa voidaan käyttää korvaamaan se, mitä näytettiin reaaliajassa.

Siksi näyttöä on tarkasteltava ajan kuluessa.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä on näytetty ajan kuluessa?

Milloin se näytettiin?

Näytettiinkö se reaaliajassa?

Kirjattiinko se tapahtuman jälkeen?

Selitettiinkö se myöhemmin?

Vastaako myöhempi selitys reaaliaikaista näyttöä?

Onko näyttö pysynyt johdonmukaisena?

Onko käyttäytyminen pysynyt johdonmukaisena?

Onko tarina muuttunut?

Onko selitys muuttunut?

Onko sama malli toistunut?

Onko ristiriitaa ilmennyt?

Onko näyttöä lisätty?

Onko näyttöä poistettu?

Onko näyttö jätetty huomiotta?

Mitä tapahtui haastamisen jälkeen?

Viivästyneiden selitysten ei koskaan pidä antaa syrjäyttää järjestyksessä esitettyä reaaliaikaista näyttöä.

Tällä on merkitystä, koska totuuden ei pitäisi nojata yhteen irralliseen hetkeen, jos pidempi malli osoittaa jotakin muuta.

Ajan kuluessa tarkasteltu näyttö auttaa ihmisiä näkemään malleja.

Se auttaa ihmisiä näkemään ristiriitaa.

Se auttaa ihmisiä näkemään, mitä suojellaan.

Se auttaa ihmisiä näkemään, mitä vältetään.

Se auttaa ihmisiä näkemään, ovatko sanat, käyttäytyminen, asiakirjat, ajoitus ja seuraukset linjassa keskenään.

Näyttöstandardi opettaa siksi ihmisiä tutkimaan näyttöä osana tapahtumaketjua, ei toisistaan irrallisina tiedonpalasina.

KÄYTTÄYTYMINEN NÄYTTÖNÄ

Sanat eivät riitä.

Sitä, mitä ihmiset sanovat, on verrattava siihen, mitä ihmiset tekevät.

Käyttäytyminen voi paljastaa sen, minkä lausunnot piilottavat.

Käyttäytyminen voi paljastaa sen, mitä tittelit suojelevat.

Käyttäytyminen voi paljastaa sen, mitä järjestelmät välttelevät.

Käyttäytyminen voi paljastaa sen, mitä raha, riippuvuus, pelko, asema, maine tai kannustin muovaavat.

Henkilö voi sanoa toimivansa totuuden pohjalta.

Järjestelmä voi sanoa toimivansa oikeudenmukaisuuden pohjalta.

Instituutio voi sanoa toimivansa välittämisen pohjalta.

Palkallinen rooli voi sanoa toimivansa velvollisuudesta.

Titteli voi sanoa toimivansa auktoriteetin nojalla.

Mutta Näyttöstandardi kysyy, tukeeko käyttäytyminen sitä, mitä väitetään.

Ihmisten tulisi kysyä:

Vastaako käyttäytyminen sanoja?

Vastaako toiminta väitettä?

Vastaako järjestelmä, kun sitä haastetaan?

Korjaako auktoriteetti toimintaansa, kun sille näytetään näyttöä?

Suojaako palkallinen rooli totuutta?

Vai suojaako se asemaa, järjestelmää, rahaa, mainetta tai narratiivia?

Onko hiljaisuus ristiriidassa väitteen kanssa?

Onko välttely ristiriidassa väitteen kanssa?

Onko viivyttely ristiriidassa väitteen kanssa?

Onko poistaminen, estäminen, sivuuttaminen tai rankaiseminen ristiriidassa väitteen kanssa?

Ajan kuluessa tarkasteltu käyttäytyminen voi muodostua yhdeksi selkeimmistä näyttöreiteistä, koska käyttäytyminen osoittaa, mitä ihmiset ja järjestelmät todella tekevät, ei vain sitä, mitä he sanovat tekevänsä.

Jos sanat ja käyttäytyminen erkanevat toisistaan, Näyttöstandardissa tämä ero on asetettava kysymysten kohteeksi.

Jos väite sanoo yhtä mutta käyttäytyminen osoittaa toistuvasti muuta, käyttäytymistä on tutkittava.

NÄYTTÖ HAASTAMISEN JÄLKEEN

Näyttöstandardissa on myös tutkittava, mitä tapahtuu sen jälkeen, kun tieto haastetaan.

Monet väitteet näyttävät vahvoilta, kunnes näyttöä pyydetään.

Monet järjestelmät näyttävät totuudenmukaisilta, kunnes niitä pyydetään vastaamaan.

Monet tittelit näyttävät uskottavilta, kunnes niiden väitteitä tutkitaan.

Monet narratiivit näyttävät vakailta, kunnes ristiriidat tuodaan näkyviin.

Haastaminen paljastaa näyttöstandardit.

Näyttö toivottaa kysymisen tervetulleeksi, koska kysyminen vahvistaa sen, mikä on totta, ja paljastaa sen, mikä on heikkoa, puuttuvaa, muun näytön kiistämää tai perusteetonta.

Perusteeton tieto vastustaa usein kysymistä, koska kysyminen uhkaa sitä, mitä ei voida asianmukaisesti tukea.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tapahtuu, kun näyttöä pyydetään?

Annetaanko näyttöä?

Vastataanko kysymykseen?

Korjataanko asia?

Käsitelläänkö ristiriita?

Jätetäänkö näyttö huomiotta?

Hyökätäänkö kysyvää henkilöä vastaan?

Käytetäänkö hiljaisuutta?

Käytetäänkö auktoriteettia näytön sijaan?

Käytetäänkö prosessia totuuden sijaan?

Viivytetäänkö asiaa siihen asti, että ihmiset lakkaavat kysymästä?

Suojellaanko järjestelmää sen sijaan, että näyttöä tutkittaisiin?

Sillä, mitä haastamisen jälkeen tapahtuu, on merkitystä, koska vastauksesta tulee näyttöä.

Vastaamisesta voi tulla näyttöä.

Korjaamisesta voi tulla näyttöä.

Vastaamisesta kieltäytymisestä voi tulla näyttöä.

Välttelystä voi tulla näyttöä.

Hiljaisuudesta voi tulla näyttöä.

Ristiriidasta voi tulla näyttöä.

Suojelemisesta voi tulla näyttöä.

Toistuvasta vastaamatta jättämisestä voi tulla näyttöä.

Näyttöstandardi opettaa ihmisiä tutkimaan alkuperäisen väitteen lisäksi myös käyttäytymistä, joka seuraa, kun väite asetetaan kysymysten kohteeksi.

NÄYTTÖ, AIKAJANA JA VASTAUS

Näyttöstandardi edellyttää myös, että näyttöä seurataan aikajanan ja siihen annettujen vastausten kautta.

Näyttöä ei pidä irrottaa siitä, milloin se näytettiin, mistä se tuli, kuka sen näki, kuka sen vastaanotti, kuka saattoi haastaa sen ja mitä sen jälkeen tapahtui.

Ihmisten tulisi kysyä:

Milloin tämä näytettiin?

Missä tämä näytettiin?

Kuka tuotti sen?

Kuka vastaanotti sen?

Kuka näki sen?

Ketä haastettiin?

Kenellä oli mahdollisuus vastata?

Kenellä oli mahdollisuus korjata?

Kenellä oli mahdollisuus kumota?

Kuka pysyi hiljaa?

Mitä tapahtui seuraavaksi?

Millaista käyttäytymistä seurasi?

Mikä malli jatkui?

Tällä on merkitystä, koska näyttö voi heikentyä, kun se irrotetaan aikajanastaan.

Näyttö voi myös heikentyä, kun jätetään huomiotta, kuka sen näki, kuka sen vastaanotti, kenellä oli mahdollisuus vastata ja mitä sen jälkeen tapahtui.

Reaaliaikaisella näytöllä on merkitystä, koska se osoittaa, mitä tuolloin asetettiin, näytettiin, kirjattiin, haastettiin tai tehtiin näkyväksi.

Viivästyneitä selityksiä on arvioitava suhteessa siihen, mitä reaaliajassa näytettiin.

Ihmisten tulisi kysyä:

Vastaako myöhempi selitys reaaliaikaista näyttöä?

Kirjoittaako myöhempi lausunto uudelleen sen, mitä näytettiin?

Välteileekö myöhempi asiakirja sitä, mitä haastettiin?

Poistaako myöhempi selitys asiayhteyden?

Tukeeko aikajana väitettä?

Tukeeko vai kumoaako näkyvyyden jälkeinen käyttäytyminen väitteen?

Todellinen näyttöstandardi ei kysy vain, onko jotakin olemassa.

Se kysyy, miten se sijoittuu laajempaan aineistoon.

Se kysyy, mitä näyttö osoittaa, kun se asetetaan järjestykseen.

Se kysyy, tukeeko aikajana väitettä.

Se kysyy, tukeeko vai kumoaako näkyväksi tulemisen jälkeinen käyttäytyminen väitteen.

Näin ihmiset alkavat oppia näytöstä sen sijaan, että vain keräisivät tietoa.

NÄHTY, PILOTETTU, PUUTTUVA JA KIISTETTY

Näyttöstandardin on opetettava ihmisiä vertaamaan sitä, mitä näytetään, siihen, mitä ei näytetä.

Ihmisiä ohjaa usein heidän eteensä asetettu näyttö.

Mutta se, mikä puuttuu, voi olla aivan yhtä tärkeää.

Se, mikä on piilotettu, voi olla aivan yhtä tärkeää.

Se, mitä muu näyttö kiistää, voi olla aivan yhtä tärkeää.

Se, mitä suojataan kysymiseltä, voi olla aivan yhtä tärkeää.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä näytetään?

Mitä ei näytetä?

Mitä puuttuu?

Mitä on piilotettu?

Miltä puuttuu tuki?

Mitä muu näyttö kiistää?

Mitä suojataan?

Mitä vältetään?

Mitä on poistettu?

Mihin ei ole vastattu?

Tällä on merkitystä, koska ihmisiä voidaan ohjata valikoidulla näytöllä.

Heille voidaan näyttää yksi osa kokonaiskuvasta samalla, kun muu osa piilotetaan.

Heille voidaan näyttää lausuma samalla, kun käyttäytyminen on sen kanssa ristiriidassa.

Heille voidaan näyttää tallenne samalla, kun aikajana jätetään huomiotta.

Heille voidaan näyttää auktoriteettia samalla, kun näyttö puuttuu.

Heille voidaan näyttää varmuutta samalla, kun tuki puuttuu.

Näyttöstandardi auttaa ihmisiä näkemään valikoidun esitystavan yli.

Se auttaa ihmisiä vertaamaan sitä, mitä näytetään, siihen, mikä puuttuu, on piilotettu, muun näytön kiistämä, vältetty tai suojattu.

NÄYTÖN ESITTÄMINEN, PELKO JA TOTTELEVAISUUS

Näyttöstandardin on myös kysyttävä, miten näyttö esitetään.

Mitä voimakkaampi mekanismi näytön esittää, sitä tärkeämpää on kysyä itse näytöstä.

Ihmisille voidaan näyttää pelkoa ja saada heidät kohtelemaan itse pelon ympäristöä näyttönä.

Pelko voi luoda kiireellisyyttä.

Pelko voi luoda tottelevaisuutta.

Pelko voi pysäyttää kysymisen.

Pelko voi saada ihmiset hyväksymään heikon, puutteellisen, valikoidun tai tukemattoman näytön ennen kuin he tutkivat sitä kunnolla.

Pelko voi saada ihmiset seuraamaan titteleitä, järjestelmiä, palkattuja rooleja, virallisia lausuntoja, toistuvia varoituksia ja julkista painetta kysymättä, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Mutta pelko ei ole näyttöä.

Kiireellisyys ei ole näyttöä.

Virallinen painostus ei ole näyttöä.

Toistuvat varoitukset eivät ole näyttöä.

Palkattu myöntyminen ei ole näyttöä.

Massatoisto ei ole näyttöä.

Näyttöstandardin on kysyttävä, näytetäänkö ihmisille näyttöä vai näytetäänkö heille pelkoa, jonka tarkoituksena on saada heidät hyväksymään ilman näyttöä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä näyttöä näytetään?

Miten se esitetään?

Mitä pelkoa siihen liitetään?

Mitä reaktiota luodaan?

Mitä näyttöä puuttuu?

Minkä näytön muu näyttö kiistää?

Mitä näyttöä suojataan kysymiseltä?

Autetaanko ihmisiä ymmärtämään?

Vai painostetaanko ihmisiä myöntymään?

Tämä liittyy Tunnevaikutuksen, Narratiivi vs. todellisuus -osion sekä Psykologisen vaikutuksen kanssa, mutta kuuluu tähän, koska Näyttöstandardin on kysyttävä, käytetäänkö pelkoa näytön korvikkeena.

VASTANARRATIIVI JA NÄYTTÖSTANDARDI

Näyttöstandardin on myös kysyttävä vastanarratiiveista.

Ihmiset voivat nähdä yhden väärän narratiivin, hylätä sen ja hyväksyä sitten vastanarratiivin, koska se näyttää vastustavan ensimmäistä.

Mutta vastustaminen ei ole näyttöä.

Vastanarratiivi voidaan silti luoda.

Vastanarratiivi voidaan silti rahoittaa.

Vastanarratiiville voidaan silti antaa tavoittavuutta.

Vastanarratiivia voidaan silti hallita.

Vastanarratiivi voi silti saada ihmiset uskomaan ilman näyttöä.

Ihmiset voivat paeta yhdestä luodusta tarinasta ja siirtyä välittömästi toiseen luotuun tarinaan.

Näyttöstandardin on siksi kysyttävä sekä narratiivista että vastanarratiivista.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mikä näyttö tukee vastanarratiivia?

Mistä se tuli?

Kuka antoi sille tavoittavuutta?

Kuka hyötyy siitä, että siihen uskotaan?

Auttaako se ihmisiä tutkimaan näyttöä?

Vai siirtääkö se ihmiset vain yhdestä uskomuksesta toiseen?

Kysyykö se Lähteestä ja alkuperästä?

Kysyykö se Näyttöstandardista?

Kysyykö se Kannustimesta ja hyödystä?

Soveltaako se samaa standardia kaikkialla?

Näyttöstandardi ei saa antaa ihmisten korvata yhtä tukematonta uskomusta toisella tukemattomalla uskomuksella.

Reitti ei kulje yhdestä narratiivista toiseen narratiiviin.

Reitti kulkee tukemattomasta uskomuksesta näyttöön perustuvaan kysymiseen, näkemiseen, ymmärtämiseen, oppimiseen ja itsenäiseen ajatteluun.

TEKOÄLY, VALMISTETTU NÄYTTÖ JA LÄHDEHISTORIA

Näyttöstandardin on myös valmistettava ihmisiä kysymään näytöstä, jota voidaan tuottaa, muuttaa, tiivistää, valikoida, kehystää uudelleen tai valmistaa.

Mitä vakuuttavammaksi valmistettu näyttö muuttuu, sitä tärkeämmäksi Lähde ja alkuperä tulee.

Tekoäly voi saada väärän näytön näyttämään aidolta.

Tekoäly voi saada väärät tarinat näyttämään tuetuilta.

Tekoäly voi saada väärät kuvat, äänet, asiakirjat, tiivistelmät ja selitykset vaikuttamaan uskottavilta.

Tekoälyä voidaan käyttää myös näytön piilottamiseen, uudelleenkehystämiseen, tiivistämiseen, valikoimiseen tai vääristämiseen.

Siksi tekoölyn tuottamaa tai tekoölyn esittämää tietoa ei saa kohdella näyttönä ilman tutkimista.

Tämä liittyy suoraan takaisin Lähteeseen ja alkuperään.

Lähde ja alkuperä kysyy:

Mistä tämä näyttö tuli?

Milloin se oli ensimmäisen kerran olemassa?

Kuka tuotti sen?

Millainen historia sillä on?

Oliko se nähtävissä ennen kuin oli olemassa työkaluja sen tuottamiseen, muuttamiseen tai valmistamiseen?

Näyttöstandardi kysyy sitten:

Voidaanko tuo historia tutkia?

Tukeeko aikajana sitä?

Voidaanko alkuperäinen lähde tarkistaa?

Voidaanko näyttö erottaa tuotetusta, muutetusta, tiivistetystä tai uudelleenkehystetystä aineistosta?

Näyttö, jolla on selkeä historia ennen tekoölyllä tapahtuvaa manipulointia, on erilaista kuin näyttö, joka ilmestyy vasta sen jälkeen, kun sen tuottamiseen, muuttamiseen tai valmistamiseen on olemassa työkaluja.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mikä loi tämän näytön?

Tuotettiin se?

Muutettiin sitä?

Tiivistettiinkö sitä?

Valikoitiinko sitä?

Irrotettiinkö se asiayhteydestä?

Voidaanko alkuperäinen tutkia?

Voidaanko lähde tarkistaa?

Voidaanko aikajana tarkistaa?

Tukeeko käyttäytyminen sitä?

Tukeeko laajempi näyttöaineisto sitä?

Näyttöstandardin on autettava ihmisiä kysymään, näkevätkö he näyttöä vai valmistettua esitystä, joka näyttää näytöltä.

NÄYTTÖSTANDARDI JA IHMISKUNNAN EDISTYMINEN

Näyttöstandardissa ei ole kyse vain yksittäisten väitteiden todistamisesta tai kumoamisesta.

Se on osa puuttuvaa reittiä ihmiskunnan edistymiseen.

Näyttöstandardissa ei ole kyse vain näytöstä kysymisestä.

Siinä on kyse siitä, ettei ihmiskunta sekoita esitystapaa totuuteen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin esitystapa sekoitetaan totuuteen, pelko sekoitetaan näyttöön, auktoriteetti sekoitetaan totuuteen, toistetut tarinat sekoitetaan näyttöön ja tulevat sukupolvet perivät tukematonta tietoa.

Näyttöstandardi on olemassa estääkseen tämän reitin toistumisen.

Se auttaa suojaamaan reittiä ymmärrykseen.

Se opettaa ihmisiä hidastamaan ennen hyväksymistä.

Se opettaa ihmisiä tutkimaan sitä, mitä näytetään.

Se opettaa ihmisiä huomaamaan sen, mikä puuttuu.

Se opettaa ihmisiä vertaamaan sanoja käyttäytymiseen.

Se opettaa ihmisiä seuraamaan näyttöä ajassa.

Se opettaa ihmisiä kysymään reagoinnista haastamisen jälkeen.

Se opettaa ihmisiä kysymään pelkoon perustuvasta esitystavasta.

Se opettaa ihmisiä kysymään vastanarratiiveista.

Se opettaa ihmisiä kysymään valmistetusta tai muutetusta näytöstä.

Se opettaa ihmisiä soveltamaan samaa standardia kaikkialla.

Näin Näyttöstandardi perii Lähteeltä ja alkuperältä.

Lähde ja alkuperä auttaa ihmisiä kysymään, mistä tieto, järjestelmät, tarinat, tittelit, käyttäytyminen ja toistuvat mallit tulivat.

Näyttöstandardi auttaa sitten ihmisiä testaamaan, tukeeko näyttö väitettyä, näytettyä, toistettua, suojattua, haastettua, piilotettua tai muun näytön kiistämää.

Näin ihmiset siirtyvät uskomuksesta tutkimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät tutkimisesta näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät tukemattoman tiedon tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

Näyttöstandardilla on merkitystä, koska tarkoituksena ei ole vain kysyä näytöstä.

Tarkoituksena on parantaa ihmiskunnan kykyä oppia itse maailmanympäristössä näkyvästä näytöstä.

Ilman Näyttöstandardia ihmiset voivat periä tukematonta tietoa ja toistaa sitä totuutena.

Näyttöstandardin avulla ihmiset voivat alkaa nähdä, mikä on tuettua, puuttuvaa, muun näytön kiistämää, suojattua, valmistettua, pelkoon perustuvaa ja lisää kysymistä vaativaa.

Siksi Näyttöstandardi kuuluu puuttuvaan reittiin ihmiskunnan edistymiseen.

OSA 3 - KANNUSTIN JA HYÖTY

MITÄ KANNUSTIN JA HYÖTY TODELLA ON

Osa 1 osoitti, että ihmisten on opittava maailmanympäristöstä sen sijaan, että heistä tulisi vain sen tuotteita.

Osa 2 osoitti, että ihmisten on tutkittava, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään, toistetaan, suojataan, esitetään tai pannaan täytäntöön.

Osa 3 siirtyy nyt Kannustimeen ja hyötyyn.

Kannustin ja hyöty on olemassa, koska ihmiset eivät voi kunnolla ymmärtää ihmisten käyttäytymistä ennen kuin he ymmärtävät, mitä käyttäytymistä palkitaan, suojataan, mistä ollaan riippuvaisia tai minkä menettämistä pelätään.

Ihmisiä opetetaan usein katsomaan tekoja.

Heitä ei opeteta kysymään, mikä noita tekoja ohjaa.

Ihmisiä opetetaan usein katsomaan lopputuloksia.

Heitä ei opeteta kysymään kannustimista, jotka tuottavat nuo lopputulokset.

Ihmisiä opetetaan luottamaan järjestelmiin.

Heitä ei opeteta kysymään, mitä nuo järjestelmät hyötyvät jatkumisestaan.

Ihmisiä opetetaan usein arvioimaan yksilöitä.

Heitä ei opeteta kysymään mekanismeista, jotka muovaavat yksilöä.

Kannustin ja hyöty opettaa ihmisiä kysymään:

Kuka hyötyy?

Kuka saa etua?

Kuka on tästä riippuvainen?

Kuka suojaa tätä?

Kuka pelkää tämän menettämistä?

Ketä tästä palkitaan?

Kenelle tästä maksetaan?

Kuka myötävaikuttaa tämän jatkumiseen?

Ihmiset eivät vain elä maailmanympäristössä.

Kannustimien muovaaman käyttäytymisen kautta he auttavat luomaan sitä uudelleen.

Tämä on yksi suurimmista syistä siihen, että ihmiskunta toistaa samaa maailmaa.

Ihmiset eivät toistuvasti luo samaa maailmaa siksi, että he olisivat pahoja.

He luovat toistuvasti saman maailman, koska kannustimet palkitsevat heitä toistuvasti sen luomisesta uudelleen.

Ihmiskunta luo usein saman maailman uudelleen ymmärtämättä täysin, mihin se myötävaikuttaa.

Tämä on yksi suurimmista syistä siihen, että maailman toistuvat ongelmat jatkuvat.

RAHA, RIIPPUVUUS JA MAAILMANYMPÄRISTÖ

Raha on yksi suurimmista ihmisten käyttäytymistä muovaavista mekanismeista.

Raha voi luoda riippuvuutta.

Riippuvuus voi luoda myöntymistä.

Myöntyminen voi luoda hiljaisuutta.

Hiljaisuus voi suojata järjestelmiä.

Järjestelmät voivat jatkua, koska ihmiset ovat niistä riippuvaisia.

Ihmisiä opetetaan usein ajattelemaan rahaa vain maksuna.

Mutta raha muovaa myös käyttäytymistä.

Raha voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset sanovat.

Raha voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset eivät sano.

Raha voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset toistavat.

Raha voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset suojaavat.

Raha voi vaikuttaa siihen, mistä ihmiset välttävät kysymästä.

Raha voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset panevat täytäntöön.

Raha voi vaikuttaa siihen, minkä ihmiset sallivat jatkuvan.

Raha voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset normalisoivat.

Ihmisten tulisi kysyä:

Kenelle maksetaan?

Kuka maksaa heille?

Minkä tekemisestä heille maksetaan?

Mistä heille maksetaan, etteivät he kysy?

Mitä heille maksetaan toistamaan?

Mitä heille maksetaan panemaan täytäntöön?

Mitä heille maksetaan suojaamaan?

Mitä tapahtuu, jos he haastavat?

Mitä tapahtuu, jos he paljastavat?

Rahan ei tarvitse hallita jokaista ajatusta.

Riippuvuus voi riittää.

Ihmistä voi tulla kannustimien tuotteita ilman, että he koskaan täysin tunnistavat sitä.

INHIMILLISET PALKINNOT, KUULUMINEN JA JOUKKOON SOPIMINEN

Ihmisiin ei vaikuta vain raha.

Ihmisiin voivat vaikuttaa myös:

Hyväksyntä.

Suosio.

Tunnustus.

Huomio.

Asema.

Hyväksyminen.

Kuuluminen.

Mukavuus.

Turvallisuus.

Kritiikin välttäminen.

Torjutuksi tulemisen välttäminen.

Ulkopuolelle sulkemisen välttäminen.

Ihmiset eivät usein kysy:

”Onko tämä totta?”

He saattavat sen sijaan kysyä:

”Mitä muut ihmiset tekevät?”

”Hyväksyvätkö ihmiset minut?”

”Kuulunko yhä joukkoon, jos olen eri mieltä?”

Pelko yksin jäämisestä voi muuttua voimakkaammaksi kuin halu ymmärtää.

Ihmiset voivat muuttaa käyttäytymistään saadakseen hyväksyntää, välttääkseen ulkopuolelle sulkemisen, säilyttääkseen kuulumisen ja sopiaakseen ympäristöihin, joista he uskovat olevansa riippuvaisia.

Ihmiset voivat vähitellen antaa kuulumisen muuttua ymmärtämistä tärkeämmäksi.

Ihmisten tulisi kysyä:

Seuraanko totuutta?

Vai seuraanko ihmisiä?

Ajattelenko itsenäisesti?

Vai yritänkö sopia joukkoon?

Kuka hyötyy siitä, kun ihmiset lakkaavat ajattelemasta itsenäisesti?

Mitä käyttäytymismalleja kopioidaan?

Mitä käyttäytymismalleja normalisoidaan?

IHMISET KOPIOIVAT IHMISIÄ

Ihmiset perivät usein käyttäytymistä toisilta ihmisiltä.

Ihmiset kopioivat:

Kieltä.

Mielipiteitä.

Trendejä.

Elämäntapoja.

Ulkonäköjä.

Asenteita.

Tapoja.

Sosiaalista käyttäytymistä.

Verkkokäyttäytymistä.

Ei välttämättä siksi, että he ymmärtäisivät niitä itsenäisesti, vaan koska ne näyttävät normaaleilta, suosituilta, menestyneiltä tai hyväksytyiltä.

Toistuva käyttäytyminen voi normalisoitua yksinkertaisesti siksi, että tarpeeksi moni ihminen tekee sitä.

Joukkoon sopimisesta voi tulla normaalia.

Normalisoitumisesta voi tulla toistoa.

Toistosta voi tulla perittyä käyttäytymistä.

Peritystä käyttäytymisestä voi tulla hyväksyttyä todellisuutta.

Mitä pidempään käyttäytymistä toistetaan, sitä näkymättömämmäksi sen taustalla oleva mekanismi voi muuttua.

Ihmiset saattavat lakata kysymästä, koska toisto itsessään voi luoda totuuden vaikutelman.

PINNALLISET YMPÄRISTÖT

Nykyajan ympäristöt voivat kannustaa ihmisiä asettamaan ulkonäön ymmärtämisen edelle.

Ihmiset voivat keskittyä siihen:

Miltä he näyttävät.

Miltä he näyttävät verkossa.

Kuinka menestyneiltä he näyttävät.

Kuinka onnellisilta he näyttävät.

Kuinka suosituilta he näyttävät.

Mitä muut heistä ajattelevat.

Ihmiset voivat esittää ihannoituja versioita itsestään samalla, kun he piilottavat todellisuuden.

Teennäiset hymyt voivat korvata aidon hyvinvoinnin.

Esitetty menestys voi korvata totuuden.

Verkkoidentiteetti voi korvata aitouden.

Imago voi muuttua ymmärtämistä tärkeämmäksi.

Ihmiset voivat näyttää olevan yhteydessä toisiin samalla, kun he tuntevat itsensä eristyneiksi.

Ihmiset voivat näyttää onnellisilta samalla, kun he tuntevat itsensä onnettomiksi.

Ihmiset voivat näyttää menestyneiltä samalla, kun he kamppailevat yksityisesti.

Kun ulkoinen vaikutelma muuttuu totuutta tärkeämmäksi, pinnallisia ympäristöjä voi kehittyä.

SUOSIO, ASEMA JA VERTAILU

Ihmiset voivat mitata itseään suhteessa muihin.

Enemmän rahaa.

Enemmän omaisuutta.

Enemmän seuraajia.

Enemmän asemaa.

Enemmän huomiota.

Enemmän tunnustusta.

Tämä voi luoda loputtomia vertailun kierroksia ilman ymmärtämistä.

Suosio ei ole näyttöä.

Huomio ei ole näyttöä.

Seuraajat eivät ole näyttöä.

Asema ei ole näyttöä.

Laaja näkyvyys ei automaattisesti tee jostakin totta.

Ihmiset voivat sekoittaa näkyvyyden totuuteen, suosion oikeellisuuteen ja vaikutusvallan uskottavuuteen.

PELKO, HILJAISUUS JA KUULUMINEN

Ihmiset voivat välttää kysymistä, koska kysyminen voi uhata kuulumista.

Ihmiset voivat pelätä:

Kritiikkiä.

Pilkan kohteeksi joutumista.

Torjutuksi tulemista.

Ulkopuolelle sulkemista.

Nolostumista.

Eristäytymistä.

Mahdollisuuksien menettämistä.

Yksin jäämistä.

Pelko voi kannustaa hiljaisuuteen.

Hiljaisuus voi suojata toistoa.

Toisto voi normalisoitua.

Normalisoitunut käyttäytyminen voi periytyä tuleville sukupolville.

Kierre voi jatkua ilman, että ihmiset täysin ymmärtävät, mihin he myötävaikuttavat.

Ihmisten on myös ymmärrettävä, että kannustimet voivat muuttua totuutta voimakkaammiksi.

Ihmiset voivat tietää, että jostakin pitäisi kysyä, ja silti jatkaa, koska kannustimet suojaavat käyttäytymistä.

KOULUTUS, OPETTAJAT JA MAAILMAN TOISTAMINEN

Koulutus on yksi selkeimmistä Kannustimen ja hyödyn esimerkeistä.

Opettajat ovat usein saman koulutusjärjestelmän tuotteita, jonka sisällä heitä itseään opetettiin.

Heidät koulutettiin sen sisällä.

Heidät valmennettiin sen sisällä.

Heille maksetaan sen sisällä.

Heitä arvioidaan sen sisällä.

Heidät sijoitetaan rooleihin sen sisällä.

Heidän odotetaan opettavan sen sisällä.

Heidän odotetaan välittävän tietoa sen sisällä.

Heidän odotetaan arvioivan tietoa sen sisällä.

Mutta heitä ei opeteta opettamaan lapsille jäseneltyä näyttöön perustuvaa reittiä itse maailmanympäristöstä kysymiseen.

Tässä ei ole kyse opettajien hyökkäämisestä.

Kyse on järjestelmän ymmärtämisestä.

Opettajista voi tulla saman maailman toistamiseen myötävaikuttavia, koska he toimivat samassa kannustimien ohjaamassa ympäristössä.

Koulutus voi toistuvasti luoda saman maailman uudelleen ilman, että sitä koskaan tarkoitetaan.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä koulutus palkitsee?

Mitä koulutus toistaa?

Mitä koulutus suojaa?

Mitä koulutus välttelee?

Mitä koulutus jättää opettamatta?

Mitä tapahtuu, jos koulutus muuttuu?

Mitä tapahtuu, jos lapset oppivat kysymään itse maailmanympäristöstä?

MIKSI KANNUSTIN JA HYÖTY ON TÄRKEÄ

Kannustin ja hyöty on tärkeä, koska ihmiset eivät voi kunnolla ymmärtää, miksi ihmiskunta toistaa samaa maailmaa, ennen kuin he ymmärtävät, mikä palkitsee tuota toistoa.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy:

Kuka hyötyy?

Kuka on riippuvainen?

Kuka suojaa?

Kuka menettää?

Mitä käyttäytymistä tämä kannustin luo?

Minkälaista maailmanympäristöä tämä käyttäytyminen auttaa luomaan uudelleen?

Näin ihmiset alkavat nähdä maailmanympäristön alla toimivia mekanismeja.

Näin ihmiset siirtyvät uskomuksesta tutkimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät tutkimisesta näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset jatkavat sitä, mitä heitä edeltäneet ihmiset tekivät, ymmärtämättä mihin he myötävaikuttavat.

Näin ihmiset siirtyvät kannustimien ohjaamien järjestelmien tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

KANNUSTIN JA HYÖTY

KANNUSTIN AJAN KULUESSA

Tämän osan ensimmäinen osa selitti, etteivät ihmiset vain elä maailmanympäristössä.

Kannustimien muovaaman käyttäytymisen kautta he auttavat luomaan sitä uudelleen.

Tämä osa siirtyy nyt siihen, miten kannustimet jatkuvat ajan kuluessa.

Ihmiset eivät aina paljasta kannustimiaan heti.

Käyttäytyminen ajan kuluessa paljastaa ne usein.

Ihminen voi sanoa yhtä, mutta käyttäytyä toistuvasti toisella tavalla.

Järjestelmä voi sanoa olevansa olemassa yhtä tarkoitusta varten, mutta suojata toistuvasti jotakin muuta.

Organisaatio voi väittää olevansa neutraali, mutta tuottaa toistuvasti samoja lopputuloksia.

Rooli voi väittää täyttävänsä velvollisuutta samalla, kun se tuottaa toistuvasti myöntymistä.

Palkattu asema voi väittää edustavansa totuutta samalla, kun se toistuvasti suojaa järjestelmää, josta se on riippuvainen.

Kannustin ajan kuluessa auttaa ihmisiä näkemään malleja, jotka yksittäiset hetket voivat piilottaa.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymistä on toistettu ajan kuluessa?

Mitä lopputuloksia on toistettu?

Mitkä kannustimet pysyvät suojattuina?

Mitkä kannustimet pysyvät piilossa?

Kuka hyötyy toistuvasti?

Kuka välttää toistuvasti menetyksen?

Kuka saa toistuvasti rahaa?

Kuka saa toistuvasti asemaa?

Kuka säilyttää toistuvasti asemansa?

Kuka välttää toistuvasti vastuun?

Kuka myötävaikuttaa toistuvasti saman ympäristön jatkumiseen?

Ajan mittaan näkyvät mallit voivat paljastaa kannustimia, joita pelkät lausumat eivät voi selittää.

Tämä liittyy suoraan Näyttöstandardiin.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko käyttäytyminen sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, mikä kannustin muovaa tuota käyttäytymistä.

PERITYT ROOLIT JA TOISTUVA MYÖTÄVAIKUTUS

Kannustimet voivat periytyä roolien kautta.

Ihminen voi astua rooliin sen jälkeen, kun joku toinen lähtee, jää eläkkeelle, kuolee tai korvataan.

Ihminen voi uskoa ottavansa vain työn vastaan.

Mutta rooli voi jo kantaa mukanaan mallia.

Se voi kantaa mukanaan toistuvaa käyttäytymistä.

Se voi kantaa mukanaan toistuvaa hiljaisuutta.

Se voi kantaa mukanaan toistuvaa suojelua.

Se voi kantaa mukanaan toistuvaa toimeenpanoa.

Se voi kantaa mukanaan toistuvaa tottelevaisuutta.

Se voi kantaa mukanaan toistuvaa opettamista.

Se voi kantaa mukanaan toistuvaa myöntymistä.

Rooliin astuva ihminen voi sitten jatkaa sitä, mitä aiemmat ihmiset jatkoivat.

Näin maailmanympäristö voi toistua sukupolvien läpi.

Ihmisten ei tarvitse luoda alkuperäistä mekanisme voidakseen myötävaikuttaa siihen.

He voivat periä roolin ja auttaa mekanisme jatkumaan.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymistä tämä rooli tuotti ennen kuin tämä ihminen astui siihen?

Mitä käyttäytymistä tämä rooli vaatii nyt?

Mitä käyttäytymistä tämä rooli jatkaa sen jälkeen, kun tämä ihminen lähtee siitä?

Mitä rooli suojaa?

Mitä rooli toistaa?

Mistä rooli lannistaa?

Mistä rooli estää ihmisiä kysymästä?

Mitä rooli tekee normaaliksi?

Tällä on merkitystä, koska ihmiset voivat myötävaikuttaa toistuvaan vahinkoon, toistuvaan hiljaisuuteen, toistuvaan myöntymiseen ja järjestelmän toistuvaan suojelemiseen samalla, kun he uskovat vain tekevänsä sitä, mitä heitä edeltäneet ihmiset tekivät.

HILJAISSUUS, SUOJELU JA KANNUSTIN

Hiljaisuus voi olla yksi vahvimista kannustimen osoittimista.

Ihmiset ajattelevat usein, ettei hiljaisuus merkitse mitään.

Mutta hiljaisuudesta voi tulla käyttäytymistä.

Hiljaisuus voi suojata järjestelmiä.

Hiljaisuus voi suojata rahaa.

Hiljaisuus voi suojata auktoriteettia.

Hiljaisuus voi suojata riippuvuutta.

Hiljaisuus voi suojata mainetta.

Hiljaisuus voi suojata asemia.

Hiljaisuus voi suojata narratiiveja.

Hiljaisuus voi suojata väärintekoa.

Ihmisten tulisi kysyä:

Kuka pysyy hiljaa?

Mitä hiljaisuudella suojataan?

Kuka hyötyy hiljaisuudesta?

Kuka menettää, jos hiljaisuus päättyy?

Mitä tapahtuu, jos joku puhuu?

Mitä seurauksia hän voi kohdata?

Mitkä kannustimet rohkaisevat ihmisiä pysymään hiljaa?

Minkä hiljaisuus on sallinut jatkua?

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska puhuminen uhkaa sitä, mistä he ovat riippuvaisia.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska puhuminen uhkaa heidän tulojaan.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska puhuminen uhkaa heidän mainettaan.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska puhuminen uhkaa heidän asemaansa järjestelmän sisällä.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska puhuminen uhkaa heidän perimäänsä roolia.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska normalisoituminen on opettanut heitä olemaan kysymättä.

Hiljaisuudesta tulee siksi käyttäytymistä, josta on kysyttävä.

MENETYKSEN PELKO

Ihmiset eivät toimi vain sen vuoksi, mitä he saavat.

Ihmiset toimivat myös sen vuoksi, mitä he pelkäävät menettävänsä.

Menetyksen pelko voi muovata käyttäytymistä yhtä voimakkaasti kuin itse hyöty.

Ihmiset voivat pelätä menettävänsä:

Rahaa.

Työn.

Aseman.

Paikan.

Kuulumisen.

Hyväksynnän.

Suojan.

Auktoriteetin.

Vaikutusvallan.

Turvallisuuden.

Maineen.

Tulevaisuuden.

Menetyksen pelko voi pysäyttää kysymisen ennen kuin kysyminen alkaa.

Menetyksen pelko voi luoda hiljaisuutta.

Menetyksen pelko voi luoda seuraamista.

Menetyksen pelko voi luoda tottelevaisuutta.

Menetyksen pelko voi luoda osallistumista asioihin, joista ihmiset eivät ehkä ole täysin samaa mieltä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tämä ihminen pelkää menettävänsä?

Mitä tämä rooli pelkää menettävänsä?

Mitä tämä järjestelmä pelkää menettävänsä?

Mikä muuttuu, jos ihmiset lakkaavat uskomasta?

Mikä muuttuu, jos ihmiset lakkaavat myöntymästä?

Mikä muuttuu, jos ihmiset alkavat kysyä?

Mikä muuttuu, jos ihmiset lakkaavat tekemästä sitä, mitä heitä edeltäneet ihmiset tekivät?

Menetyksen pelko voi luoda myöntymistä jo kauan ennen kuin pakottamista koskaan tarvitaan.

Ihmisten on myös ymmärrettävä, ettei totuus aina ole riittävän vahva voittamaan kannustimia.

Ihmiset voivat tietää, että jostakin pitäisi kysyä, ja silti jatkaa, koska menetyksen pelko suojaa käyttäytymistä.

YHTEINEN MYÖTÄVAIKUTUS JA TOISTUVA MAAILMA

Maailmanympäristöä ei yleensä ylläpidä yksi ihminen.

Sitä ylläpitävät miljoonat ihmiset, jotka tuovat pieniä osia samaan mekanismiin.

Yksi ihminen opettaa.

Yksi ihminen panee täytäntöön.

Yksi ihminen toistaa.

Yksi ihminen hyväksyy.

Yksi ihminen kirjoittaa.

Yksi ihminen pysyy hiljaa.

Yksi ihminen seuraa.

Yksi ihminen suojaa.

Yksittäin nämä käyttäytymismallit voivat näyttää harmittomilta.

Yhdessä ne voivat luoda kokonaisen maailmanympäristön uudelleen.

Ihmiset voivat nähdä vain:

Oman roolinsa.

Oman tehtävänsä.

Oman palkkansa.

Oman ohjeensa.

Oman vastuunsa.

Oman selviytymisensä.

Mutta maailmanympäristö rakentuu monien ihmisten yhdistetystä myötävaikutuksesta, kun he toistavat pieniä osia samasta mekanismista.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mihin minä myötävaikutan?

Mitä toistuvaa mallia autan jatkamaan?

Minkälaista maailmanympäristöä käyttäytymiseni auttaa luomaan uudelleen?

Mitä tapahtuisi, jos miljoonat ihmiset jatkavat saman asian tekemistä?

Tämä on yksi Kannustimen ja hyödyn tärkeimmistä osista.

KOULUTUS, OPETTAJAT JA KANNUSTIN

Koulutuksesta on kysyttävä Kannustimen ja hyödyn kautta, koska koulutus muovaa seuraavaa sukupolvea.

Opettajat ovat saman kannustimien ohjaaman järjestelmän tuotteita.

Heidät koulutettiin sen sisällä.

Heidät valmennettiin sen sisällä.

Heille maksetaan sen sisällä.

Heitä arvioidaan sen sisällä.

Heidät sijoitetaan rooleihin sen sisällä.

Heidän odotetaan välittävän tietoa sen sisällä.

Heidän odotetaan arvioivan tietoa sen sisällä.

Heidän odotetaan auttavan lapsia toimimaan sen sisällä.

Mutta heille ei anneta jäseneltyä näyttöön perustuvaa koulutusreittiä, jonka avulla he voisivat opettaa lapsia kysymään todellisesta maailmanympäristöstä.

Tällä on merkitystä, koska opettajista tulee lapsille tiedon lähteitä.

Heistä tulee myös osa kannustinrakennetta, joka muovaa sitä, mitä lapsille opetetaan, mitä lapset toistavat, mistä lapsia palkitaan ja mistä lapsia lannistetaan kysymästä.

Tässä ei ole kyse opettajien hyökkäämisestä.

Kyse on heidän toimintaympäristönään olevan kannustimien ohjaaman järjestelmän ymmärtämisestä.

Siksi koulutus voi toistuvasti luoda saman maailman uudelleen ilman, että sitä koskaan tarkoitetaan.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä koulutus palkitsee?

Mitä koulutus toistaa?

Mitä koulutus suojaa?

Mitä koulutus normalisoi?

Mistä koulutus lannistaa?

Mistä koulutus jättää kysymättä?

Mitä opettajille maksetaan välitettäväksi?

Mitä opettajat koulutetaan arvioimaan?

Minkä sisällä toimimiseen lapsia valmistellaan?

Mitä tapahtuu, jos opettajat kysyvät itse järjestelmästä?

Mitä tapahtuu, jos lapsille opetetaan kysymään itse maailmanympäristöstä?

Koulutus ei voi kunnolla parantua, ellei koulutuksen sisäisistä kannustimista kysytä.

Jos opettajille maksetaan, heitä koulutetaan, arvioidaan ja sijoitetaan rooleihin, jotka toistavat samaa järjestelmää, koulutus voi jatkaa sellaisten ihmisten tuottamista, jotka on valmistettu toimimaan maailmanympäristössä sen sijaan, että he oppisivat siitä.

JÄRJESTELMÄT, KANNUSTIN JA TOISTUVAT LOPPUTULOKSET

Järjestelmät voivat säilyä pitkään, koska niihin on rakennettu kannustimia.

Ihmiset voivat astua järjestelmiin uskoen olevansa itsenäisiä.

Mutta järjestelmät voivat vähitellen muovata käyttäytymistä riippuvuuden kautta.

Mitä pidempään kannustimet jäävät kysymättä, sitä normaalimmilta ne voivat näyttää.

Järjestelmät voivat palkita hiljaisuuden.

Järjestelmät voivat palkita myöntymisen.

Järjestelmät voivat palkita uskollisuuden.

Järjestelmät voivat palkita toiston.

Järjestelmät voivat palkita toimeenpanon.

Järjestelmät voivat palkita itse järjestelmän suojelemisen.

Järjestelmät voivat rangaista kysymisestä.

Järjestelmät voivat rangaista paljastamisesta.

Järjestelmät voivat rangaista totuudesta.

Järjestelmät voivat rangaista kieltäytymisestä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymistä järjestelmä palkitsee?

Mistä käyttäytymisestä järjestelmä lannistaa?

Mistä käyttäytymisestä järjestelmä rankaisee?

Mitä käyttäytymistä järjestelmä suojaa?

Mitä lopputuloksia järjestelmä luo toistuvasti?

Mitkä toistuvat ongelmat ilmestyvät yhä uudelleen?

Mitkä kannustimet aiheuttavat nuo lopputulokset?

Ihmiset yrittävät usein korjata lopputuloksia kysymättä kannustimista.

Jos kannustimet pysyvät muuttumattomina, myös käyttäytyminen pysyy usein muuttumattomana.

Jos käyttäytyminen pysyy muuttumattomana, myös lopputulokset pysyvät usein muuttumattomina.

Ihmiskunta voi siksi toistaa samaa maailmaa samalla, kun se uskoo yrittävänsä parantaa sitä.

KANNUSTIN JA IHMISKUNNAN EDISTYMINEN

Kannustin ja hyöty on osa puuttuvaa reittiä ihmiskunnan edistymiseen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin kannustimet pysyvät näkymättöminä.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset jatkavat sitä, mitä heitä edeltäneet ihmiset tekivät, ymmärtämättä mihin he myötävaikuttavat.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin kuulumisesta tulee totuutta voimakkaampaa.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin suosio korvaa ymmärtämisen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin pinnalliset ympäristöt korvaavat aitouden.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ulkopuolelle sulkemisen pelko pysäyttää kysymisen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin normalisoituminen muuttaa toiston hyväksytyksi todellisuudeksi.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin järjestelmät palkitsevat toiston ymmärtämisen sijaan.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin koulutus valmistaa lapsia toimimaan maailmanympäristössä opettamatta heille, miten siitä kysytään oikein.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset puolustavat heitä vahingoittavaa, koska he ovat siitä riippuvaisia.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy:

Kuka hyötyy?

Kuka on riippuvainen?

Kuka suojaa?

Kuka menettää?

Kenelle maksetaan?

Kuka pysyy hiljaa?

Kuka seuraa?

Kuka normalisoi?

Mitä käyttäytymistä tämä kannustin luo?

Minkälaista maailmanympäristöä tämä käyttäytyminen auttaa luomaan uudelleen?

Näin ihmiset alkavat nähdä maailmanympäristön alla toimivia mekanismeja.

Näin ihmiset siirtyvät uskomuksesta tutkimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät tutkimisesta näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Kun kannustimet tulevat näkyviksi, käyttäytyminen tulee näkyväksi.

Kun käyttäytyminen tulee näkyväksi, myötävaikutus tulee näkyväksi.

Kun myötävaikutus tulee näkyväksi, ymmärtäminen tulee mahdolliseksi.

Kun ymmärtäminen tulee mahdolliseksi, ihmiskunta voi alkaa lakata toistamasta samaa maailmaa.

OSA 4 - LUONNE JA JOHDONMUKAISUUS

MITÄ LUONNE JA JOHDONMUKAISUUS TODELLA ON

Osa 1 osoitti, että ihmisten on opittava näkemään maailmanympäristö sen sijaan, että heistä tulisi vain sen tuotteita.

Osa 2 osoitti, että ihmisten on tutkittava, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Osa 3 osoitti, että ihmisten on ymmärrettävä, mitä kannustimet palkitsevat, suojaavat ja saavat käyttäytymisen toistumaan.

Osa 4 siirtyy nyt Luonteeseen ja johdonmukaisuuteen.

Luonne ja johdonmukaisuus on olemassa, koska ihmiset eivät voi kunnolla ymmärtää ihmisiä, järjestelmiä, organisaatioita, ympäristöjä tai itse maailmaa ennen kuin he ymmärtävät, mitä käyttäytymistä näytetään toistuvasti ajan kuluessa.

Ihmisiä opetetaan usein kuuntelemaan sanoja.

Heitä ei opeteta kunnolla tutkimaan käyttäytymistä.

Ihmisiä opetetaan luottamaan titteleihin.

Heitä ei opeteta kunnolla tutkimaan johdonmukaisuutta.

Ihmisiä opetetaan usein uskomaan lupauksiin.

Heitä ei opeteta kunnolla kysymään malleista.

Ihmisiä opetetaan usein arvioimaan yksittäisiä hetkiä.

Heitä ei opeteta oppimaan toistuvasta käyttäytymisestä.

Luonne ja johdonmukaisuus opettaa ihmisiä kysymään:

Mitä käyttäytymistä näytetään toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä palkitaan toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä suojataan toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä vältetään toistuvasti?

Mikä käyttäytyminen pysyy johdonmukaisena ajan kuluessa?

Mikä käyttäytyminen muuttuu olosuhteiden mukaan?

Mikä käyttäytyminen auttaa luomaan maailmanympäristön uudelleen?

Luonne ei ole yksi hetki.

Luonne on käyttäytymistä, jota näytetään toistuvasti ajan kuluessa.

Johdonmukaisuus ei ole yksi lausuma.

Johdonmukaisuus on sanojen, käyttäytymisen ja lopputulosten toistuvaa keskinäistä vastaavuutta ajan kuluessa.

Luonne on yksi ihmiskunnan suurimmista oppimisen välineistä, koska toistuva käyttäytyminen paljastaa sen, minkä sanat, imago, maine ja esitystapa usein piilottavat.

Tällä on merkitystä, koska toistuva käyttäytyminen paljastaa usein enemmän kuin yksittäiset hetket koskaan voivat.

MITÄ NÄYTETÄÄN

Maailmanympäristö näyttää jo ihmiskunnalle, miten se toimii.

Ongelma ei aina ole siinä, ettei mitään näytetä.

Ongelma on siinä, ettei ihmisille ole asianmukaisesti opetettu, miten kysyä, nähdä, ymmärtää ja oppia siitä, mitä näytetään.

Ihmiset voivat nähdä valheita.

Ihmiset voivat nähdä ristiriitoja.

Ihmiset voivat nähdä hiljaisuutta.

Ihmiset voivat nähdä riippuvuutta.

Ihmiset voivat nähdä pelkoa.

Ihmiset voivat nähdä rahan muovaavan käyttäytymistä.

Ihmiset voivat nähdä järjestelmien suojaavan itseään.

Ihmiset voivat nähdä median toistavan narratiiveja.

Ihmiset voivat nähdä auktoriteetin välttelevän näyttöä.

Ihmiset voivat nähdä ihmisten seuraavan.

Ihmiset voivat nähdä toistuvien mallien jatkuvan.

Mutta ilman oikeaa kysymisen kehystä ihmiset voivat silti päätyä väärään ymmärrykseen.

Ihmiset päätyvät usein väriin ymmärryksiin, koska heille ei ole asianmukaisesti opetettu, miten kysyä, nähdä, ymmärtää ja oppia siitä, mitä näytetään.

Ihmiset voivat nähdä sen, mitä näytetään, eivätkä silti ymmärtää, mitä se tarkoittaa.

He voivat nähdä käyttäytymistä ja keskittyä vain yksilöihin.

He voivat nähdä ristiriidan ja jäädä vain vihaan.

He voivat nähdä valheita ja jäädä vain syyttelyyn.

He voivat nähdä järjestelmiä ja jäädä pintatason selityksiin.

He voivat nähdä toistuvia ongelmia eivätkä vielä ymmärtää niitä luovia mekanismeja.

Luonne ja johdonmukaisuus opettaa ihmisiä kysymään siitä, mitä toistuva käyttäytyminen näyttää.

Se pyytää ihmisiä kysymään paitsi:

Mitä tapahtui?

Vaan myös:

Mitä tämä näyttää?

Mitä käyttäytymistä tämä paljastaa?

Minkä mallin tämä paljastaa?

Minkä ristiriidan tämä tuo näkyviin?

Mitä tämä opettaa maailmanympäristöstä?

Mitä ihmiskunta voi oppia tästä?

Maailma on todellinen koulu, koska maailmanympäristö näyttää jatkuvasti käyttäytymistä, ristiriitaa, toistoa, kannustimia, hiljaisuutta, riippuvuutta, auktoriteettia, pelkoa ja seurauksia.

Ihmiset eivät voi oppia siitä, mitä he eivät voi nähdä.

Mutta ihmiset eivät myöskään voi oppia siitä, mistä heille ei ole opetettu kysymään.

SANAT, KÄYTTÄYTYMINEN JA MALLIT

Ihmiset arvioivat usein sitä, mitä ihmiset sanovat.

Mutta käyttäytyminen voi paljastaa sen, minkä sanat piilottavat.

Sanat voidaan harjoitella etukäteen.

Sanat voidaan valikoida.

Sanat voidaan toistaa.

Sanoja voidaan suojata.

Sanat voidaan esittää.

Käyttäytymistä on usein vaikeampi piilottaa pitkän ajan kuluessa.

Tieto voi kertoa ihmisille, mitä tapahtui.

Käyttäytyminen voi opettaa ihmisille, miksi se tapahtui.

Ihmisten tulisi kysyä:

Vastaavatko sanat käyttäytymistä?

Vastaavatko teot väitteitä?

Vastaavatko lopputulokset lupauksia?

Pysyykö käyttäytyminen samana ajan kuluessa?

Muuttuuko käyttäytyminen sen mukaan, kuka katsoo?

Muuttuuko käyttäytyminen sen mukaan, kuka hyötyy?

Toistuva käyttäytyminen voi paljastaa ristiriitoja, joita yksittäiset lausumat eivät voi.

Mallit paljastavat usein enemmän kuin lupaukset.

Johdonmukaisuus paljastaa usein enemmän kuin maine.

Käyttäytyminen paljastaa usein enemmän kuin tittelit.

Ihmisten on siksi opittava tutkimaan malleja yksittäisten hetkien sijaan.

KÄYTTÄYTYMINEN EI KOSKAAN OLE ERILLÄÄN

Käyttäytyminen ei ole olemassa erillään.

Ihmiset vaikuttavat ihmisiin.

Järjestelmät vaikuttavat ihmisiin.

Ihmiset vaikuttavat järjestelmiin.

Aikuiset vaikuttavat lapsiin.

Lapsista tulee aikuisia.

Tulevat sukupolvet perivät käyttäytymismalleja.

Tulevat sukupolvet auttavat sitten luomaan maailmanympäristön uudelleen.

Jokaisella toistuvalla käyttäytymisellä on seurauksia yksilöä laajemmalle.

Toistuvasta käyttäytymisestä voi tulla normaalia.

Normalisoitumisesta voi tulla periytymistä.

Periytymisestä voi tulla hyväksyttyä todellisuutta.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä käyttäytymistä tämä luo?

Kuka oppii tästä käyttäytymisestä?

Kuka perii tämän käyttäytymisen?

Minkä tulevan maailmanympäristön tämä käyttäytyminen auttaa luomaan uudelleen?

Luonne ja johdonmukaisuus opettaa ihmisiä ajattelemaan yksilöä laajemmin ja alkamaan oppia laajemmasta ympäristöstä.

LUONNE MAINEEN SIJAAN

Ihmisiä opetetaan usein luottamaan maineeseen.

Mutta maine ei automaattisesti ole luonnetta.

Maine voidaan luoda.

Mainetta voidaan suojata.

Mainetta voidaan toistaa.

Mainetta voidaan edistää.

Maine voidaan periä.

Luonne on eri asia.

Luonne näkyy toistuvasti käyttäytymisen kautta.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymistä näytetään toistuvasti?

Mitä tapahtuu, kun paine ilmaantuu?

Mitä tapahtuu, kun kukaan ei katso?

Mitä tapahtuu, kun on jotakin saatavaa?

Mitä tapahtuu, kun on jotakin menetettävää?

Mitä tapahtuu, kun totuus on ristiriidassa kannustimen kanssa?

Luonne tulee usein selvimmin näkyviin silloin, kun kannustimet ovat mukana.

Siksi Luonne ja johdonmukaisuus liittyy suoraan Kannustimeen ja hyötyyn.

JOHDONMUKAISUUS AJAN KULUESSA

Johdonmukaisuutta ei voida arvioida yhden tapahtuman perusteella.

Johdonmukaisuutta on tutkittava ajan kuluessa.

Ihmiset voivat sanoa arvostavansa totuutta.

Ihmiset voivat sanoa arvostavansa oppimista.

Ihmiset voivat sanoa arvostavansa oikeudenmukaisuutta.

Ihmiset voivat sanoa arvostavansa kysymistä.

Mutta johdonmukaisuus kysyy, tukeeko käyttäytyminen noita väitteitä toistuvasti.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymistä on näytetty ajan kuluessa?

Mitä malleja on toistettu?

Mitä ristiriitoja on ilmennyt?

Mitkä käyttäytymismallit ovat pysyneet muuttumattomina?

Mitkä käyttäytymismallit katoavat, kun olosuhteet muuttuvat?

Johdonmukaisuudesta tulee usein yksi vahvimista näytön reiteistä, koska ihmiset lopulta näyttävät, mitä he toistuvasti tekevät.

Tämä liittyy suoraan Näyttöstandardiin.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko käyttäytyminen sitä, mitä väitetään.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, pysyykö käyttäytyminen toistuvasti linjassa ajan kuluessa.

IMAGO VASTAAN LUONNE

Ihmiset voivat tulla taitaviksi imagon hallinnassa.

Imago on sitä, mitä ihmiset haluavat muiden näkevän.

Luonne on sitä, mitä käyttäytyminen toistuvasti näyttää.

Imago voidaan luoda.

Imagoa voidaan suojata.

Imago voidaan asettaa näytteille.

Imagoa voidaan edistää.

Imagoa voidaan palkita.

Mutta imago ei automaattisesti ole luonnetta.

Ihmisten tulisi kysyä:

Näenkö imagon?

Vai näenkö käyttäytymisen?

Näenkö esitystavan?

Vai näenkö johdonmukaisuuden?

Mitä käyttäytymistä näytetään toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä piilotetaan toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä ilmenee, kun paine poistuu?

Mitä käyttäytymistä ilmenee, kun painetta lisätään?

Ihmiset voivat käyttää vuosia imagon suojelemiseen samalla, kun heidän käyttäytymisensä paljastaa toistuvasti jotakin muuta.

IHMISET, JÄRJESTELMÄT JA MAAILMANYMPÄRISTÖ

Luonne ja johdonmukaisuus ei koske vain yksilöitä.

Se koskee kaikkea maailmanympäristössä toimivaa.

Se koskee:

Ihmisiä.

Opettajia.

Vanhempia.

Kouluja.

Hallituksia.

Mediaa.

Instituutioita.

Järjestelmiä.

Organisaatioita.

Yhteisöjä.

Ympäristöjä.

Ihmiset tutkivat usein sitä, mitä nämä sanovat.

He eivät tutki kunnolla sitä, mitä nämä toistuvasti tekevät.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä käyttäytymistä näytetään toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä suojataan toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä vältetään toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä palkitaan toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä normalisoidaan toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä peritään toistuvasti?

Mitä käyttäytymistä näytetään ihmiskunnalle opittavaksi?

Luonnetta ja johdonmukaisuutta on sovellettava kaikkialla.

KOULUTUS, OPETTAJAT JA LUONNE

Koulutuksesta on myös kysyttävä Luonteen ja johdonmukaisuuden kautta.

Opettajista tulee lapsille tiedon lähteitä.

Lapset eivät opi vain tiedosta.

He oppivat myös käyttäytymisestä.

Lapset tarkkailevat:

Mitä aikuiset tekevät.

Mitä opettajat tekevät.

Mitä järjestelmät palkitsevat.

Mitä järjestelmät välttelevät.

Mitä järjestelmät suojaavat.

Mitä järjestelmät toistavat.

Mitä järjestelmät näyttävät normaalina.

Tässä ei ole kyse opettajien hyökkäämisestä.

Kyse on heidän toimintaympäristönsä ymmärtämisestä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymismalleja lapset näkevät toistuvasti?

Mistä käyttäytymismalleista lapsia palkitaan toistuvasti?

Mistä käyttäytymismalleista lapsia lannistetaan toistuvasti kysymästä?

Valmistellaanko lapsia toistamaan maailmanympäristöä?

Vai valmistellaanko lapsia oppimaan siitä?

Jos lapsille ei opeteta, miten kysyä käyttäytymisestä, ristiriidasta, kannustimista, hiljaisuudesta ja toistuvista malleista, he voivat periä saman maailmanympäristön ymmärtämättä, mitä heille näytetään.

MIKSI LUONNE JA JOHDONMUKAISUUS ON TÄRKEÄ

Luonne ja johdonmukaisuus on tärkeä, koska ihmiset eivät voi kunnolla ymmärtää maailmanympäristöä ennen kuin he ymmärtävät toistuvaa käyttäytymistä.

Tarkoituksena ei ole jäädä loukkuun vihaan, syyttelyyn, pelkoon tai loputtomaan vastustamiseen.

Tarkoituksena on oppia siitä, mitä maailmanympäristö jo näyttää.

Itse maailmanympäristöstä tulee koulutusympäristö.

Käyttäytymisestä tulee oppitunti.

Ristiriidasta tulee oppitunti.

Toistosta tulee oppitunti.

Itse ympäristöstä tulee opettaja.

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun ihmiset lakkaavat reagoimasta siihen, mitä heille näytetään, ja alkavat oppia siitä, mitä heille näytetään.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, mikä palkitsee käyttäytymistä.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy:

Onko käyttäytyminen toistuvasti linjassa sen kanssa, mitä väitetään?

Mitä käyttäytyminen näyttää?

Mitä ristiriita opettaa?

Mitä toistuva malli paljastaa?

Mitä ihmiskunta voi oppia siitä, mitä näytetään?

Näin ihmiset alkavat siirtyä yksittäisten hetkien yli.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa malleja.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa ristiriitoja.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa johdonmukaisuutta.

Näin ihmiset alkavat oppia siitä, mitä maailmanympäristö jo näyttää.

Näin ihmiset siirtyvät uskomuksesta tutkimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät tutkimisesta näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

LUONNE AJAN KULUESSA

Tämän osan ensimmäinen osa selitti, ettei Luonteessa ja johdonmukaisuudessa ole kyse yksittäisistä hetkistä.

Siinä on kyse toistuvan käyttäytymisen ymmärtämisestä ajan kuluessa.

Tämä osa siirtyy nyt siihen, miten Luonne ja johdonmukaisuus toimii ajan kuluessa.

Ihmiset eivät aina paljasta luonnettaan heti.

Käyttäytyminen ajan kuluessa paljastaa sen usein.

Ihminen voi sanoa yhtä, mutta tehdä toistuvasti toista.

Järjestelmä voi väittää yhtä tarkoitusta, mutta tuottaa toistuvasti erilaisia lopputuloksia.

Organisaatio voi väittää olevansa neutraali, mutta suojata toistuvasti tiettyjä käyttäytymismalleja.

Instituutio voi väittää olevansa oikeudenmukainen, mutta välttää toistuvasti vaikeita kysymyksiä.

Rooli voi väittää täyttävänsä velvollisuutta, mutta tuottaa toistuvasti myöntymistä.

Luonne ajan kuluessa auttaa ihmisiä näkemään malleja, jotka yksittäiset hetket voivat piilottaa.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymistä on näytetty toistuvasti?

Mitä lopputuloksia on tuotettu toistuvasti?

Mitkä mallit ilmestyvät yhä uudelleen?

Mitkä ristiriidat ilmestyvät yhä uudelleen?

Mikä käyttäytyminen pysyy muuttumattomana?

Mikä käyttäytyminen muuttuu olosuhteiden mukaan?

Mikä käyttäytyminen muuttuu sen mukaan, kuka katsoo?

Ajan mittaan näkyvät mallit paljastavat luonteen usein tarkemmin kuin pelkät lausumat.

RISTIRIITA JA IHMISTEN KÄYTTÄYTYMINEN

Ristiriidasta voi tulla yksi vahvimmista reiteistä luonteen ymmärtämiseen.

Ihmiset voivat sanoa arvostavansa totuutta samalla, kun he välttelevät vaikeita totuuksia.

Ihmiset voivat sanoa arvostavansa kysymistä samalla, kun he lannistavat kysymyksiä.

Ihmiset voivat sanoa arvostavansa oppimista samalla, kun he suojaavat toistoa.

Ihmiset voivat sanoa arvostavansa oikeudenmukaisuutta samalla, kun he tuottavat toistuvasti epäoikeudenmukaisia lopputuloksia.

Ihmiset voivat sanoa arvostavansa itsenäistä ajattelua samalla, kun he palkitsevat mukautumista.

Ihmisten tulisi kysyä:

Missä sanat ja käyttäytyminen eroavat toisistaan?

Mitkä ristiriidat ilmestyvät toistuvasti?

Mitkä mallit jatkuvat ristiriidasta huolimatta?

Kuka hyötyy ristiriidan jatkumisesta?

Mitkä kannustimet suojaavat ristiriitaa?

Ristiriita ei automaattisesti ole todiste pahasta tarkoituksesta.

Mutta toistuvasta ristiriidasta on kysyttävä.

Toistuva ristiriita voi paljastaa pinnan alla toimivia mekanismeja.

MAAILMANYMPÄRISTÖ NÄYTTÄÄ JO IHMISKUNNALLE

Maailmanympäristö näyttää jo ihmiskunnalle, miten se toimii.

Ongelma ei aina ole siinä, ettei mitään näytetä.

Ongelma on siinä, ettei ihmiskunnalle ole asianmukaisesti opetettu, miten oppia siitä, mitä näytetään.

Ihmiset voivat nähdä ristiriidan ja jäädä syyttelyyn.

Ihmiset voivat nähdä valheita ja jäädä vihaan.

Ihmiset voivat nähdä järjestelmiä ja jäädä pintatason selityksiin.

Ihmiset voivat nähdä toistuvia ongelmia ja jäädä turhautumiseen.

Ihmiset voivat nähdä toistuvia käyttäytymismalleja ja jäädä tunnereaktioihin.

Ihmiset voivat nähdä näkyviä tapahtumia eivätkä silti ymmärtää niitä luovia mekanismeja.

Ihmiset päätyvät usein väärin ymmärryksiin, koska heillä ei vielä ole riittävästi tietoa, ymmärrystä tai kysymisen valmiuksia.

Ihmiset voivat nähdä:

Yhden tapahtuman.

Yhden ihmisen.

Yhden järjestelmän.

Yhden valheen.

Yhden ristiriidan.

Yhden lopputuloksen.

Ja pysähtyä siihen.

Luonne ja johdonmukaisuus opettaa ihmisiä jatkamaan.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymistä tämä paljastaa?

Minkä mekanismin tämä paljastaa?

Mitä toistuvaa mallia tämä näyttää?

Minkä ristiriidan tämä tuo näkyviin?

Mitä ihmiskunta voi oppia tästä?

Tarkoituksena ei ole loputon kysyminen.

Tarkoituksena on ymmärtäminen.

REAKTIO VASTAAN OPPIMINEN

Yksi ihmiskunnan edistymisen suurimmista rajoituksista on se, että ihmiset usein reagoivat siihen, mitä heille näytetään, sen sijaan että oppisivat siitä, mitä heille näytetään.

Reaktio voi pysäyttää etenemisen.

Ihmiset suuttuvat.

Ihmiset pelästyvät.

Ihmiset valitsevat puolia.

Ihmiset puolustavat kantoja.

Ihmiset hyökkäävät kantoja vastaan.

Ihmiset jäävät loukkuun narratiiveihin.

Ihmiset voivat käyttää valtavasti energiaa reagoimiseen ymmärtämättä, mihin he reagoivat.

Luonne ja johdonmukaisuus opettaa ihmisiä siirtymään reaktiota pidemmälle.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tämä näyttää?

Mitä tämä opettaa?

Mitä käyttäytymistä paljastuu?

Mitä toistuvaa mallia paljastuu?

Mikä mekanismi toimii?

Mitä ihmiskunta voi oppia tästä?

Päämäärä ei ole reaktio.

Päämäärä on ymmärtäminen.

VALIKOIVA LUONNE JA VALIKOIVA AJATTELU

Ihmiset eivät aina käyttäydy johdonmukaisesti.

Ihmiset voivat käyttäytyä eri tavoin riippuen:

Rahasta.

Asemasta.

Yleisöstä.

Auktoriteetista.

Hyväksynnästä.

Suosioista.

Pelosta.

Hyödystä.

Menetyksestä.

Ihmiset voivat vaikuttaa totuudenmukaisilta yhdessä ympäristössä ja vältellä totuutta toisessa.

Ihmiset voivat kysyä yhdestä aiheesta samalla, kun he suojaavat toista.

Ihmiset voivat haastaa yhden järjestelmän samalla, kun he puolustavat toista.

Ihmiset voivat soveltaa periaatteita valikoivasti.

Ihmisten tulisi kysyä:

Pysyykö tämä käyttäytyminen johdonmukaisena kaikkialla?

Vai ilmeneekö se vain tietyissä olosuhteissa?

Mikä muuttuu, kun kannustimia ilmestyy?

Mikä muuttuu, kun painetta ilmestyy?

Mikä muuttuu, kun jokin arvokas on vaarassa?

Luonne tulee usein selvimmin näkyviin, kun kannustimet ja paine törmäävät.

HILJAISUUS, OSALLISTUMINEN JA TOISTUVA KÄYTTÄYTYMINEN

Luonne ei paljastu vain toiminnan kautta.

Luonne voi paljastua myös hiljaisuuden kautta.

Hiljaisuudesta voi tulla käyttäytymistä.

Hiljaisuudesta voi tulla suojelua.

Hiljaisuudesta voi tulla osallistumista.

Ihmisten tulisi kysyä:

Kuka pysyy hiljaa?

Mitä suojataan?

Minkä toistuvan käyttäytymisen annetaan jatkua?

Mitä totuutta vältetään?

Mikä ristiriita jätetään huomiotta?

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska puhuminen uhkaa sitä, mistä he ovat riippuvaisia.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska puhuminen uhkaa heidän asemaansa.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska puhuminen uhkaa kuulumista.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska puhuminen uhkaa hyväksyntää.

Luonteeseen kuuluu siksi myös se, mitä ihmiset toistuvasti päättävät olla tekemättä.

KÄYTTÄYTYMINEN, VAIKUTUS JA TULEVAT SUKUPOLVET

Käyttäytyminen ei koskaan ole olemassa erillään.

Ihmiset vaikuttavat ihmisiin.

Järjestelmät vaikuttavat ihmisiin.

Ihmiset vaikuttavat järjestelmiin.

Aikuiset vaikuttavat lapsiin.

Lapsista tulee aikuisia.

Tulevat sukupolvet perivät käyttäytymismalleja.

Tulevat sukupolvet auttavat sitten luomaan maailmanympäristön uudelleen.

Jokaisella toistuvalla käyttäytymisellä on seurauksia yksilöä laajemmalle.

Ihmiset voivat uskoa tekevänsä vain pienen päätöksen.

Mutta miljoonat toistuvat käyttäytymismallit voivat luoda kokonaisen maailmanympäristön uudelleen.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mihin käyttäytymiseen minä myötävaikutan?

Mitä käyttäytymistä autan normalisoimaan?

Mitä käyttäytymistä tulevat sukupolvet perivät?

Minkä maailmanympäristön tämä käyttäytyminen auttaa luomaan uudelleen?

KOULUTUS, OPETTAJAT JA LUONNE

Koulutusta on myös tutkittava Luonteen ja johdonmukaisuuden kautta.

Lapset eivät peri vain tietoa.

Lapset perivät käyttäytymistä.

Lapset tarkkailevat:

Miten aikuiset käyttäytyvät.

Miten opettajat käyttäytyvät.

Miten auktoriteetti käyttäytyy.

Miten järjestelmät käyttäytyvät.

Miten ihmiset reagoivat.

Miten ihmiset pysyvät hiljaa.

Miten ihmiset kysyvät.

Miten ihmiset välttelevät kysymistä.

Lapset voivat vähitellen periä nuo käyttäytymismallit itse.

Tässä ei ole kyse opettajien hyökkäämisestä.

Kyse on heitä muovaavan ympäristön ymmärtämisestä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymismalleja lapset näkevät toistuvasti?

Mitä käyttäytymismalleja lapset perivät toistuvasti?

Mistä käyttäytymismalleista lapsia palkitaan toistuvasti?

Mistä käyttäytymismalleista lapsia lannistetaan toistuvasti kysymästä?

Koulutus ei voi kunnolla parantua, jos toistuva käyttäytyminen pysyy näkymättömänä.

IHMISEN TIETOISUUS JA MAAILMANYMPÄRISTÖSTÄ OPPIMINEN

Yksi ihmiskunnan edistymisen suurimmista puuttuvista reiteistä on oppiminen siitä, mikä on jo näkyvissä.

Ihmiskunnalle näytetään jatkuvasti:

Ristiriitaa.

Riippuvuutta.

Hiljaisuutta.

Auktoriteettia.

Pelkoa.

Seuraamista.

Normalisoitumista.

Kannustimia.

Toistoa.

Käyttäytymistä.

Mutta ihmiskunnalle ei ole asianmukaisesti opetettu, miten näistä mekanismeista opitaan.

Ihmiset odottavat usein, että heitä opetetaan, vaikka he jo seisovat suurimmassa olemassa olevassa oppimisympäristössä.

Itse maailmanympäristö on oppitunti.

Itse maailmanympäristö on näyttö.

Itse maailmanympäristö on mahdollisuus oppia.

Itse maailmanympäristö on opettaja.

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun ihmiset lakkaavat reagoimasta siihen, mitä heille näytetään, ja alkavat oppia siitä, mitä heille näytetään.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä tämä näyttää?

Mitä tämä opettaa?

Mitä ihmiskunta voi oppia tästä?

Mitä toistuvaa mallia paljastuu?

Mitä käyttäytymistä paljastuu?

Mitä maailmanympäristöä luodaan uudelleen?

Kun ihmiset oppivat esittämään nämä kysymykset, he alkavat siirtyä reaktiota pidemmälle kohti ymmärtämistä.

LUONNE JA IHMISKUNNAN EDISTYMINEN

Luonne ja johdonmukaisuus on osa puuttuvaa reittiä ihmiskunnan edistymiseen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin toistuvat ristiriidat pysyvät näkymättöminä.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset sanovat yhtä ja tekevät toistuvasti toista.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin imago muuttuu käyttäytymistä tärkeämmäksi.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin maine muuttuu johdonmukaisuutta tärkeämmäksi.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin kaksoisstandardit pysyvät normalisoituina.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin kannustimet syrjäyttävät periaatteet toistuvasti.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin toistuvia käyttäytymismalleja peritään ilman tutkimista.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin lapset perivät käyttäytymismalleja ilman, että heille opetetaan, miten niistä kysytään.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset reagoivat siihen, mitä näytetään, sen sijaan että oppisivat siitä, mitä näytetään.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, mikä palkitsee ja suojaa käyttäytymistä.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy:

Onko käyttäytyminen toistuvasti linjassa sen kanssa, mitä väitetään?

Mitä käyttäytyminen näyttää?

Mitä ristiriita opettaa?

Mitä toistuva malli paljastaa?

Mitä ihmiskunta voi oppia siitä, mitä näytetään?

Näin ihmiset alkavat tunnistaa malleja.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa ristiriitoja.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa johdonmukaisuutta.

Näin ihmiset alkavat oppia siitä, mitä maailmanympäristö jo näyttää.

Näin ihmiset siirtyvät uskomuksesta tutkimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät tutkimisesta näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

OSA 5 - LUPA KYSYÄ

MITÄ LUPA KYSYÄ TODELLA ON

Osa 1 osoitti, että ihmisten on opittava näkemään maailmanympäristö sen sijaan, että heistä tulisi vain sen tuotteita.

Osa 2 osoitti, että ihmisten on tutkittava, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Osa 3 osoitti, että ihmisten on ymmärrettävä, mitä kannustimet palkitsevat, suojaavat ja saavat käyttäytymisen toistumaan.

Osa 4 osoitti, että ihmisten on opittava siitä, mitä toistuva käyttäytyminen jo näyttää ihmiskunnalle.

Osa 5 siirtyy nyt Lupa kysyä.

Lupa kysyä on olemassa, koska ihmisiä muovaavat ympäristöt, jotka opettavat heitä hyväksymään, seuraamaan, toistamaan, tottelemaan ja pysymään hiljaa, eikä heille opeteta, miten tästä kysytään.

Ihmisille opetetaan, mitä ajatella, opettamatta heille, miten itse ajattelusta kysytään kunnolla.

Ihmisille opetetaan, mitä uskoa, eikä heille opeteta, miten uskomus muodostui.

Ihmisille opetetaan, mitä toistaa, eikä heille opeteta, miten sitä, mitä toistetaan, tutkitaan.

Ihmisille opetetaan, kehen luottaa, eikä heille opeteta, miten luottamuksesta kysytään.

Ihmisille opetetaan, mikä auktoriteetti hyväksyä, eikä heille opeteta, miten auktoriteetista kysytään.

Ihmisille opetetaan, miten toimia järjestelmien sisällä, eikä heille opeteta, miten järjestelmistä kysytään.

Tämä luo yhden suurimmista esteistä ihmiskunnan edistymiselle.

Ihmiset voivat alkaa tuntea, että kysyminen vaatii luvan.

Luvan auktoriteetilta.

Luvan järjestelmiltä.

Luvan opettajilta.

Luvan vanhemmilta.

Luvan työnantajilta.

Luvan hallitukselta.

Luvan medialta.

Luvan asiantuntijoilta.

Luvan ryhmiltä.

Luvan suosiolta.

Luvan sosiaaliselta hyväksynnältä.

Luvan heitä ympäröivältä maailmanympäristöltä.

Lupa kysyä opettaa ihmisiä kysymään:

Saanko kysyä tästä?

Kuka opetti minulle, että tarvitsin luvan?

Mitä pelkään tapahtuvan, jos kysyn?

Kuka hyötyy, jos en kysy?

Mitä käyttäytymistä suojataan, kun kysymistä lannistetaan?

Mitä maailmanympäristöä luodaan uudelleen, kun ihmiset odottavat lupaa kysyä?

Luvassa kysyä ei ole kyse vain kysymysten esittämisestä.

Siinä on kyse sen ymmärtämisestä, miksi ihmiset estävät itseään kysymästä jo alun perin.

Lupa kysyä opettaa ihmisiä myös kysymään itse luvasta.

EHDOLLISTUMINEN JA ELINIKÄISET LUPARAKENTEET

Ihmiset ehdollistuvat usein hakemaan lupaa koko elämänsä ajan.

Lapset voivat hakea lupaa aikuisilta.

Opiskelijat voivat hakea lupaa opettajilta.

Työntekijät voivat hakea lupaa työnantajilta.

Ihmiset voivat hakea lupaa järjestelmiltä.

Ihmiset voivat hakea lupaa ryhmiltä.

Ihmiset voivat hakea lupaa auktoriteetilta.

Ihmiset voivat hakea lupaa itse yhteiskunnalta.

Ajan myötä tästä käyttäytymisestä voi tulla normaalia.

Ihmiset voivat vähitellen lakata luottamasta omiin havaintoihinsa.

He voivat vähitellen lakata luottamasta omaan kykyynsä oppia.

He voivat vähitellen lakata kysymästä siitä, mitä näytetään.

Ihmiset voivat tottua luvan hakemiseen niin paljon, etteivät enää tunnista tekevänsä sitä.

Luparakenteet voivat lopulta muuttua näkymättömiksi.

Ihmiset eivät ehkä enää ymmärrä toimivansa niiden sisällä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Kuka opetti minut hakemaan lupaa?

Milloin aloin hakea lupaa?

Mitä luparakenteita olen perinyt?

Luotanko omaan kykyyni oppia?

Vai odotanko hyväksyntää ennen kuin opin?

LUVAN ODOTTAMINEN OPPIMISEEN

Ihmiset odottavat usein, että heitä opetetaan, vaikka he jo seisovat suurimmassa olemassa olevassa oppimisympäristössä.

Maailmanympäristö näyttää jo käyttäytymistä, ristiriitaa, toistoa, riippuvuutta, hiljaisuutta, auktoriteettia, kannustimia, pelkoa, seurauksia ja toistuvia malleja.

Mutta ihmiset voivat silti odottaa jonkun muun kertovan heille, mikä on tärkeää.

He voivat odottaa auktoriteetin hyväksyvän sen.

He voivat odottaa median näyttävän sen.

He voivat odottaa asiantuntijoiden selittävän sen.

He voivat odottaa opettajien opettavan sen.

He voivat odottaa ryhmien hyväksyvän sen.

He voivat odottaa suosiota ennen kuin tutkivat sitä.

He voivat odottaa lupaa ennen kuin oppivat.

Ihmiskunta odottaa usein lupaa oppia maailmasta, joka on jo näkyvissä.

Tämä tarkoittaa, että ihmiset voivat elää maailmanympäristössä oppimatta siitä.

He voivat nähdä sen, mitä näytetään, eivätkä silti kysyä siitä.

He voivat nähdä ristiriidan ja silti odottaa jonkun muun selittävän sen.

He voivat nähdä toistuvaa käyttäytymistä ja silti odottaa jonkun muun hyväksyvän siitä kysymisen.

He voivat nähdä järjestelmien toistavan samoja malleja ja silti odottaa jonkun muun kertovan, että sillä on merkitystä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Opinko maailmanympäristöstä?

Vai odotanko lupaa oppia siitä?

Kysynkö siitä, mitä näytetään?

Vai odotanko, että joku muu kysyy siitä ensin?

Käytänkö omaa mieltäni?

Vai odotanko toisen lähteen päättävän, mikä ansaitsee huomioni?

Maailma on todellinen koulu.

Mutta ihmiset eivät voi oppia maailmasta, jos he odottavat lupaa kysyä siitä.

AUKTORITEETTI, HYVÄKSYNTÄ JA DELEGOITU AJATTELU

Ihmisiä opetetaan luottamaan auktoriteettiin opettamatta heille kunnolla, miten auktoriteetista kysytään.

Heitä opetetaan luottamaan titteleihin.

Heitä opetetaan luottamaan rooleihin.

Heitä opetetaan luottamaan asemiin.

Heitä opetetaan luottamaan järjestelmiin.

Heitä opetetaan luottamaan virallisiin lausuntoihin.

Heitä opetetaan luottamaan hyväksyttyihin lähteisiin.

Heitä opetetaan luottamaan siihen, mikä esitetään hyväksyttävänä.

Tämä voi luoda delegoitua ajattelua.

Delegoitua ajattelua syntyy, kun ihmiset antavat toisen ihmisen, roolin, järjestelmän, lähteen, ryhmän tai auktoriteetin päättää, mistä he saavat kysyä, mitä he saavat uskoa, hyväksyä, toistaa tai hylätä.

Ihmiset voivat uskoa ajattelevansa itsenäisesti, vaikka he ajattelevat yhä muiden luomien rajojen sisällä.

He voivat kysyä yhdestä asiasta jättäen samalla laajemman kehyksen kysymättä.

He voivat hylätä yhden auktoriteetin samalla, kun hyväksyvät toisen.

He voivat jättää yhden narratiivin ja siirtyä toiseen.

He voivat pysähtyä johtopäätökseen, koska joku, johon he jo luottavat, on hyväksynyt sen.

Lupa kysyä opettaa ihmisiä kysymään:

Ajattelenko itse?

Vai annanko toisen lähteen ajatella puolestani?

Kysynkö itse kehyksestä?

Vai kysynkö vain minulle annetun kehyksen sisällä?

Luotanko näyttöön?

Vai luotanko hyväksyntään?

Seuraanko ymmärrystä?

Vai seuraanko auktoriteettia?

Itsenäinen ajattelu ei voi kehittyä, jos ihmiset delegoivat kysymisen muille.

PELKO, KUULUMINEN JA JOUKKOON SOPIMINEN

Ihmiset estävät usein itseään kysymästä, koska kysyminen voi uhata kuulumista.

He voivat pelätä torjutuksi tulemista.

He voivat pelätä kritiikkiä.

He voivat pelätä pilkatuksi tulemista.

He voivat pelätä eristetyksi joutumista.

He voivat pelätä hyväksynnän menettämistä.

He voivat pelätä aseman menettämistä.

He voivat pelätä työn menettämistä.

He voivat pelätä ihmissuhteiden menettämistä.

He voivat pelätä yksin jäämistä.

Kuulumisesta voi tulla kysymistä voimakkaampaa.

Hyväksynnästä voi tulla totuutta voimakkaampaa.

Pelosta voi tulla ymmärtämistä voimakkaampaa.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska he haluavat sopia joukkoon.

Ihmiset voivat toistaa sitä, mitä muut toistavat, koska he haluavat kuulua joukkoon.

Ihmiset voivat puolustaa sitä, mitä muut puolustavat, koska he pelkäävät ulkopuolelle sulkemista.

Ihmiset voivat välttää kysymysten esittämistä, koska he eivät halua näyttää erilaisilta.

Ihmiset voivat seurata muiden käyttäytymistä ennen kuin ymmärtävät, mitä he seuraavat.

Tämä liittyy suoraan Kannustimeen ja hyötyyn.

Ihmiset eivät välttämättä vältä kysymistä vain siksi, että he uskovat jonkin olevan totta.

He voivat välttää kysymistä, koska kysyminen uhkaa sitä, mistä he ovat riippuvaisia, mihin he kuuluvat tai minkä menettämistä he pelkäävät.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä pelkään menettäväni, jos kysyn tästä?

Pysynkö hiljaa, koska ymmärrän?

Vai pysynkö hiljaa, koska pelkään ulkopuolelle sulkemista?

Olenko samaa mieltä, koska olen tutkinut asian?

Vai olenko samaa mieltä, koska haluan kuulua joukkoon?

Toistanko tätä, koska se on totta?

Vai toistanko tätä, koska muutkin toistavat sitä?

Lupa kysyä opettaa ihmisiä erottamaan totuuden kuulumisesta.

SEURAAMINEN, MUKAUTUMINEN JA SOSIAALINEN HYVÄKSYNTÄ

Ihmisten ympäristöt palkitsevat usein seuraamista.

Ihmisiä voidaan palkita samaa mieltä olemisesta.

Ihmisiä voidaan palkita toistamisesta.

Ihmisiä voidaan palkita myöntymisestä.

Ihmisiä voidaan palkita hyväksytyjen rajojen sisällä pysymisestä.

Ihmisiä voidaan palkita siitä, etteivät he kysy siitä, minkä muut hyväksyvät.

Mukautumisesta voi tulla normaalia.

Normalisoituminen voi periytyä.

Peritystä käyttäytymisestä voi tulla hyväksyttyä todellisuutta.

Ihmiset voivat sitten sekoittaa sosiaalisen hyväksynnän totuuteen.

He voivat uskoa jonkin olevan oikein, koska monet ihmiset hyväksyvät sen.

He voivat uskoa jonkin olevan turvallista, koska monet ihmiset seuraavat sitä.

He voivat uskoa, että jostakin on väärin kysyä, koska harvat ihmiset kysyvät siitä.

He voivat uskoa, ettei jokin ole tärkeää, koska sille ei ole annettu hyväksyntää, tavoittavuutta, asemaa tai suosiota.

Ihmiset voivat myös pelätä erilaisuutta.

He voivat pelätä erottuvansa joukosta.

He voivat pelätä, etteivät sovi joukkoon.

He voivat pelätä näyttävänsä väärässä olevalta.

He voivat pelätä olevansa yksin.

Ihmisten tulisi kysyä:

Seuraanko, koska ymmärrän?

Vai seuraanko, koska muut seuraavat?

Hyväksynkö, koska näyttö tukee sitä?

Vai hyväksynkö, koska se on sosiaalisesti hyväksyttyä?

Vältänkö kysymistä, koska olen tutkinut asian?

Vai siksi, että siitä kysyminen saisi minut erottumaan joukosta?

Seuraaminen ei ole ymmärtämistä.

Mukautuminen ei ole totuutta.

Sosiaalinen hyväksyntä ei ole näyttöä.

Luparakenteista voi tulla yksi suurimmista mekanismeista, jotka sallivat maailman toistuvien ongelmien jatkumisen.

Lupa kysyä on tärkeä, koska ihmisistä ei voi tulla itsenäisiä ajattelijoina niin kauan kuin he ovat riippuvaisia sosiaalisesta hyväksynnästä päättääkseen, mistä saa kysyä.

LAPSET, KOULUTUS JA KYSYMISEN KYVYN MENETTÄMINEN

Lapset esittävät luonnostaan kysymyksiä.

Lapset haluavat usein tietää miksi.

He kysyvät, miksi asioita tapahtuu.

He kysyvät, miksi ihmiset käyttäytyvät tietyillä tavoilla.

He kysyvät, miksi sääntöjä on olemassa.

He kysyvät, miksi aikuiset sanovat yhtä ja tekevät toista.

He kysyvät, koska he yrittävät ymmärtää.

Mutta maailmanympäristö voi vähitellen opettaa lapset pois kysymisestä.

Lapsia voidaan opettaa olemaan hiljaa.

Lapsia voidaan opettaa hyväksymään.

Lapsia voidaan opettaa toistamaan.

Lapsia voidaan opettaa tottelemaan.

Lapsia voidaan opettaa lopettamaan miksi-kysymysten esittäminen.

Lapsille voidaan opettaa, että kysyminen on epäkohteliasta.

Lapsille voidaan opettaa, että auktoriteetista kysyminen on väärin.

Lapsille voidaan opettaa, että oikeat vastaukset ovat parempia kysymyksiä tärkeämpiä.

Lapsille voidaan opettaa, että hyväksyntä on ymmärtämistä tärkeämpää.

Lapset voidaan jopa leimata vaikeiksi, häiritseviksi, ongelmallisiksi tai hankaluuksien aiheuttajiksi vain siksi, että he esittävät hyväksyttyjä rajoja haastavia kysymyksiä.

Koulutus palkitsee usein vastauksia enemmän kuin kysymistä.

Se palkitsee usein toistoa enemmän kuin tutkimista.

Se palkitsee usein tottelevaisuutta enemmän kuin itsenäistä ajattelua.

Se valmistaa usein lapsia toimimaan maailmanympäristössä opettamatta heille, miten siitä kysytään kunnolla.

Siksi Lupa kysyä on ratkaisevan tärkeä koulutukselle.

Jos lapset menettävät kyvyn kysyä, he voivat periä maailmanympäristön ymmärtämättä, mikä sitä muovaa.

Jos lapsille ei opeteta, miten kysyä turvallisesti ja oikein, heistä voi tulla niiden samojen toistuvien mallien tuotteita, joihin he syntyivät.

Ihmisten tulisi kysyä:

Opetetaanko lapsille, miten kysytään?

Vai opetetaanko heille vain, miten vastataan?

Opetetaanko lapsille, miten tutkitaan?

Vai opetetaanko heille vain, miten toistetaan?

Opetetaanko lapsille, miten maailmanympäristöstä opitaan?

Vai valmistellaanko heitä toimimaan sen sisällä?

Lapset tarvitsevat luvan kysyä, koska kysyminen on yksi reiteistä näkemiseen, ymmärtämiseen, oppimiseen ja itsenäiseen ajatteluun.

MIKSI LUPA KYSYÄ ON TÄRKEÄ

Lupa kysyä on tärkeä, koska ihmiset eivät voi oppia maailmasta, josta he eivät koe saavansa kysyä.

Näkymättömistä luparakenteista voi tulla psykologisia rajoja, joita ihmiset lakkaavat näkemästä.

Ihmiset voivat olla fyysisesti vapaita samalla, kun heidän mielensä toimii heidän perimiensä rajojen sisällä.

Ihmiset voivat käyttää elämänsä odottaen jonkun muun ratkaisevan ongelmia, joihin he itse myötävaikuttavat.

He voivat odottaa johtajia.

He voivat odottaa järjestelmiä.

He voivat odottaa asiantuntijoita.

He voivat odottaa auktoriteettia.

He voivat odottaa jonkun muun toimivan.

Ihmiskunta ei voi kehittää itsenäistä ajattelua niin kauan kuin ihmiset odottavat lupaa ajatella itsenäisesti.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset odottavat lupaa oppia maailmanympäristöstä.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, mikä palkitsee ja suojaa käyttäytymistä.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, onko käyttäytyminen toistuvasti linjassa sen kanssa, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään:

Kuka tai mikä sai ihmiset uskomaan, että kysyminen vaatii luvan?

Mitä tapahtuu, kun ihmiset kysyvät?

Mitä tapahtuu, kun ihmiset eivät kysy?

Mitä käyttäytymistä suojataan, kun kysymistä lannistetaan?

Mitä maailmanympäristöä luodaan uudelleen, kun ihmiset odottavat lupaa kysyä?

Näin ihmiset alkavat nähdä oman ajattelunsa ympärillä olevat näkymättömät rajat.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa delegoitua ajattelua.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa pelkoon perustuvaa hiljaisuutta.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa mukautumista.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa sosiaalisen hyväksynnän mekanismiksi.

Näin ihmiset siirtyvät hyväksymisestä kysymiseen.

Näin ihmiset siirtyvät kysymisestä näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

ITSESENSUURI JA SISÄINEN LUPA

Tämän osan ensimmäinen osa selitti, että ihmiset voivat alkaa tuntea kysymisen vaativan luvan.

Tämä osa siirtyy nyt yhteen suurimmista maailmanympäristössä toimivista näkymättömistä mekanismeista.

Ihmiset estävät usein itseään kysymästä ennen kuin kukaan muu tekee niin.

He sensuroivat itseään.

He vaijentavat itseään.

He sivuuttavat omat havaintonsa.
He jättävät ristiriidat huomiotta.
He välttelevät vaikeita kysymyksiä.
He tukahduttavat uteliaisuutensa.
He estävät itseään puhumasta.
Ihmiset voivat ajatella:
Minun ei pitäisi kysyä tästä.
Minun ei pitäisi sanoa tuota.
Minun ei pitäisi kysyä.
Minun pitäisi jättää tämä rauhaan.
Minun ei pitäisi haastaa tuota.
Minun ei pitäisi erottua joukosta.
Ihmistä voi vähitellen tulla oma esteensä oppimiselle.
Ihmisten tulisi kysyä:
Miksi estän itseäni?
Mitä pelkään?
Kuka opetti minut pelkäämään kysymistä?
Mitä seurauksia kuvittelen?
Suojaanko totuutta?
Vai suojaanko mukavuutta, hyväksyntää, kuulumista tai riippuvuutta?
Lupa kysyä opettaa ihmisiä tunnistamaan sisäisiä esteitä, jotka pysäyttävät oppimisen ennen kuin oppiminen edes alkaa.

Lupa kysyä opettaa ihmisiä myös kysymään itse luvasta.

NÄKYMÄTTÖMÄT LUPARAKENTEET

Luparakenteet voivat lopulta muuttua näkymättömiksi.

Ihmiset eivät ehkä enää ymmärrä toimivansa niiden sisällä.

Ihmiset voivat uskoa olevansa vapaita ajattelihoitoja samalla, kun he yhä toimivat perittyjen rajojen sisällä.

Ihmiset voivat uskoa kysyvänsä samalla, kun he pysyvät hyväksytyjen kysymisen alueiden sisällä.

Ihmiset voivat uskoa olevansa itsenäisiä samalla, kun he yhä hakevat hyväksyntää muilta.

Ihmiset voivat tulla fyysisesti vapaiksi mutta psykologisesti rajoitetuiksi.

Ei siksi, että joku fyysisesti estäisi heitä, vaan siksi, että näkymättömät luparakenteet ovat normalisoituneet.

Ihmiset voivat tottua luvan hakemiseen niin paljon, etteivät enää tunnista tekevänsä sitä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mistä saan kysyä?

Kuka päätti nuo rajat?

Mistä en ole koskaan kysynyt?

Mistä minulle on opetettu, ettei pidä kysyä?

Mistä tuntuu epämukavalta kysyä?

Mitä pelkään tapahtuvan, jos kysyn siitä?

Näkymättömistä luparakenteista voi tulla psykologisia rajoja, joita ihmiset lakkaavat näkemästä.

RYHMÄKÄYTTÄYTYMINEN JA YHTEINEN LUPA

Ihmiset ovat sosiaalisia oppijoita.

Ihmiset oppivat usein muiden käyttäytymisestä.

Ihmiset tarkkailevat ryhmiä.

Ihmiset kopioivat ryhmiä.

Ihmiset toistavat ryhmiä.

Ihmiset seuraavat ryhmiä.

Ihmiset puolustavat ryhmiä.

Ihmiset hakevat hyväksyntää ryhmiltä.

Ryhmät voivat siksi luoda yhteisiä luparakenteita.

Ihmiset voivat tuntea olonsa turvalliseksi kysyä, kun muut kysyvät.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, kun muut pysyvät hiljaa.

Ihmiset voivat seurata, kun muut seuraavat.

Ihmiset voivat toistaa, kun muut toistavat.

Ihmiset voivat välttää kysymistä vain siksi, ettei kukaan muukaan kysy.

Yhteinen käyttäytyminen voi muuttua yksilöllistä ymmärrystä voimakkaammaksi.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä käyttäytymistä tämä ryhmä palkitsee?

Mistä käyttäytymisestä tämä ryhmä lannistaa?

Mitä käyttäytymistä tämä ryhmä normalisoi?

Mitä käyttäytymistä tämä ryhmä suojaa?

Ajattelenko itsenäisesti?

Vai kopioinko ryhmän käyttäytymistä?

Ryhmät eivät automaattisesti luo ymmärrystä.

Ryhmät voivat myös luoda toistoa uudelleen.

HILJAISUUS, TOTTELEVAISUUS JA OSALLISTUMINEN

Hiljaisuus on yksi vahvimista maailmanympäristössä toimivista lupamekanismeista.

Ihmiset ajattelevat usein, ettei hiljaisuus merkitse mitään.

Mutta hiljaisuudesta voi tulla osallistumista.

Hiljaisuudesta voi tulla suojelua.

Hiljaisuudesta voi tulla myötävaikutusta.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska he pelkäävät seurauksia.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska he ovat riippuvaisia järjestelmistä.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska he pelkäävät erottuvansa joukosta.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska he ovat perineet hiljaisuuden normaalina käyttäytymisenä.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska he ovat oppineet, että tottelevaisuudesta palkitaan.

Ihmisten tulisi kysyä:

Kuka hyötyy hiljaisuudesta?

Mitä käyttäytymistä suojataan?

Minkä ristiriidan annetaan jatkua?

Mitä maailmanympäristöä luodaan uudelleen?

Ihmisten on ymmärrettävä, ettei tottelevaisuus automaattisesti ole ymmärtämistä.

Tottelevaisuus ei automaattisesti ole totuutta.

Osallistuminen ei aina ole aktiivista.

Ihmiset voivat myötävaikuttaa pelkästään jatkamalla käyttäytymismalleja, joita he eivät ole koskaan tutkineet.

Luparakenteista voi tulla yksi suurimmista mekanismeista, jotka sallivat maailman toistuvien ongelmien jatkumisen.

PINNALLISUUS, IMAGO JA SOSIAALINEN HYVÄKSYNTÄ

Ihmiset oppivat usein hallitsemaan imagoa ennen kuin he oppivat kehittämään ymmärrystä.

Ihmiset voivat tulla taitaviksi näyttämään menestyneiltä.

Ihmiset voivat tulla taitaviksi näyttämään onnellisilta.

Ihmiset voivat tulla taitaviksi näyttämään tietäviltä.
Ihmiset voivat tulla taitaviksi näyttämään tärkeiltä.
Ihmiset voivat tulla taitaviksi näyttämään hyväksytyiltä.
Sosiaaliset ympäristöt voivat palkita esitystapaa.
Ihmiset voivat kopioida muiden sanoja.
Ihmiset voivat kopioida muiden käyttäytymistä.
Ihmiset voivat kopioida muiden ulkonäköä.
Ihmiset voivat kopioida sitä, minkä he uskovat olevan suosittua.
Ihmiset voivat piilottaa sen, miltä heistä todella tuntuu.
Ihmiset voivat esittää elämiä, jotka eivät vastaa todellisuutta.
Ihmiset voivat suojata imagoa totuuden sijaan.
Ihmiset voivat käyttää vuosia teeskennellen olevansa onnellisia samalla, kun he piilottavat sen, miltä heistä oikeasti tuntuu.
Ihmiset voivat jäädä loukkuun ylläpitämään imagoa, jossa he eivät enää tunnista itseään.
Ihmisten tulisi kysyä:
Mitä yritän suojata?
Näytänkö todellisuutta?
Vai näytänkö imagoa?
Ajattelenko itsenäisesti?
Vai kopioinko sitä, mikä näyttää menestyneeltä?
Opinko maailmanympäristöstä?

Vai opinko, miten siihen sovittaudutaan?

Pinnallisuudesta voi tulla toinen mekanismi, joka estää ihmisiä kysymästä.

Ihmiset voivat pelätä menettävänsä imagon, jonka rakentamiseen he ovat käyttäneet vuosia.

LUPA OLLA ERILAINEN

Yksi suurimmista näkymättömistä kysymisen esteistä on pelko erilaisuudesta.

Ihmiset voivat pelätä erottuvansa joukosta.

Ihmiset voivat pelätä eri mieltä olemista.

Ihmiset voivat pelätä näyttävänsä väärässä olevalta.

Ihmiset voivat pelätä joutuvansa arvostelluiksi.

Ihmiset voivat pelätä olevansa yksin.

Ihmiset voivat pelätä hyväksynnän menettämistä.

Ihmiset voivat pelätä kuulumisen menettämistä.

Ihmiset voivat pelätä joutuvansa ulkopuolisiksi.

Tämä voi luoda valtavan paineen mukautua.

Ihmiset voivat lopulta oppia, että joukkoon sopiminen on turvallisempaa kuin ymmärtäminen.

Ihmisten tulisi kysyä:

Yritänpö ymmärtää?

Vai yritänpö sopia joukkoon?

Suojaanko totuutta?

Vai suojaanko kuulumista?

Seuraanko ymmärrystä?

Vai seuraanko hyväksyntää?

Ihmiskunnan edistyminen alkaa usein silloin, kun ihmiset lakkaavat pelkäämästä erilaisuutta.

MUIDEN ODOTTAMINEN RATKAISEMAAN ONGELMAT

Ihmiset odottavat usein jonkun muun ratkaisevan ongelmia, joihin he itse myötävaikuttavat.

He voivat odottaa johtajia.

He voivat odottaa järjestelmiä.

He voivat odottaa asiantuntijoita.

He voivat odottaa auktoriteettia.

He voivat odottaa jonkun muun toimivan.

Mutta maailmanympäristö luodaan kollektiivisesti uudelleen miljoonien yksittäisten myötävaikutusten kautta.

Yksi ihminen opettaa.

Yksi ihminen toistaa.

Yksi ihminen panee täytäntöön.

Yksi ihminen hyväksyy.

Yksi ihminen suojaa.

Yksi ihminen pysyy hiljaa.

Yksi ihminen seuraa.

Yksittäin nämä käyttäytymismallit voivat näyttää pieniltä.

Yhdessä ne voivat luoda kokonaisen maailmanympäristön uudelleen.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mihin minä myötävaikutan?

Mitä autan luomaan uudelleen?

Mitä käyttäytymistä toistan?

Mitä käyttäytymistä suojaan?

Mitä käyttäytymistä normalisoin?

Ihmiskunta ei voi ratkaista toistuvia ongelmia niin kauan kuin se odottaa jonkun muun ratkaisevan ne.

IHMISEN TIETOISUUS JA LUPA KYSYÄ

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun ihmiset lakkaavat odottamasta lupaa oppia.

Ihmiset odottavat usein, että heitä opetetaan, vaikka he jo seisovat suurimmassa olemassa olevassa oppimisympäristössä.

Itse maailmanympäristö on oppitunti.

Itse maailmanympäristö on näyttö.

Itse maailmanympäristö on mahdollisuus oppia.

Itse maailmanympäristö on opettaja.

Ihmiset eivät tarvitse lupaa oppia siitä, mikä on jo näkyvissä.

He tarvitsevat työkalut sen ymmärtämiseen.

Ihmiskunta odottaa usein lupaa oppia maailmasta, joka on jo näkyvissä.

Siksi Lupa kysyä on tärkeä.

Se poistaa näkymättömiä esteitä, jotka pysäyttävät oppimisen.

LUPA KYSYÄ JA IHMISKUNNAN EDISTYMINEN

Lupa kysyä on osa puuttuvaa reittiä ihmiskunnan edistymiseen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset odottavat lupaa kysyä.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin delegoitu ajattelu korvaa itsenäisen ajattelun.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin kuulumisesta tulee totuutta voimakkaampaa.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin pelosta tulee ymmärtämistä voimakkaampaa.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin sosiaalinen hyväksyntä hallitsee käyttäytymistä.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin pinnallisuudesta tulee normaalia.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin lapset menettävät kykynsä kysyä ja kasvavat aikuisiksi, jotka jatkavat luvan hakemista ennen oppimista.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset estävät itseään oppimasta ennen kuin oppiminen alkaa.

Ihmiskunnasta ei voi muodostua itsenäisiä ajattelijoita niin kauan kuin ihmiset odottavat lupaa ajatella itsenäisesti.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset odottavat lupaa oppia maailmanympäristöstä.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, mikä palkitsee ja suojaa käyttäytymistä.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, onko toistuva käyttäytyminen linjassa sen kanssa, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään:

Kuka tai mikä hallitsee lupaa?

Mikä estää ihmisiä kysymästä?

Mitä käyttäytymistä suojataan, kun kysymistä lannistetaan?

Mitä maailmanympäristöä luodaan uudelleen, kun ihmiset odottavat lupaa?

Mitä tapahtuu, kun ihmiset lakkaavat odottamasta lupaa oppia?

Näin ihmiset alkavat tunnistaa oman ajattelunsa ympärillä olevia näkymättömiä esteitä.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa itsesensuuria.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa ryhmäkäyttäytymistä.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa pelkoon perustuvaa hiljaisuutta.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa pinnallisuutta.

Näin ihmiset siirtyvät hyväksymisestä kysymiseen.

Näin ihmiset siirtyvät kysymisestä näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

OSA 6 - TUNNEVAIKUTUS

MITÄ TUNNEVAIKUTUS TODELLA ON

Osa 1 osoitti, että ihmisten on opittava näkemään maailmanympäristö sen sijaan, että heistä tulisi vain sen tuotteita.

Osa 2 osoitti, että ihmisten on tutkittava, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Osa 3 osoitti, että ihmisten on ymmärrettävä, mitä kannustimet palkitsevat, suojaavat ja saavat käyttäytymisen toistumaan.

Osa 4 osoitti, että ihmisten on opittava siitä, mitä toistuva käyttäytyminen jo näyttää ihmiskunnalle.

Osa 5 osoitti, että ihmisten on ymmärrettävä, miksi he voivat estää itseään kysymästä jo ennen kuin oppiminen edes alkaa.

Osa 6 siirtyy nyt Tunnevaikutukseen.

Tunnevaikutus on olemassa, koska ihmiset eivät voi kunnolla ymmärtää ihmisten käyttäytymistä, uskomuksia, luottamusta, hiljaisuutta, reaktiota, toistoa tai oppimista ennen kuin he ymmärtävät, miten tunne voi muovata mieltä ennen ymmärryksen kehittymistä.

Ihmiset ovat tunneolentoja ennen kuin he ovat täysin itsenäisiä ajattelijoina.

Ihmiset voivat reagoida ennen kuin he ymmärtävät.

Ihmiset voivat pelätä ennen kuin he tutkivat.

Ihmiset voivat puolustaa ennen kuin he kysyvät.

Ihmiset voivat uskoa ennen kuin he testaavat näyttöä.

Ihmiset voivat valita puolia ennen kuin he oppivat.

Ihmiset voivat kiinnittyä tunnetasolla ennen kuin he ymmärtävät, mikä kiintymyksen muovasi.

Tämä luo yhden suurimmista esteistä ihmiskunnan edistymiselle.

Tunne voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset hyväksyvät.

Tunne voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset hylkäävät.

Tunne voi vaikuttaa siihen, kehen ihmiset luottavat.

Tunne voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset pelkäävät.

Tunne voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset puolustavat.

Tunne voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset välttelevät.

Tunne voi vaikuttaa siihen, mistä ihmiset pysyvät hiljaa.

Tunne voi vaikuttaa siihen, mitä ihmiset toistavat.

Tunne voi vaikuttaa siihen, mistä ihmiset kieltäytyvät kysymästä.

Tunnevaikutus opettaa ihmisiä kysymään:

Mikä tunne aktivoituu?

Mitä reaktiota luodaan?

Mitä pelkoa laukaistaan?

Mitä vihaa käytetään?

Mitä kiintymystä suojataan?

Mitä uskomusta puolustetaan?

Mitä käyttäytymistä tämä tunne tuottaa?

Minkä maailmanympäristön tämä tunnereaktio auttaa luomaan uudelleen?

Tunnevaikutuksessa ei ole kyse tunteiden poistamisesta ihmiskunnasta.

Siinä on kyse sen oppimisesta, miten tunne muovaa ihmiskuntaa ennen ymmärryksen kehittymistä.

TUNNE EI OLE VIHOLLINEN

Tunne ei ole vihollinen.

Tunne on osa ihmisyyttä.

Tunne voi osoittaa, että jokin on tärkeää.

Tunne voi varoittaa ihmisiä vaarasta.

Tunne voi paljastaa loukkaantumisen.

Tunne voi paljastaa välittämisen.

Tunne voi paljastaa pelon.

Tunne voi paljastaa kiintymyksen.

Tunne voi paljastaa sen, mitä ihmiset arvostavat.

Mutta tunne ei automaattisesti ole totuutta.

Pelko ei automaattisesti ole totuutta.

Viha ei automaattisesti ole totuutta.

Suuttumus ei automaattisesti ole totuutta.

Innostus ei automaattisesti ole totuutta.

Suru ei automaattisesti ole totuutta.

Onnellisuus ei automaattisesti ole totuutta.

Kiireellisyys ei automaattisesti ole totuutta.

Varmuus ei automaattisesti ole totuutta.

Ihmiset voivat tuntea jotakin voimakkaasti ja silti ymmärtää väärin sen, mitä näytetään.

Ihmiset voivat tuntea olevansa varmoja ja silti olla väärässä.

Ihmiset voivat tuntea pelkoa eivätkä silti ymmärtää, mikä pelon loi.

Ihmiset voivat tuntea vihaa eivätkä silti ymmärtää vihan alla olevaa mekanismia.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tunnen?

Miksi tunnen sitä?

Mikä loi tämän tunteen?

Mikä näyttö tukee sitä, mitä tunnen?

Mihin käyttäytymiseen tämä tunne työntää minua?

Auttaako tämä tunne minua ymmärtämään?

Vai estääkö tämä tunne minua oppimasta?

Tunteesta on kysyttävä, sitä ei pidä sokeasti totella.

TUNNEPITOINEN ESITYSTAPA EI OLE NÄYTTÖÄ

Tunnepitoinen esitystapa ei ole näyttöä.

Se, että ihminen kuulostaa ystävälliseltä, ei ole näyttöä.

Se, että ihminen kuulostaa intohimoiselta, ei ole näyttöä.

Se, että ihminen kuulostaa vihaliselta, ei ole näyttöä.

Se, että ihminen kuulostaa vilpittömältä, ei ole näyttöä.

Se, että ihminen kuulostaa varmalta, ei ole näyttöä.

Se, että ihminen kuulostaa rauhalliselta, ei ole näyttöä.

Se, että ihminen kuulostaa välittävältä, ei ole näyttöä.

Se, että ihmisellä on titteli, ei ole näyttöä.

Se, että ihmistä kutsutaan asiantuntijaksi, ei ole näyttöä.

Tunnepitoinen esitystapa voi vaikuttaa ihmisiin ennen kuin he tutkivat, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Ihminen voi puhua pehmeästi ja silti johtaa harhaan.

Ihminen voi kuulostaa ystävälliseltä ja silti pettää.

Ihminen voi kuulostaa intohimoiselta ja silti olla väärässä.

Ihminen voi kuulostaa vihaliselta ja silti manipuloida.

Ihminen voi kuulostaa vilpittömältä ja silti näytellä.

Ihminen voi kuulostaa varmalta ja silti olla ilman näyttöä.

Ihminen voi käyttää tittelä luodakseen luottamusta ennen kuin totuutta on tutkittu.

Ihmisten tulisi kysyä:

Luotanko näyttöön?

Vai luotanko esitystapaan?

Kuulenko totuutta?

Vai reagoinko tunteeseen?

Näytetäänkö minulle näyttöä?

Vai vaikutetaanko minuun tunteilla, jotta hyväksyisin?

Tämä liittyy suoraan Näyttöstandardiin.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Tunnevaikutus kysyy, käytetäänkö tunnetta saamaan ihmiset hyväksymään ennen kuin näyttöä tutkitaan.

TUNNEILMAISU JA VÄÄRÄ LUONNEKUVA

Tunneilmaisu voi ajan myötä luoda väärän luonnekuvan.

Ihminen voi toistuvasti esittää ystävällisyyttä.

Ihminen voi toistuvasti esittää vilpittömyyttä.

Ihminen voi toistuvasti esittää varmuutta.

Ihminen voi toistuvasti esittää rauhallisuutta.

Ihminen voi toistuvasti esittää huolestuneisuutta.

Ihminen voi toistuvasti esittää auktoriteettia.

Ihminen voi toistuvasti esittää asiantuntemusta.

Ajan myötä toistuva tunneilmaisu voi luoda julkisen imagon, jonka ihmiset sekoittavat luonteeseen.

Tämä liittyy suoraan Luonteeseen ja johdonmukaisuuteen.

Luonne ei ole sitä, mitä ihminen esittää tunnetasolla.

Luonne on sitä, mitä käyttäytyminen toistuvasti näyttää ajan kuluessa.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mikä käyttäytyminen tukee tätä tunnepitoista esitystapaa?

Mikä johdonmukaisuus tukee tätä imagoa?

Mikä näyttö tukee tätä luottamusta?

Mikä kannustin voi muovata tätä esitystä?

Mitä tapahtuu, kun tästä tunnekuvasta kysytään?

Tunnepitoisesta esityksestä on kysyttävä, koska väärä luonnekuva voi saada ihmiset luottamaan ennen kuin he tutkivat.

REAKTIO ENNEN YMMÄRTÄMISTÄ

Yksi ihmisten oppimisen suurimmista rajoituksista on se, että ihmiset usein reagoivat ennen kuin ymmärtävät.

Reaktio voi tapahtua nopeasti.

Ymmärtäminen vaatii työtä.

Reaktio voi tuntua välittömältä.

Ymmärtäminen vaatii kysymistä.

Reaktio voi tuntua varmalta.

Ymmärtäminen vaatii tutkimista.

Reaktio voi saada ihmiset uskomaan, että he jo tietävät.

Ymmärtäminen edellyttää, että ihmiset hidastavat ja oppivat.

Ihmiset voivat nähdä jotakin ja suuttua välittömästi.

He voivat kuulla jotakin ja pelästyä välittömästi.

He voivat lukea jotakin ja valita välittömästi puolen.

He voivat katsoa jotakin ja puolustaa välittömästi kantaa.

He voivat kokea jotakin ja hyväksyä välittömästi johtopäätöksen.

Mutta reaktio ei ole ymmärtämistä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Reagoinko?

Vai opinko?

Puolustanko?

Vai tutkinko?

Valitsenko puolen?

Vai yritänkö ymmärtää?

Liikuttaako tunne minua?

Vai näenkö selkeästi?

Päämäärä ei ole reaktio.

Päämäärä on ymmärtäminen.

PELKO TUNNEMEKANISMINA

Pelko on yksi vahvimista maailmanympäristössä toimivista tunnemekanismeista.

Pelko voi pysäyttää kysymisen.

Pelko voi pysäyttää puhumisen.

Pelko voi pysäyttää paljastamisen.

Pelko voi pysäyttää oppimisen.

Pelko voi pysäyttää totuuden.

Pelko voi pysäyttää itsenäisen ajattelun.

Pelko voi luoda myöntymistä.

Pelko voi luoda hiljaisuutta.

Pelko voi luoda tottelevaisuutta.

Pelko voi luoda toistoa.

Ihmiset voivat pelätä auktoriteettia.

Ihmiset voivat pelätä järjestelmiä.

Ihmiset voivat pelätä rahan menettämistä.

Ihmiset voivat pelätä työn menettämistä.

Ihmiset voivat pelätä kuulumisen menettämistä.

Ihmiset voivat pelätä hyväksynnän menettämistä.

Ihmiset voivat pelätä olevansa väärässä.

Ihmiset voivat pelätä olevansa yksin.

Ihmiset voivat pelätä erottuvansa joukosta.

Pelosta voi tulla kysymistä voimakkaampaa.

Pelosta voi tulla näyttöä voimakkaampaa.

Pelosta voi tulla johdonmukaisuutta voimakkaampaa.

Pelosta voi tulla totuutta voimakkaampaa.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mikä pelko toimii tässä?

Kuka hyötyy tästä pelosta?

Mitä käyttäytymistä tämä pelko luo?

Mistä tämä pelko estää minua kysymästä?

Mitä tämä pelko estää minua oppimasta?

Mitä maailmanympäristöä tämä pelko auttaa luomaan uudelleen?

Pelon ei pidä automaattisesti hallita käyttäytymistä.

Pelosta on kysyttävä.

VIHA, SUUTTUMUS JA TUNTEIDEN KAAPPAUS

Viha voi paljastaa, että jokin on tärkeää.

Mutta viha voi myös pysäyttää oppimisen.

Suuttumus voi saada ihmiset tuntemaan itsensä voimakkaiksi samalla, kun se estää ymmärtämisen.

Viha voi kaapata ihmiset tunnetasolla.

He voivat hyökätä ennen kuin tutkivat.

He voivat syyttää ennen kuin ymmärtävät.

He voivat toistaa ennen kuin kysyvät.

He voivat puolustaa ennen kuin oppivat.

He voivat jäädä loukkuun tunnereaktioon.

Narratiivit, järjestelmät, ryhmät, media ja sosiaaliset ympäristöt voivat myös käyttää vihaa pitääkseen ihmiset reagoimassa ymmärtämisen sijaan.

Ihmiset voivat myös sekoittaa vihan totuuteen.

He voivat uskoa ihmistä, koska tämä kuulostaa vihaiselta.

He voivat uskoa ihmistä, koska tämä vaikuttaa intohimoiselta.

He voivat uskoa ihmistä, koska tämä puhuu voimakkaalla tunteella.

Mutta viha ei ole näyttöä.

Intohimo ei ole näyttöä.

Tunnevoima ei ole näyttöä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tämä viha näyttää?

Mitä tämä viha piilottaa?

Mitä tämä viha työntää minut tekemään?

Kuka hyötyy tästä vihasta?

Mitä käyttäytymistä tämä suuttumus luo?

Auttaako tämä viha minua oppimaan?

Vai vangitseeko se minut reaktioon?

Vihasta ei saa tulla oppimisen päätepidettä.

Vihasta on tultava jotakin, josta ihmiset oppivat.

VALMISTETTU LUOTTAMUS JA TUNNEPERÄINEN HARHAANJOHTAMINEN

Luottamus voidaan valmistaa tunnetasolla.

Ihmisiin voidaan vaikuttaa niin, että he luottavat ennen kuin näyttöä on tutkittu.

He voivat luottaa ihmiseen, koska tämä vaikuttaa ystävälliseltä.

He voivat luottaa ihmiseen, koska tämä vaikuttaa rauhalliselta.

He voivat luottaa ihmiseen, koska tämä vaikuttaa vilpittömältä.

He voivat luottaa ihmiseen, koska tämä vaikuttaa varmalta.

He voivat luottaa ihmiseen, koska tämä vaikuttaa välittävältä.

He voivat luottaa ihmiseen, koska tämä vaikuttaa ammattimaiselta.

He voivat luottaa ihmiseen, koska tämä käyttää titteliä.

He voivat luottaa ihmiseen, koska tämä esitetään asiantuntijana.

He voivat luottaa ihmiseen, koska tämä kertoo tunnepitoisen tarinan.

Mutta ulkoinen vaikutelma ei ole näyttöä.

Ystävällisyys ei ole näyttöä.

Rauhallisuus ei ole näyttöä.

Vilpittömyys ei ole näyttöä.

Varmuus ei ole näyttöä.

Ammattimainen ulkonäkö ei ole näyttöä.

Asiantuntija-asema ei ole näyttöä.

Tunnepitoinen tarina ei yksinään ole näyttöä.

Tunneilmaisu voi harhauttaa ihmisiä.

Ihminen voi esittää ystävällisyyttä.

Ihminen voi esittää vilpittömyyttä.

Ihminen voi esittää varmuutta.

Ihminen voi esittää huolestuneisuutta.

Ihminen voi esittää auktoriteettia.

Ihminen voi esittää asiantuntemusta.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mikä näyttö tukee tätä luottamusta?

Mikä käyttäytyminen tukee tätä luottamusta?

Mikä johdonmukaisuus tukee tätä luottamusta?

Mikä kannustin voi muovata tätä esitystapaa?

Autetaanko minua ymmärtämään?

Vai liikutetaanko minua tunteilla uskomaan?

Valmistetusta luottamuksesta on kysyttävä, koska tunneperäinen harhaanjohtaminen voi saada ihmiset uskomaan ennen kuin näyttöä tutkitaan.

TUNNEPERÄINEN KIINTYMYS USKOMUKSEEN

Ihmiset voivat kiinnittyä tunnetasolla uskomuksiin.

He voivat kiinnittyä narratiiveihin.

He voivat kiinnittyä ryhmiin.

He voivat kiinnittyä identiteetteihin.

He voivat kiinnittyä järjestelmiin.

He voivat kiinnittyä auktoriteettiin.

He voivat kiinnittyä valheisiin.

He voivat kiinnittyä siihen, mitä ovat perineet.

Kun tunneperäinen kiintymys muodostuu, kysyminen voi tuntua hyökkäykseltä.

Uskomuksesta kysyminen voi tuntua ihmisestä itsestään kysymiseltä.

Ryhmästä kysyminen voi tuntua petokselta.

Järjestelmästä kysyminen voi tuntua vaaralta.

Narratiivista kysyminen voi tuntua menetykseltä.

Tämä voi estää ihmisiä oppimasta.

Ihmiset voivat puolustaa uskomuksia, joita he eivät ole koskaan tutkineet, koska noista uskomuksista on tullut osa sitä, keitä he ajattelevat olevansa.

Ihmisten tulisi kysyä:

Puolustanko totuutta?

Vai puolustanko kiintymystä?

Suojaanko näyttöä?

Vai suojaanko identiteettiä?

Tutkinko tätä?

Vai suojaanko sitä tunnetasolla?

Mitä tapahtuisi, jos tämä uskomus olisi väärä?

Mitä menettäisin, jos kysyisin siitä?

Tunneperäisestä kiintymyksestä voi tulla yksi suurimmista itsenäisen ajattelun esteistä.

SOSIAALISET YMPÄRISTÖT JA TUNNEVAIKUTUS

Nykyajan ympäristöt voivat aktivoida tunteita jatkuvasti.

Ihmisille näytetään pelkoa.

Ihmisille näytetään suuttumusta.

Ihmisille näytetään ristiriitoja.

Ihmisille näytetään vertailua.

Ihmisille näytetään suosiota.

Ihmisille näytetään asemaa.

Ihmisille näytetään kateutta.

Ihmisille näytetään mustasukkaisuutta.

Ihmisille näytetään kiireellisyyttä.

Ihmisille näytetään pinnallisuutta.

Nämä tunneympäristöt voivat muovata käyttäytymistä.

Ne voivat saada ihmiset reagoimaan.

Ne voivat saada ihmiset vertailemaan.

Ne voivat saada ihmiset kopioimaan.

Ne voivat saada ihmiset puolustamaan.

Ne voivat saada ihmiset tuntemaan itsensä riittämättömiksi.

Ne voivat saada ihmiset hakemaan hyväksyntää.

Ne voivat saada ihmiset pelkäämään ulkopuolelle sulkemista.

Ne voivat saada ihmiset sekoittamaan näkyvyyden tärkeyteen.

Ne voivat myös saada ihmiset sekoittamaan tunnepitoisen esityksen totuuteen.

Ihmisten tulisi kysyä:

Minkä tunteen tämä ympäristö luo?

Mitä käyttäytymistä tämä ympäristö palkitsee?

Mihin vertailuun kannustetaan?

Mitä reaktiota tuotetaan?

Mihin tunnepitoiseen esitystapaan luotetaan?

Mikä ymmärtäminen estetään?

Sosiaalisista ympäristöistä voi tulla tunteiden luokkahuoneita.

Mutta jos ihmisille ei opeteta, miten tunnevaikutuksesta kysytään, nuo luokkahuoneet voivat opettaa reaktiota ymmärtämisen sijaan.

KOULUTUS, LAPSET JA TUNNEVAIKUTUS

Koulutuksen on myös opetettava lapsia kysymään tunnevaikutuksesta.

Lapset eivät tarvitse vain tietoa.

Lasten on ymmärrettävä, miten heidän mieltään voidaan muovata.

Heidän on ymmärrettävä, miten tunne voi vaikuttaa luottamukseen, pelkoon, uskomuksiin, reaktioon, hiljaisuuteen, kuulumiseen ja käyttäytymiseen.

Lapsia voidaan saada pelkäämään.

Lapsia voidaan saada vihaisiksi.

Lapsia voidaan saada häpeämään.

Lapsia voidaan saada noloostumaan.

Lapsia voidaan saada tuntemaan itsensä ulkopuolisiksi.

Lapsia voidaan saada tuntemaan olevansa väärässä, kun he kysyvät.

Lapset voivat oppia pysymään hiljaa, koska tunne on opettanut heille, että kysyminen aiheuttaa epä mukavuutta.

Lapset voivat myös oppia luottamaan tunnepitoiseen esitystapaan.

He voivat uskoa johonkuhun, koska tämä kuulostaa ystävälliseltä.

He voivat uskoa johonkuhun, koska tämä kuulostaa varmalta.

He voivat uskoa johonkuhun, koska tämä kuulostaa intohimoiselta.

He voivat uskoa johonkuhun, koska tällä on titteli.

He voivat uskoa johonkuhun, koska tämä esitetään asiantuntijana.

Tässä ei ole kyse tunteiden poistamisesta lapsilta.

Kyse on siitä, että lapsia autetaan ymmärtämään tunteita.

Lasten tulisi oppia, ettei se, että ihminen vaikuttaa ystävälliseltä, vihaiselta, varmalta, vilpittömältä, asiantuntevalta tai auktoritatiiviselta, poista tarvetta kysyä näytöstä, käyttäytymisestä, johdonmukaisuudesta ja kannustimista.

Ihmisten tulisi kysyä:

Opetetaanko lapsille, miten tunteet muovaavat käyttäytymistä?

Opetetaanko lapsille, miten pelko voi pysäyttää kysymisen?

Opetetaanko lapsille, miten viha voi pysäyttää oppimisen?

Opetetaanko lapsille, miten kuuluminen voi muovata uskomuksia?

Opetetaanko lapsille, miten häpeä voi luoda hiljaisuutta?

Opetetaanko lapsille, miten tunnepitoinen esitystapa voi luoda luottamusta ennen kuin näyttöä tutkitaan?

Opetetaanko lapsille, miten tunnevaikutuksesta kysytään turvallisesti?

Jos lapsille ei opeteta, miten tunnevaikutuksesta kysytään, heistä voi tulla tunneympäristöjen tuotteita, joita he eivät ymmärrä.

MIKSI TUNNEVAIKUTUS ON TÄRKEÄ

Tunnevaikutus on tärkeä, koska ihmiskunta ei voi kunnolla oppia maailmanympäristöstä niin kauan kuin tunne toistuvasti syrjäyttää ymmärtämisen.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, mikä palkitsee ja suojaa käyttäytymistä.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, onko toistuva käyttäytyminen linjassa sen kanssa, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään, kuka tai mikä hallitsee lupaa.

Tunnevaikutus kysyy:

Mikä tunne muovaa tätä?

Mitä reaktiota luodaan?

Mitä pelkoa käytetään?

Mitä vihaa käytetään?

Mitä luottamusta valmistetaan?

Mitä kiintymystä suojataan?

Mitä käyttäytymistä tämä tunne tuottaa?

Minkä ymmärtämisen tämä tunne estää?

Näin ihmiset alkavat tunnistaa tunnevaikutusta.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa reaktiota.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa tunneperäistä kiintymystä.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa valmistettua luottamusta.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa tunneperäistä harhaanjohtamista.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa pelkoon perustuvaa käyttäytymistä.

Näin ihmiset siirtyvät reaktiosta kysymiseen.

Näin ihmiset siirtyvät kysymisestä näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät tunneympäristöjen tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

TUNNEVAIKUTUS AJAN KULUESSA

Tämän osan ensimmäinen osa selitti, ettei tunne ole vihollinen, mutta tunne ei automaattisesti ole totuutta.

Se selitti myös, ettei tunnepitoinen esitystapa ole näyttöä, että luottamus voidaan valmistaa tunnetasolla ennen näytön tutkimista ja että toistuva tunneilmaisu voi ajan myötä luoda väärän luonnekuvan.

Tämä osa siirtyy nyt siihen, miten Tunnevaikutus toimii ajan kuluessa.

Tunnevaikutus ei tapahdu vain yhdessä hetkessä.

Se voi toistua.

Se voi normalisoitua.

Se voi periytyä.

Siitä voi tulla osa maailmanympäristöä.

Ihmiset voivat toistuvasti reagoida ennen kuin ymmärtävät.

He voivat toistuvasti pelätä ennen kuin tutkivat.

He voivat toistuvasti puolustaa ennen kuin kysyvät.

He voivat toistuvasti suojata uskomuksia ennen kuin testaavat näyttöä.

He voivat toistuvasti seurata tunnetta ennen kuin oppivat.

He voivat toistuvasti luottaa esitystapaan ennen kuin tutkivat näyttöä.

Ajan myötä tunnereaktioista voi tulla malleja.

Tunnemalleista voi tulla käyttäytymistä.

Käyttäytyminen voi auttaa luomaan maailmanympäristön uudelleen.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tunnereaktiota on toistettu ajan kuluessa?

Mitä pelkoa on toistettu?

Mitä vihaa on toistettu?

Mitä kiintymystä on suojattu?

Mihin tunnepitoiseen esitystapaan on toistuvasti luotettu?

Mikä tunneilmaisu on toistuvasti luonut luottamusta?

Mikä tunnemalli ilmestyy yhä uudelleen?

Mitä käyttäytymistä tämä tunne on toistuvasti tuottanut?

Minkä maailmanympäristön tämä tunnemalli on auttanut luomaan uudelleen?

Tunnevaikutus ajan kuluessa auttaa ihmisiä näkemään, etteivät reaktiot aina ole yksittäisiä.

Niistä voi tulla toistuvaa ihmisten käyttäytymistä.

TUNNEPERÄINEN EHDOLLISTUMINEN

Maailmanympäristö voi ehdollistaa ihmisiä tunnetasolla.

Heidät voidaan ehdollistaa pelkäämään tiettyjä kysymyksiä.

Heidät voidaan ehdollistaa tuntemaan häpeää kysymisestä.

Heidät voidaan ehdollistaa tuntemaan syyllisyyttä joukosta erottumisesta.

Heidät voidaan ehdollistaa tuntemaan vihaa ennen ymmärtämistä.

Heidät voidaan ehdollistaa tuntemaan lojaaliutta ennen tutkimista.

Heidät voidaan ehdollistaa tuntemaan olonsa uhatuksi, kun uskomuksista kysytään.

Heidät voidaan ehdollistaa tuntemaan olonsa turvalliseksi, kun he mukautuvat.

Heidät voidaan myös ehdollistaa luottamaan tunnepitoiseen esitystapaan.

He voivat oppia luottamaan itsevarmuuteen.

He voivat oppia luottamaan intohimoon.

He voivat oppia luottamaan lempeyteen.

He voivat oppia luottamaan ystävällisyyteen.

He voivat oppia luottamaan titteleihin.

He voivat oppia luottamaan asiantuntijamaiseen esitystapaan.

He voivat oppia luottamaan tunnepitoisiin tarinoihin.

He voivat oppia luottamaan ihmisiin, jotka vaikuttavat vilpittömiltä.

Tämä tunneperäinen ehdollistuminen voi alkaa varhain elämässä.

Lapset voivat oppia, mikä tuottaa hyväksyntää.

Lapset voivat oppia, mikä tuottaa torjuntaa.

Lapset voivat oppia, mikä tuottaa nolestumista.

Lapset voivat oppia, mikä tuottaa rangaistusta.

Lapset voivat oppia, mikä tuottaa kuulumista.

Lapset voivat oppia, millainen tunnepitoinen esitystapa saa luottamusta.

Lapset voivat sitten kasvaa aikuisiksi, jotka kantavat mukanaan tunnemalleja, joista he eivät ole koskaan kysyneet.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tunnereaktioita olen perinyt?

Mitä tunnereaktioita minulle opetettiin?

Mitä tunnereaktioita palkittiin?

Mitä tunnereaktioita rangaistiin?

Mihin tunnepitoisiin esitystapoihin minut on opetettu luottamaan?

Mitkä aiheet saavat minut puolustuskannalle tunnetasolla?

Mitkä kysymykset tekevät oloni epämurkavaksi?

Mitkä tunteet estävät minua tutkimasta kunnolla?

Tunneperäisestä ehdollistumisesta voi tulla yksi ihmisten käyttäytymistä muovaavista piilomekanismeista.

PELKO, AUKTORITEETTI JA TOTTELEVAISUUS

Pelko voi kytkeytyä voimakkaasti auktoriteettiin.

Ihmiset voivat pelätä kysyä auktoriteetista.

Ihmiset voivat pelätä haastaa järjestelmiä.

Ihmiset voivat pelätä olla eri mieltä opettajien kanssa.

Ihmiset voivat pelätä kysyä hallituksesta.

Ihmiset voivat pelätä kysyä mediasta.

Ihmiset voivat pelätä kysyä asiantuntijoista.

Ihmiset voivat pelätä kysyä työnantajista.

Ihmiset voivat pelätä seurauksia.

Pelko voi sitten luoda tottelevaisuutta ennen ymmärryksen kehittymistä.

Ihmiset voivat totella, koska he ymmärtävät.

Mutta ihmiset voivat myös totella, koska he pelkäävät, mitä tapahtuu, jos he eivät tottele.

Ihmisten tulisi kysyä:

Tottelenko, koska ymmärrän?

Vai tottelenko, koska pelkään?

Hyväksynkö, koska näyttö tukee sitä?

Vai hyväksynkö, koska auktoriteetti luo pelkoa?

Pysynkö hiljaa, koska olen samaa mieltä?

Vai pysynkö hiljaa, koska pelkään seurauksia?

Pelkoon perustuva tottelevaisuus voi pitää maailman toistuvat ongelmat jatkumassa, koska ihmiset voivat lakata kysymästä ennen kuin totuutta tutkitaan.

TUNNEPERÄINEN KIINTYMYS JA IDENTITEETTI

Ihmiset voivat kiinnittyä tunnetasolla siihen, keitä he uskovat olevansa.

He voivat kiinnittyä identiteettiinsä.

Ryhmäensä.

Rooliinsa.

Asemaansa.

Uskomuksiinsa.

Mielipiteisiinsä.

Historiaansa.

Imagoonsa.

Maineeseensa.

Auktoriteettiinsa.

Järjestelmäänsä.

Kun identiteetti kiinnittyy tunnetasolla uskomukseen, kysyminen voi tuntua henkilökohtaiselta.

Kysymys voi tuntua hyökkäykseltä.

Näyttö voi tuntua uhalta.

Ristiriita voi tuntua nöyryytykseltä.

Korjaus voi tuntua torjunnalta.

Oppiminen voi tuntua menetykseltä.

Ihmiset voivat silloin puolustaa identiteettiä totuuden etsimisen sijaan.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mikä osa minusta tuntee olonsa uhatuksi?

Mitä identiteettiä suojaan?

Mistä uskomuksesta kysyminen tuntuu liian tuskalliselta?

Mitä menettäisin, jos muuttaisin ymmärrystäni?

Suojaanko totuutta?

Vai suojaanko sitä, kuka uskon olevani?

Ihmiskunnan edistyminen edellyttää, että ihmiset kykenevät oppimaan käsittelemättä jokaista haastamista henkilökohtaisena tuhana.

TUNNEPERÄINEN MANIPULOINTI JA ESITYSTAPA

Tunteella voidaan muovata sitä, miten tieto vastaanotetaan.

Tieto voidaan esittää pelolla.

Se voidaan esittää kiireellisyydellä.

Se voidaan esittää suuttumuksella.

Se voidaan esittää myötätunnolla.

Se voidaan esittää häpeällä.

Se voidaan esittää syyllisyydellä.

Se voidaan esittää ylpeydellä.

Se voidaan esittää kuulumisella.

Se voidaan esittää uhallä.

Se voidaan esittää ystävällisyydellä.

Se voidaan esittää rauhallisuudella.

Se voidaan esittää vilpittömyydellä.

Se voidaan esittää varmuudella.

Se voidaan esittää asiantuntijaidentiteetin kautta.

Se voidaan esittää ammatillisen aseman kautta.

Tämä esitystapa voi vaikuttaa ihmisiin ennen kuin näyttöä tutkitaan.

Ihmiset voivat hyväksyä, koska he pelkäävät.

He voivat toistaa, koska he ovat vihaisia.

He voivat puolustaa, koska he tuntevat lojaaliutta.

He voivat myöntyä, koska he tuntevat syyllisyyttä.
He voivat pysyä hiljaa, koska he tuntevat häpeää.
He voivat luottaa, koska joku kuulostaa ystävälliseltä.
He voivat luottaa, koska joku kuulostaa vilpittömältä.
He voivat luottaa, koska joku kuulostaa varmalta.
He voivat luottaa, koska joku kuulostaa rauhalliselta.
He voivat luottaa, koska joku kuulostaa ammattimaiselta.
He voivat luottaa, koska joku esitetään asiantuntijana.
Ihmisten tulisi kysyä:
Mikä tunne tähän tietoon liitetään?
Käytetäänkö tunnetta ymmärtämisen auttamiseen?
Vai käytetäänkö tunnetta kysymisen pysäyttämiseen?
Näytetäänkö näyttöä?
Vai käytetäänkö näytön sijasta tunnepainetta?
Ansaitaanko luottamus näytön kautta?
Vai valmistetaanko luottamus esitystavan kautta?
Tämä liittyy suoraan Näyttöstandardiin.
Pelko ei ole näyttöä.
Suuttumus ei ole näyttöä.
Kiireellisyys ei ole näyttöä.
Tunnepaine ei ole näyttöä.

Ystävällisyys ei ole näyttöä.

Vilpittömyys ei ole näyttöä.

Varmuus ei ole näyttöä.

Asiantuntijamainen esitystapa ei ole näyttöä.

TUNNEPITOISET TARINAT JA LUOTU USKOMUS

Tarinat voivat synnyttää tunneperäisiä uskomuksia.

Tarina voi saada ihmiset tuntemaan myötätuntoa.

Tarina voi saada ihmiset tuntemaan vihaa.

Tarina voi saada ihmiset tuntemaan pelkoa.

Tarina voi saada ihmiset tuntemaan lojaaliutta.

Tarina voi saada ihmiset tuntemaan syyllisyyttä.

Tarina voi saada ihmiset tuntemaan vastuuta.

Tarina voi saada ihmiset valitsemaan puolia.

Tarina voi saada ihmiset hyväksymään ennen kuin he tutkivat.

Tarinat voivat olla totta.

Tarinat voidaan myös valikoida.

Tarinoita voidaan muovata.

Tarinoita voidaan esittää.

Tarinoita voidaan toistaa.

Tarinoita voidaan käyttää tunnereaktion ohjaamiseen.

Ihmisten tulisi kysyä:

Minkä tunteen tämä tarina luo?

Mikä näyttö tukee tarinaa?

Mitä näyttöä puuttuu?

Mikä näkökulma valitaan?

Mitä käyttäytymistä tämä tarina tuottaa?

Kuka hyötyy siitä, että ihmiset uskovat tämän tarinan?

Auttaako tämä tarina ihmisiä ymmärtämään?

Vai ohjaako tämä tarina ihmisiä tunnetasolla?

Tunnepitoisista tarinoista on kysyttävä, koska ne voivat saada ihmiset tuntemaan ennen kuin he tutkivat.

TUNNE, NARRATIIVIT JA PUOLEN VALITSEMINEN

Tunnevaikutus liittyy myös narratiiveihin.

Tarinat voivat vetää ihmisiä tunnetasolla mukaansa.

Heitä voidaan kannustaa valitsemaan puolia.

Heitä voidaan kannustaa puolustamaan yhtä ryhmää ja hyökkäämään toista vastaan.

Heitä voidaan kannustaa näkemään sankareita ja pahiksia ennen kuin he ymmärtävät mekanismeja.

Heitä voidaan kannustaa reagoimaan tunnetasolla ennen kuin näyttöä tutkitaan.

Narratiiveista voi tulla voimakkaita, kun ne kiinnittyvät tunteeseen.

Ihmiset voivat puolustaa narratiivia, koska se antaa heille kuulumisen tunteen.

He voivat puolustaa sitä, koska se antaa heille identiteetin.

He voivat puolustaa sitä, koska se antaa heille varmuuden.

He voivat puolustaa sitä, koska se antaa heille vihollisen.

Mutta puolen valitseminen ei ole sama asia kuin ymmärtäminen.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mihin tarinaan minua vedetään?

Minkä tunteen tämä tarina luo?

Kuka hyötyy siitä, että ihmiset valitsevat puolua?

Mitä näyttöä jätetään huomiotta?

Mikä mekanismi piilotetaan?

Mikä ymmärtäminen estetään?

Ihmiskunta ei voi edistyä, jos tunne pitää ihmiset loukussa narratiiveissa sen sijaan, että se auttaisi heitä oppimaan maailmanympäristöstä.

TUNNEVAIKUTUS, HILJAISUUS JA ITSENSÄ SUOJAAMINEN

Tunne voi luoda hiljaisuutta.

Ihmiset voivat pysyä hiljaa, koska he tuntevat pelkoa.

He voivat pysyä hiljaa, koska he tuntevat häpeää.

He voivat pysyä hiljaa, koska he tuntevat noloistumista.

He voivat pysyä hiljaa, koska he tuntevat syyllisyyttä.
He voivat pysyä hiljaa, koska he pelkäävät torjuntaa.
He voivat pysyä hiljaa, koska he pelkäävät olevansa väärässä.
He voivat pysyä hiljaa, koska he pelkäävät yksin jäämistä.
Hiljaisuus voi sitten suojata toistoa.
Hiljaisuus voi suojata järjestelmiä.
Hiljaisuus voi suojata narratiiveja.
Hiljaisuus voi suojata riippuvuutta.
Hiljaisuus voi suojata väärintekoa.
Hiljaisuus voi suojata maailmanympäristön jatkumista.
Ihmisten tulisi kysyä:
Mikä tunne luo hiljaisuutta?
Mitä tämä hiljaisuus suojaa?
Mitä tapahtuisi, jos hiljaisuus päättyisi?
Minkä totuuden puhumisen tunne estää?
Mitä toistuvaa mallia hiljaisuus auttaa jatkamaan?
Tunneperäisestä hiljaisuudesta voi tulla voimakas osallistumisen muoto.

KOULUTUS, LAPSET JA TUNNETURVALLISUUS

Lapset tarvitsevat tunneturvallisuutta voidakseen kysyä kunnolla.

Jos lapset saadaan pelkäämään kysymistä, he voivat lakata kysymästä.

Jos lapsia häpäistään kysymisestä, he voivat lakata kysymästä.

Jos lapsia pilkataan kysymisestä, he voivat lakata kysymästä.

Jos lapset leimataan vaikeiksi kysymisen vuoksi, he voivat lakata kysymästä.

Jos lapsia kohdellaan hankaluuksien aiheuttajina kysymisen vuoksi, he voivat lakata kysymästä.

Jos lapsia rangaistaan tunnetasolla kysymisestä, he voivat oppia, että hiljaisuus on turvallisempaa kuin ymmärtäminen.

Tällä on merkitystä, koska kysyminen on yksi reiteistä oppimiseen.

Lasten on opittava, että kysymyksiä voidaan tutkia turvallisesti.

Heidän on opittava, että tunteita voidaan ymmärtää.

Heidän on opittava, ettei epämukavuus automaattisesti tarkoita kysymyksen olevan väärä.

Heidän on opittava, ettei pelko automaattisesti tarkoita, että heidän pitäisi lopettaa.

Heidän on opittava, ettei viha automaattisesti tarkoita, että he ymmärtävät.

Heidän on myös opittava, että tunnepitoinen esitystapa voi johtaa harhaan.

Heidän on opittava, ettei ystävällisyys automaattisesti ole näyttöä.

Heidän on opittava, ettei varmuus automaattisesti ole näyttöä.

Heidän on opittava, ettei vilpittömyys automaattisesti ole näyttöä.

Heidän on opittava, ettei asiantuntijamainen esitystapa automaattisesti ole näyttöä.

Lasten tulisi oppia, ettei se, että ihminen vaikuttaa ystävälliseltä, vihaiselta, varmalta, vilpittömältä, asiantuntevalta tai auktoritatiiviselta, poista tarvetta kysyä näytöstä, käyttäytymisestä, johdonmukaisuudesta ja kannustimista.

Ihmisten tulisi kysyä:

Onko lapsille tunnetasolla turvallista esittää kysymyksiä?

Opetetaanko lapsille tunnereaktioiden ymmärtämistä?

Opetetaanko lapsille, että kysymykset ovat osa oppimista?

Opetetaanko lapsille, että epämukavuutta voidaan tutkia?

Opetetaanko lapsille, miten tunne voi muovata uskomuksia, hiljaisuutta ja käyttäytymistä?

Opetetaanko lapsille, miten tunnepitoinen esitystapa voi luoda luottamusta ennen kuin näyttöä tutkitaan?

Koulutus ei voi kunnolla parantua, jos lapset ehdollistetaan tunnetasolla pois kysymisestä.

TUNNEVAIKUTUS JA IHMISEN TIETOISUUS

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun ihmiset oppivat ymmärtämään tunteita sen sijaan, että tunteet hallitsevat heitä.

Tämä ei tarkoita, että ihmisistä tulee tunteettomia.

Se tarkoittaa, että tunteista tulee osa oppimista.

Pelosta tulee jotakin, josta kysytään.

Vihasta tulee jotakin, joka ymmärretään.

Kiintymyksestä tulee jotakin, joka tutkitaan.

Häpeästä tulee jotakin, joka tunnistetaan.

Hiljaisuudesta tulee jotakin, josta opitaan.

Reaktiosta tulee jotakin, jonka yli siirrytään.

Tunnepitoisesta esitystavasta tulee jotakin, josta kysytään.

Valmistetusta luottamuksesta tulee jotakin, joka tutkitaan.

Tunnepitoisista tarinoista tulee jotakin, joka testataan.

Ihmisten ei tarvitse tuhota tunteita.

Heidän on ymmärrettävä tunnevaikutusta.

Maailmanympäristö näyttää jatkuvasti tunnevaikutusta.

Se näyttää pelkoa.

Se näyttää vihaa.

Se näyttää suuttumusta.

Se näyttää kuulumista.

Se näyttää häpeää.

Se näyttää vertailua.

Se näyttää kiintymystä.

Se näyttää hiljaisuutta.

Se näyttää reaktiota.

Se näyttää tunnepitoista esitystä.

Se näyttää valmistettua luottamusta.

Se näyttää tunneperäistä harhaanjohtamista.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tunnevaikutusta näytetään?

Mihin tunnepitoiseen esitystapaan luotetaan?

Mitä ihmiskunta voi oppia siitä?

Mitä käyttäytymistä tunne luo?

Mitä maailmanympäristöä tunne auttaa luomaan uudelleen?

Kun tunnevaikutus tulee näkyväksi, käyttäytyminen tulee näkyväksi.

Kun käyttäytyminen tulee näkyväksi, ymmärtäminen tulee mahdolliseksi.

Kun ymmärtäminen tulee mahdolliseksi, oppiminen voi edistyä.

TUNNEVAIKUTUS JA IHMISKUNNAN EDISTYMINEN

Tunnevaikutus on osa puuttuvaa reittiä ihmiskunnan edistymiseen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin tunne toistuvasti syrjäyttää ymmärtämisen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin pelko pysäyttää kysymisen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin viha korvaa oppimisen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin suuttumus korvaa tutkimisen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin tunneperäinen kiintymys suoja perittyjä uskomuksia.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin häpeä luo hiljaisuutta.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin tunnepaine korvaa näytön.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin tunnepitoinen esitystapa luo luottamusta ennen kuin näyttöä tutkitaan.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin tunnepitoiset tarinat luovat uskomuksia ennen ymmärryksen kehittymistä.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin lapset ehdollistetaan tunnetasolla pois kysymisestä.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset reagoivat maailmanympäristöön sen sijaan, että oppisivat siitä.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, mikä palkitsee ja suojaaa käyttäytymistä.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, onko toistuva käyttäytyminen linjassa sen kanssa, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään, kuka tai mikä hallitsee lupaa.

Tunnevaikutus kysyy:

Mikä tunne muovaa tätä?

Mitä reaktiota luodaan?

Mitä pelkoa käytetään?

Mitä kiintymystä suojataan?

Mitä hiljaisuutta tuotetaan?

Mihin tunnepitoiseen esitystapaan luotetaan?

Mitä luottamusta valmistetaan?

Mitä tunnepitoista tarinaa käytetään?

Mitä käyttäytymistä tämä tunne luo?

Minkä ymmärtämisen tämä tunne estää?

Mitä maailmanympäristöä tämä tunne auttaa luomaan uudelleen?

Näin ihmiset alkavat tunnistaa tunnevaikutusta.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa tunneperäistä ehdollistumista.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa tunneperäistä manipulointia.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa tunnepitoista esitystapaa.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa valmistettua luottamusta.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa tunnepitoisia tarinoita.

Näin ihmiset alkavat tunnistaa tunneperäistä hiljaisuutta.

Näin ihmiset siirtyvät reaktiosta kysymiseen.

Näin ihmiset siirtyvät kysymisestä näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät tunneympäristöjen tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

OSA 7 - NARRATIIVI VS. TODELLISUUS

MITÄ NARRATIIVI VS. TODELLISUUS TODELLA ON

Osa 1 osoitti, että ihmisten on opittava maailmanympäristöstä sen sijaan, että heistä tulisi vain sen tuotteita.

Osa 2 osoitti, että ihmisten on tutkittava, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään, toistetaan, suojataan, esitetään tai pannaan täytäntöön.

Osa 3 osoitti, että ihmiskunta luo toistuvasti saman maailman uudelleen, koska kannustimet palkitsevat ihmisiä toistuvasti sen luomisesta uudelleen.

Osa 4 osoitti, että toistuva käyttäytyminen paljastaa usein enemmän kuin sanat.

Osa 5 osoitti, että ihmisiä lannistetaan usein kysymästä jo ennen kuin oppiminen edes alkaa.

Osa 6 osoitti, että tunne voi muovata luottamusta, uskomuksia, pelkoa, reaktiota, hiljaisuutta ja käyttäytymistä ennen ymmärryksen kehittymistä.

Osa 7 siirtyy nyt Narratiivi vs. todellisuus -osioon.

Narratiivi vs. todellisuus on olemassa, koska ihmisille näytetään narratiiveja opettamatta heille kunnolla, miten todellisuutta tutkitaan.

Ihmiset syntyvät narratiivien keskelle.

Ihmisille opetetaan narratiiveja.

Ihmisille näytetään narratiiveja.

Ihmiset perivät narratiiveja.

Ihmiset puolustavat narratiiveja.

Ihmiset kiinnittyvät tunnetasolla narratiiveihin.

Ihmiset voivat lopulta sekoittaa narratiivit itse todellisuuteen.

Narratiivit ovat yksi suurimmista ihmiskuntaa muovaavista mekanismeista.

Narratiivi ei automaattisesti ole todellisuutta.

Narratiivi on tarina.

Narratiivi on selitys.

Narratiivi on versio tapahtumista.

Narratiivi on kehys, jota ihmisiä kannustetaan hyväksymään.

Narratiivi voi olla totta.

Narratiivi voi olla osittain totta.

Narratiivi voi olla puutteellinen.

Narratiivia voidaan manipuloida.

Narratiivi voidaan valikoida.

Narratiivi voidaan valmistaa.

Narratiivia voidaan suojata.

Narratiivi voidaan periä.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä tarinaa minulle näytetään?

Kuka loi tämän tarinan?

Kuka toistaa tätä tarinaa?

Kuka suojaa tätä tarinaa?

Kuka hyötyy siitä, että tähän tarinaan uskotaan?

Mikä näyttö tukee tätä tarinaa?

Mikä todellisuus tukee tätä tarinaa?

Mitä on jätetty pois?

Mitä on lisätty?

Mitä piilotetaan?

Narratiivi vs. todellisuus opettaa ihmisiä erottamaan sen, mitä esitetään, siitä, mitä todellisuudessa näytetään.

TODELLISUUS ON OLEMASSA RIIPPUMATTA USKOMUKSISTA

Todellisuus on olemassa riippumatta siitä, mitä ihmiset siitä uskovat.

Todellisuus ei vaadi yksimielisyyttä.

Todellisuus ei vaadi suosiota.

Todellisuus ei vaadi titteleitä.

Todellisuus ei vaadi auktoriteettia.

Todellisuus ei vaadi tunnetta.

Todellisuus ei vaadi toistoa.

Todellisuus jatkaa olemassaoloaan riippumatta siitä, tunnistavatko ihmiset sen vai eivät.

Ihmiset voivat kieltää todellisuuden.

Ihmiset voivat sivuuttaa todellisuuden.

Ihmiset voivat torjua todellisuuden tunnetasolla.

Ihmiset voivat puolustaa narratiiveja todellisuutta vastaan.

Ihmiset voivat kollektiivisesti vältellä todellisuutta.

Mutta todellisuus jatkaa olemassaoloaan.

Tämä on yksi suurimmista oppitunneista, jotka ihmiskunnan on opittava.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Opinko todellisuudesta?

Vai puolustanko narratiivia?

Näenkö sen, mitä näytetään?

Vai suojaanko sitä, minkä olen perinyt?

Opinko maailmanympäristöstä?

Vai opinko tarinasta, joka kertoo maailmanympäristöstä?

IHMISKUNTA VOI ELÄÄ NARRATIIVIEN SISÄLLÄ

Yksi ihmisten oppimisen suurimmista rajoituksista on se, että ihmiset voivat viettää koko elämänsä eläen narratiivien sisällä, joita he eivät ole koskaan itsenäisesti tutkineet.

Ihmiset voivat periä tarinoita.

Ihmiset voivat periä titteleitä.

Ihmiset voivat periä järjestelmiä.

Ihmiset voivat periä auktoriteettia.

Ihmiset voivat periä uskomuksia.

Ihmiset voivat periä selityksiä.

Ihmiset voivat periä pelkoja.

Ihmiset voivat periä käyttäytymismalleja.

Ihmiset voivat periä toistuvia malleja.

Ihmiset voivat lopulta puolustaa niitä kaikkia ymmärtämättä, mistä ne alun perin tulivat.

Ihmiset voivat sitten sekoittaa perityt narratiivit itse todellisuuteen.

Ilman kysymistä ihmiset voivat viettää koko elämänsä puolustaen sitä, mikä luotiin heidän perittäväkseen.

IHMISKUNTA OPETTAA IHMISKUNTAA

Ihmiskuntaa opettaa suurelta osin ihmiskunta itse.

Ihmiset luovat järjestelmiä.

Ihmiset luovat narratiiveja.

Ihmiset luovat tarinoita.

Ihmiset luovat titteleitä.

Ihmiset luovat rooleja.

Ihmiset luovat selityksiä.

Ihmiset opettavat sitten tuleville sukupolville sen, minkä aiemmat sukupolvet loivat.

Tulevat sukupolvet voivat sitten sekoittaa perityt narratiivit itse todellisuuteen.

Ihmiset voivat periä sen, minkä aiemmat sukupolvet hyväksyivät, tutkimatta sitä koskaan itsenäisesti.

Tämä on yksi suurimmista syistä siihen, että sama maailma toistuu.

Ihmiskunta voi luoda narratiiveja, periä narratiiveja, puolustaa narratiiveja ja sitten sekoittaa nuo narratiivit itse todellisuuteen.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Kuka alun perin loi tämän?

Kuka välitti sen eteenpäin?

Kuka opettaa sitä edelleen?

Kuka suojaa sitä edelleen?

Kuka hyötyy siitä edelleen?

Mikä todellisuus tukee sitä?

Ihmiskunta ei voi kunnolla edistyä niin kauan kuin ihmiskunta perii narratiiveja ennen kuin se oppii, miten niistä kysytään.

LUODUT TARINAT, LUODUT TITTELIT JA LUOTU AUKTORITEETTI

Narratiivit eivät ilmesty itsestään.

Ihmiset luovat ne.

Tarinoita voidaan luoda.

Tittleitä voidaan luoda.

Auktoriteettia voidaan luoda.

Asemia voidaan luoda.

Rooleja voidaan luoda.

Järjestelmiä voidaan luoda.

Uskomuksia voidaan luoda.

Narratiiveja voidaan sitten liittää niihin kaikkiin.

Ihmiset voivat sitten periä ne.

Ihmiset voivat toistaa niitä.

Ihmiset voivat puolustaa niitä.

Ihmiset voivat kiinnittyä niihin tunnetasolla.

Tulevat sukupolvet voivat lopulta periä ne todellisuutena.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Kuka loi tämän tittelin?

Kuka loi tämän auktoriteetin?

Kuka loi tämän roolin?

Kuka loi tämän tarinan?

Kuka antoi sille legitimitietin?

Kuka suojaa sitä?

Kuka hyötyy sen jatkumisesta?

Mikä todellisuus tukee sitä?

Tittelin olemassaolo ei automaattisesti ole todellisuutta.

Auktoriteetin olemassaolo ei automaattisesti ole todellisuutta.

Roolin olemassaolo ei automaattisesti ole todellisuutta.

Tarinan olemassaolo ei automaattisesti ole todellisuutta.

Järjestelmän olemassaolo ei automaattisesti ole todellisuutta. Todellisuutta on aina tutkittava itsenäisesti itse narratiivista erillään.

RAHA, TOISTO JA NARRATIIVIN VAHVISTAMINEN

Narratiiveista voi tulla erittäin voimakkaita, kun raha tulee mukaan.

Ihmille voidaan maksaa narratiivien luomisesta.

Ihmille voidaan maksaa narratiivien toistamisesta.

Ihmille voidaan maksaa narratiivien opettamisesta.

Ihmille voidaan maksaa narratiivien toimeenpanosta.

Ihmille voidaan maksaa narratiivien suojelemisesta.

Ihmille voidaan maksaa narratiivien kirjoittamisesta.

Ihmille voidaan maksaa narratiivien levittämisestä.

Ihmille voidaan maksaa narratiivien puolustamisesta.

Tulevat sukupolvet voivat sitten periä toistetun narratiivin.

Tämä ei automaattisesti tarkoita, että jokainen narratiivi olisi väärä.

Se tarkoittaa, että mekanismista on kysyttävä.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Kuka rahoittaa tätä narratiivia?

Kuka toistaa sitä?

Kuka opettaa sitä?

Kuka suojaa sitä?

Kuka hyötyy siitä?

Mitä tapahtuu, jos sitä haastetaan?

Mitä tapahtuu, jos se paljastetaan?

Mikä todellisuus tukee sitä?

Narratiivit voivat lopulta normalisoitua niin paljon, etteivät ihmiset enää tunnista niitä narratiiveiksi lainkaan.

USKOMUSJÄRJESTELMÄT JA PERITTY HYVÄKSYMINEN

Ihmisiä voidaan kannustaa uskomaan asioihin, joita he eivät voi itsenäisesti tutkia.

He voivat sitten puolustaa noita uskomuksia.

He voivat kiinnittyä noihin uskomuksiin tunnetasolla.

He voivat toistaa noita uskomuksia.

He voivat välittää nuo uskomukset tuleville sukupolville.

Tulevat sukupolvet voivat sitten periä uskomuksen tutkimatta koskaan itsenäisesti sen Lähdetä ja alkuperää.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Kuka loi tämän uskomuksen?

Kuka hyötyy tästä uskomuksesta?

Mikä näyttö tukee tätä uskomusta?

Mikä todellisuus tukee tätä uskomusta?

Mitä tapahtuu, kun siitä kysytään?

Mitä tapahtuu, jos ihmiset lakkaavat uskomasta siihen?

Uskomus itsessään ei ole todellisuutta.

Todellisuutta on aina tutkittava itsenäisesti.

MAAILMANYMPÄRISTÖ NÄYTTÄÄ JATKUVASTI IHMISKUNNALLE, MITEN NARRATIIVIT TOIMIVAT

Maaailmanympäristö näyttää jatkuvasti ihmiskunnalle, miten narratiivit toimivat.

Ihmisille ei vain ole asianmukaisesti opetettu, miten oppia siitä, mitä näytetään.

Maaailma on todellinen koulu.

Ihmiskunnalle näytetään jatkuvasti:

Toistoa.

Suojelua.

Titteleitä.

Auktoriteettia.

Kuulumista.

Pelkoa.

Riippuvuutta.

Hiljaisuutta.

Kannustimia.

Tunnetta.

Esitystä.

Narratiiveja.

Ihmiset reagoivat usein näihin mekanismeihin sen sijaan, että oppisivat niistä.

Ongelma ei ole siinä, ettei mitään olisi näkyvissä.

Ongelma on siinä, ettei ihmisille ole asianmukaisesti opetettu, miten kysyä, nähdä, ymmärtää ja oppia siitä, mikä on näkyvissä.

NARRATIIVEISTA VOI TULLA TODELLISUUTTA VOIMAKKAAMPIA

Yksi suurimmista ihmiskuntaa kohtaavista vaaroista on se, että narratiiveista voi tulla itse todellisuutta voimakkaampia.

Todellisuus voi olla näkyvissä.

Todellisuus voidaan dokumentoida.

Todellisuus voidaan näyttää toistuvasti.

Todellisuus voi paljastaa ristiriidan.

Todellisuus voi paljastaa toistuvia malleja.

Todellisuus voi paljastaa ihmisten käyttäytymistä.

Mutta ihmiset voivat silti puolustaa narratiiveja niiden sijaan.

Ihmiset voivat torjua sen, mitä näytetään.

Ihmiset voivat suojata sitä, minkä he ovat perineet.

Ihmiset voivat kiinnittyä tarinoihin tunnetasolla.

Ihmiset voivat puolustaa järjestelmiä.

Ihmiset voivat puolustaa auktoriteettia.

Ihmiset voivat puolustaa toistuvia selityksiä.

Ihmiset voivat puolustaa sitä, mistä he ovat riippuvaisia.

Ihmiset voivat puolustaa sitä, mikä saa heidät tuntemaan olonsa turvalliseksi.

Ihmiset voivat puolustaa sitä, mitä kaikki muutkin puolustavat.

Ihmiset voivat puolustaa narratiiveja silloinkin, kun todellisuus näyttää toistuvasti jotakin muuta.

NARRATIIVEISTA VOI TULLA ITSE MAAILMANYMPÄRISTÖ

Mitä pidempään narratiivi on olemassa, sitä normaalimmaksi se voi muuttua.

Mitä normaalimmaksi se muuttuu, sitä vähemmän siitä voidaan kysyä.

Mitä vähemmän siitä kysytään, sitä suojatummaksi se muuttuu.

Mitä suojatummaksi se muuttuu, sitä useampi tuleva sukupolvi perii sen.

Lopulta narratiivista voi tulla osa itse maailmanympäristöä.

Lapset voivat periä sen.

Aikuiset voivat periä sen.

Opettajat voivat periä sen.

Järjestelmät voivat periä sen.

Instituutiot voivat periä sen.

Yhteiskunnat voivat periä sen.

Ihmiset voivat lopulta unohtaa, että se ylipäättään luotiin.

Narratiivi voidaan sitten hyväksyä itse todellisuutena.

Ihmiskunta voi kollektiivisesti luoda väärän todellisuuden ja käyttää sitten sukupolvia sen puolustamiseen.

Tämä on yksi suurimmista syistä siihen, että ihmiskunta luo toistuvasti saman maailman uudelleen.

MIKSI NARRATIIVI VS. TODELLISUUS ON TÄRKEÄ

Narratiivi vs. todellisuus on tärkeä, koska ihmiskunta ei voi kunnolla oppia maailmanympäristöstä niin kauan kuin se sekoittaa narratiivit itse todellisuuteen.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, kuka hyötyy sen jatkumisesta.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, onko käyttäytyminen linjassa sen kanssa, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään, mikä pysäyttää kysymisen.

Tunnevaikutus kysyy, mikä tunne muovaa hyväksymistä.

Narratiivi vs. todellisuus kysyy nyt:

Mitä tarinaa esitetään?

Mikä todellisuus tukee sitä?

Mikä todellisuus on sen kanssa ristiriidassa?

Kuka loi sen?

Kuka suojaa sitä?

Kuka toistaa sitä?

Kuka perii sen?

Kuka hyötyy siitä?

Mitä maailmanympäristöä tämä narratiivi auttaa luomaan uudelleen?

Näin ihmiset alkavat siirtyä perittyjen narratiivien puolustamisesta itse todellisuudesta oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät uskomuksesta tutkimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät tutkimisesta näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät perittyjen narratiivien tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset jatkavat perittyjen narratiivien puolustamista sen sijaan, että oppisivat itse todellisuudesta.

NARRATIIVIT AJAN KULUESSA

Tämän osan ensimmäinen osa selitti, että narratiiveja voidaan luoda, toistaa, periä ja suojata ja että ne voidaan lopulta sekoittaa itse todellisuuteen.

Se selitti myös, että todellisuus on olemassa riippumatta uskomuksista, suosiosta, tittleistä, auktoriteetista, tunteesta ja toistosta.

Tämä osa siirtyy nyt siihen, miten narratiivit jatkuvat ajan kuluessa.

Narratiiveista ei yleensä tule voimakkaita yhdessä yössä.

Niitä rakennetaan usein pitkien ajanjaksojen aikana.

Tarina voidaan luoda.

Tarina voidaan toistaa.

Tarina voidaan kirjoittaa muistiin.

Tarina voidaan levittää.

Tarinaa voidaan suojata.

Tarinaa voidaan opettaa.

Tarina voidaan periä.

Tarinaan voidaan kiinnittyä tunnetasolla.

Tarina voidaan sitten hyväksyä todellisuutena.

Ajan myötä ihmiset voivat unohtaa, että se ylipäätään oli narratiivi.

Ihmisten tulisi kysyä:

Kuinka kauan tämä narratiivi on ollut olemassa?

Kuka on toistanut sitä?

Kuka on suojannut sitä?

Kuka on perinyt sen?

Kuka on hyötynyt siitä?

Mikä näyttö tukee sitä?

Mikä todellisuus tukee sitä?

Mitä ristiriitoja on olemassa?

Mikä on muuttunut ajan kuluessa?

Mikä on pysynyt suojattuna?

Narratiivit ajan kuluessa voivat paljastaa, miten ihmiskunta luo toistuvasti saman maailman uudelleen.

IHMISKUNTA VOI KOLLEKTIIVISESTI LUODA VÄÄRÄN TODELLISUUDEN

Ihmiskunta voi kollektiivisesti luoda väärän todellisuuden, jonka ihmiskunta itse sitten sekoittaa todellisuuteen.

Ihmiset eivät ehkä näe koko mekanismia.

He voivat nähdä vain:

Oman roolinsa.

Oman työnsä.

Oman uskomuksensa.

Oman ohjeensa.

Oman myötävaikutuksensa.

Oman selviytymisensä.

Mutta maailmanympäristö rakentuu usein miljardeista ihmisistä, jotka osallistuvat yhdessä narratiiveihin, joita he eivät itse luoneet.

Yksi ihminen kirjoittaa.

Yksi ihminen opettaa.

Yksi ihminen toistaa.

Yksi ihminen panee täytäntöön.

Yksi ihminen suojaa.

Yksi ihminen rahoittaa.

Yksi ihminen julkaisee.

Yksi ihminen uskoo.

Yksi ihminen pysyy hiljaa.

Yksittäin nämä käyttäytymismallit voivat näyttää pieniltä.

Yhdessä ne voivat luoda kokonaisen maailmanympäristön uudelleen.

Ihmiskunta voi sitten käyttää sukupolvia sen puolustamiseen, minkä ihmiskunta itse loi.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mihin narratiiviin minä myötävaikutan?

Mitä narratiivia autan toistamaan?

Mitä narratiivia autan suojaamaan?

Mitä todellisuutta autan korvaamaan?

Mitä maailmanympäristöä myötävaikutukseni auttaa luomaan uudelleen?

Tämä on yksi Narratiivi vs. todellisuus -osion suurimmista mekanismeista.

NARRATIIVIT VOIVAT MUOVATA IHMISTEN KÄYTTÄYTYMISTÄ

Narratiivit eivät muovaa vain sitä, mitä ihmiset ajattelevat.

Narratiivit voivat muovata sitä, mitä ihmiset tekevät.

Narratiivit voivat muovata luottamusta.

Narratiivit voivat muovata pelkoa.

Narratiivit voivat muovata kuulumista.

Narratiivit voivat muovata hiljaisuutta.

Narratiivit voivat muovata tottelevaisuutta.

Narratiivit voivat muovata riippuvuutta.

Narratiivit voivat muovata tunneperäistä kiintymystä.

Narratiivit voivat muovata identiteettiä.

Narratiivit voivat muovata itse käyttäytymistä.

Ihmiset eivät ehkä edes ymmärrä, että heitä muovataan.

He voivat uskoa toimivansa itsenäisesti.

Mutta heidän käyttäytymiseensä voivat jo vaikuttaa heidän
perimänsä narratiivit.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä käyttäytymistä tämä narratiivi luo?

Mitä tunteita tämä narratiivi luo?

Mitä pelkoja tämä narratiivi luo?

Mitä hiljaisuutta tämä narratiivi luo?

Mitä riippuvuutta tämä narratiivi luo?

Mitä maailmanympäristöä tämä narratiivi auttaa luomaan uudelleen?

Narratiiveista tulee vaarallisia, kun ihmiset lakkaavat tunnistamasta, että ne muovaavat heitä.

JOUKKOON SOPIMINEN, KUULUMINEN JA SOSIAALISET NARRATIIVIT

Ihmiset ovat sosiaalisia olentoja.

Monet ihmiset haluavat hyväksyntää.

Monet ihmiset haluavat kuulua joukkoon.

Monet ihmiset haluavat hyväksymistä.

Monet ihmiset haluavat sopia joukkoon.

Tästä voi tulla yksi suurimmista narratiiveja vahvistavista mekanismeista.

Ihmiset voivat kopioida sitä, mitä muut sanovat.

Ihmiset voivat kopioida sitä, miten muut käyttäytyvät.

Ihmiset voivat kopioida sitä, miten muut pukeutuvat.

Ihmiset voivat kopioida sitä, miten muut puhuvat.

Ihmiset voivat kopioida sitä, mitä muut edistävät.

Ihmiset voivat kopioida sitä, mitä muut puolustavat.

Ihmiset voivat kopioida sitä, mitä muut uskovat.

Ihmiset voivat kopioida sitä, mitä muut pelkäävät.

Ihmiset voivat kopioida sitä, mitä muut hylkäävät.

Ihmiset voivat kopioida sitä, mitä muut juhlivat.

Ihmiset voivat lopulta lakata kysymästä, onko jokin totta, ja kysyä sen sijaan, auttaako se heitä kuulumaan joukkoon.

Ihmisten tulisi kysyä:

Opinko?

Vai sovittaudunko joukkoon?

Kysynkö?

Vai kopioinko?

Ajattelenko itsenäisesti?

Vai seuraanko ryhmää?

Opinko todellisuudesta?

Vai opinko, miten kuulutaan joukkoon?

Kuulumisesta voi tulla totuutta voimakkaampaa, jos ihmisille ei opeteta, miten siitä kysytään.

NYKYAJAN NARRATIIVIYMPÄRISTÖT

Nykyajan ympäristöt voivat luoda ja levittää narratiiveja nopeasti.

Ihmisille voidaan näyttää elämäntapoja.

Ihmisille voidaan näyttää mielipiteitä.
Ihmisille voidaan näyttää reaktioita.
Ihmisille voidaan näyttää suuttumusta.
Ihmisille voidaan näyttää suosiota.
Ihmisille voidaan näyttää menestystä.
Ihmisille voidaan näyttää asemaa.
Ihmisille voidaan näyttää ulkonäköä.
Ihmisille voidaan näyttää tunnepitoisia tarinoita.
Ihmisille voidaan näyttää versioita elämästä, jotka eivät vastaa todellisuutta.
Ihmiset voivat sitten kopioida sitä, mitä näytetään toistuvasti.
He voivat kopioida sanoja.
He voivat kopioida persoonallisuuksia.
He voivat kopioida elämäntapoja.
He voivat kopioida ulkonäköjä.
He voivat kopioida käyttäytymismalleja.
He voivat kopioida sitä, mikä näyttää suositulta.
He voivat kopioida sitä, mikä näyttää menestyneeltä.
He voivat esittää olevansa onnellisia.
He voivat esittää kuuluvansa joukkoon.
He voivat esittää olevansa täydellisiä.
He voivat esittää olevansa tärkeitä.

Nykyajan narratiiviympäristö voi siksi luoda väärän todellisuuden, jota ihmiset kollektiivisesti jäljittelevät.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä narratiivia tämä ympäristö luo?

Mitä käyttäytymistä tämä ympäristö palkitsee?

Millaiseen esittämiseen tämä ympäristö kannustaa?

Mitä todellisuutta piilotetaan?

Mitä todellisuutta korvataan?

Mikä ymmärtäminen estetään?

Nykyajan narratiiviympäristöt voivat saada ihmiset elämään esityksessä todellisuuden sijaan.

SOSIAALINEN ESITTÄMINEN JA NARRATIIVIN SISÄLLÄ ELÄMINEN

Ihmiset voivat myös alkaa esittää itsestään eri versioita.

He voivat esittää olevansa onnellisia.

He voivat esittää olevansa menestyneitä.

He voivat esittää itsevarmuutta.

He voivat esittää olevansa tärkeitä.

He voivat esittää asemaa.

He voivat esittää olevansa täydellisiä.

He voivat esittää kuuluvansa joukkoon.

Ihmiset voivat esittää elämää, joka ei vastaa todellisuutta.
Muut ihmiset voivat sitten verrata itseään tuohon esitykseen.
Vertailu voi sitten luoda lisää esittämistä.
Esittäminen voi luoda lisää jäljittelyä.
Jäljittely voi luoda lisää toistoa.
Ihmiset voivat lopulta elää kollektiivisen narratiivin sisällä itse todellisuuden sijaan.
Ihmisten tulisi kysyä:
Mitä näytetään?
Mitä piilotetaan?
Onko tämä todellisuutta?
Vai onko tämä esitystä?
Vertailenko itseäni todellisuuteen?
Vai vertailenko itseäni narratiiviin?
Mitä käyttäytymistä tämä esitys luo?
Ihmisten on opittava, ettei esitystapa automaattisesti ole todellisuutta.

NARRATIIVIT, LAPSET JA PERITTY USKOMUS

Lapset syntyvät narratiivien keskelle, joita he eivät itse luoneet.
Lapset perivät tarinoita.
Lapset perivät järjestelmiä.
Lapset perivät titteleitä.

Lapset perivät auktoriteettia.

Lapset perivät uskomuksia.

Lapset perivät käyttäytymismalleja.

Lapset perivät pelkoja.

Lapset perivät tunneperäisiä kiintymyksiä.

Lapset perivät toistuvia malleja.

Lapset voivat sitten kasvaa aikuisiksi, jotka puolustavat sitä, minkä he perivät.

Tämä on yksi suurimmista syistä siihen, että ihmiskunta toistaa samaa maailmaa.

Lasten tulisi siksi oppia kysymään:

Kuka loi tämän?

Miksi se luotiin?

Kuka hyötyy siitä?

Mikä näyttö tukee sitä?

Mikä todellisuus tukee sitä?

Mitä käyttäytymistä se luo?

Mitä maailmanympäristöä se auttaa luomaan uudelleen?

Lasten ei pitäisi vain periä narratiiveja.

Lasten pitäisi oppia, miten niistä kysytään turvallisesti.

JÄRJESTELMÄT, NARRATIIVIT JA MAAILMANYMPÄRISTÖ

Narratiivit voivat juurtua järjestelmiin.

Järjestelmät voivat toistaa narratiiveja.

Järjestelmät voivat suojata narratiiveja.

Järjestelmät voivat normalisoida narratiiveja.

Järjestelmät voivat palkita narratiiveja.

Järjestelmät voivat lannistaa kysymistä.

Ihmiset voivat lopulta sekoittaa järjestelmän toiston totuuteen.

Mutta toistuvat järjestelmät eivät automaattisesti ole todellisuutta.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä narratiivia tämä järjestelmä toistaa?

Mitä narratiivia tämä järjestelmä suojaa?

Mitä narratiivia tämä järjestelmä palkitsee?

Mistä narratiivista kysymistä tämä järjestelmä lannistaa?

Mikä todellisuus tukee sitä?

Mikä todellisuus on sen kanssa ristiriidassa?

Mitä tapahtuisi, jos ihmiset lakkaisivat uskomasta siihen?

Ihmiset yrittävät usein korjata lopputuloksia kysymättä
lopputuloksia luovista narratiiveista.

Tämä voi saada ihmiskunnan toistamaan samaa maailmaa.

MAAILMANYMPÄRISTÖ NÄYTTÄÄ JATKUVASTI IHMISKUNNALLE, MITEN NARRATIIVIT TOIMIVAT

Maaailmanympäristö näyttää jatkuvasti ihmiskunnalle, miten narratiivit toimivat.

Ihmisille ei vain ole asianmukaisesti opetettu, miten oppia siitä, mitä näytetään.

Maaailma on todellinen koulu.

Ihmiskunnalle näytetään jatkuvasti:

Toistoa.

Suojelua.

Titteleitä.

Auktoriteettia.

Kuulumista.

Pelkoa.

Riippuvuutta.

Hiljaisuutta.

Kannustimia.

Tunnetta.

Esitystä.

Narratiiveja.

Ongelma ei ole siinä, ettei mitään olisi näkyvissä.

Ongelma on siinä, ettei ihmisille ole asianmukaisesti opetettu, miten kysyä, nähdä, ymmärtää ja oppia siitä, mikä on näkyvissä.

NARRATIIVIT, VALTA JA IHMISEN TIETOISUUS

Yksi suurimmista oppitunneista, jotka ihmiskunnan on opittava, on se, ettei valtaa ole olemassa vain pakottamisen kautta.

Valtaa voi olla olemassa narratiivien kautta.

Jos ihmiset voivat muovata narratiiveja, he voivat muovata käyttäytymistä.

Jos he voivat muovata käyttäytymistä, he voivat muovata lopputuloksia.

Jos he voivat muovata lopputuloksia, he voivat muovata maailmanympäristöä.

Ihmisiä ei ehkä tarvitse pakottaa toistamaan samaa maailmaa, jos ihmiskunta toistaa sen itse vapaaehtoisesti.

Ihmiskunta voi luoda narratiiveja, periä narratiiveja, puolustaa narratiiveja ja sitten sekoittaa nuo narratiivit itse todellisuuteen.

Tämä on yksi suurimmista koko ihmishistorian läpi toimivista mekanismeista.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Kuka muovaa narratiivia?

Kuka vahvistaa narratiivia?

Kuka hyötyy narratiivista?

Kuka perii narratiivin?

Kuka puolustaa narratiivia?

Kuka on kiinnittynyt narratiiviin tunnetasolla?

Kuka pelkää kysyä narratiivista?

Mitä maailmanympäristöä tämä narratiivi auttaa luomaan uudelleen?

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun ihmiset lakkaavat elämästä narratiivien sisällä ja alkavat oppia itse todellisuudesta.

NARRATIIVI VS. TODELLISUUS SEKÄ IHMISKUNNAN EDISTYMINEN

Narratiivi vs. todellisuus on osa puuttuvaa reittiä ihmiskunnan edistymiseen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin narratiivit sekoitetaan toistuvasti todellisuuteen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset perivät tarinoita ennen kuin he oppivat, miten niistä kysytään.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset puolustavat narratiiveja, joita he eivät ole koskaan itsenäisesti tutkineet.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset kollektiivisesti luovat väärän todellisuuden ja sitten elävät sen sisällä.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset kollektiivisesti luovat väärän todellisuuden ja käyttävät sitten sukupolvia sen puolustamiseen.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin kuulumisesta tulee totuutta voimakkaampaa.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset kopioivat toisiaan sen sijaan, että oppisivat todellisuudesta.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset esittävät versioita itsestään sen sijaan, että ymmärtäisivät itseään.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin järjestelmät vahvistavat narratiiveja opettamatta ihmisille, miten niistä kysytään.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin uskomusjärjestelmät korvaavat todellisuuden.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin tulevat sukupolvet perivät saman maailman ymmärtämättä, mikä sen loi.

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset jatkavat perittyjen narratiivien puolustamista sen sijaan, että oppisivat itse todellisuudesta.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, kuka hyötyy sen jatkumisesta.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, onko käyttäytyminen linjassa sen kanssa, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään, mikä pysäyttää kysymisen.

Tunnevaikutus kysyy, mikä tunne muovaa hyväksymistä.

Narratiivi vs. todellisuus kysyy nyt:

Mitä tarinaa esitetään?

Mikä todellisuus tukee sitä?

Mikä todellisuus on sen kanssa ristiriidassa?

Kuka loi sen?

Kuka toistaa sitä?

Kuka suojaa sitä?

Kuka perii sen?

Kuka hyötyy siitä?

Mitä käyttäytymistä se luo?

Mitä maailmanympäristöä se auttaa luomaan uudelleen?

Näin ihmiset alkavat siirtyä perityistä narratiiveista kohti todellisuutta.

Näin ihmiset siirtyvät uskomuksesta tutkimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät tutkimisesta näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät perittyjen narratiivien tuotteiksi tulemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

OSA 8 - PSYKOLOGINEN VAIKUTUS

MITÄ PSYKOLOGINEN VAIKUTUS TODELLA ON

Osa 1 osoitti, että ihmisten on opittava, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Osa 2 osoitti, että ihmisten on opittava, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Osa 3 osoitti, että ihmiskunta luo toistuvasti saman maailman uudelleen, koska kannustimet palkitsevat ihmisiä toistuvasti sen luomisesta uudelleen.

Osa 4 osoitti, että toistuva käyttäytyminen paljastaa usein enemmän kuin sanat.

Osa 5 osoitti, että ihmisiä lannistetaan usein kysymästä jo ennen kuin oppiminen edes alkaa.

Osa 6 osoitti, että tunne voi muovata luottamusta, uskomuksia, pelkoa, reaktiota, hiljaisuutta ja käyttäytymistä ennen ymmärryksen kehittymistä.

Osa 7 osoitti, että ihmiskunta voi kollektiivisesti luoda, periä ja puolustaa narratiiveja ja sekoittaa ne itse todellisuuteen.

Osa 8 siirtyy nyt Psykologiseen vaikutukseen.

Psykologinen vaikutus on olemassa, koska maailmanympäristö muovaa jatkuvasti ihmismieltä ennen kuin ihmiset ymmärtävät sen tekvän niin.

Ihmiset eivät synny ymmärtäen maailmaa.

Maailma opettaa ihmisille, miten ajatella, ennen kuin he ymmärtävät, miten suojella mieltään.

Ihmiset altistuvat jatkuvasti:

Rahalle.

Riippuvuudelle.

Auktoriteetille.

Pelolle.

Hiljaisuudelle.

Kannustimille.

Narratiiveille.

Käyttäytymiselle.

Toistolle.

Vertailulle.

Esitykselle.

Pinnallisuudelle.

Toistuville ongelmille.

Kaikki nämä asiat voivat muovata ihmismieltä jo kauan ennen itsenäisen ajattelun kehittymistä.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä tämä ympäristö tekee ihmismielelle?

Mitä näytetään toistuvasti?

Mitä hyväksytään toistuvasti?

Mitä normalisoidaan toistuvasti?

Mitä peritään toistuvasti?

Mikä muovaa käyttäytymistä?

Mikä muovaa ymmärtämistä?

Mikä muovaa tulevia sukupolvia?

Psykologinen vaikutus opettaa ihmisiä ymmärtämään, mitä pitkäaikainen altistuminen maailmanympäristölle tekee itse ihmiskunnalle.

IHMISMIELI ON YKSI SUURIMMISTA YMPÄRISTÖISTÄ, JOITA IHMISKUNTA EI OLE SUOJELLUT

Yksi suurimmista ihmiskuntaa kohtaavista ongelmista on se, että ihmisiä muovataan usein psykologisesti ennen kuin he ymmärtävät, että heitä muovataan.

Ihmismieli on yksi suurimmista ympäristöistä, joita ihmiskunta ei ole suojellut.

Ihmiset syntyvät ympäristöihin, joita he eivät itse luoneet.

He perivät järjestelmiä.

He perivät käyttäytymismalleja.

He perivät narratiiveja.

He perivät auktoriteettia.

He perivät riippuvuutta.

He perivät toistuvia malleja.

Ihmiset voivat sitten kasvaa aikuisiksi, jotka puolustavat sitä, minkä he perivät.

Tämä voi tapahtua ilman, että he koskaan ymmärtävät, mikä heitä alun perin muovasi.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mikä on muovannut minua?

Mitä olen perinyt?

Mitä olen hyväksynyt?

Mitä olen toistanut?

Mitä en ole koskaan itsenäisesti tutkinut?

Mikä on muuttunut minulle normaaliksi?

Mikä ympäristö auttoi luomaan ymmärrykseni?

Ilman kysymistä ihmiset voivat viettää koko elämänsä ympäristöjen psykologisesti muovaamina oppimatta koskaan kunnolla niistä.

MAAILMANYMPÄRISTÖ OPETTAA JATKUVASTI IHMISKUNTAA

Maailmanympäristö ei koskaan lakkaa opettamasta.

Ihmiset oppivat jatkuvasti siitä, mikä heitä ympäröi.

Lapset oppivat siitä.

Aikuiset oppivat siitä.

Opettajat oppivat siitä.

Vanhemmat oppivat siitä.

Järjestelmät oppivat siitä.

Yhteiskunnat oppivat siitä.

Maailmanympäristö opettaa jatkuvasti ihmiskuntaa.

Ongelma on siinä, ettei ihmisille ole asianmukaisesti opetettu, miten oppia siitä, mitä näytetään.

Maailma on todellinen koulu.

Ihmiset eivät ehkä ymmärrä sitä, mutta maailmanympäristö vaikuttaa jatkuvasti käyttäytymiseen.

Ihmistä voi tulla maailmanympäristön tuotteita sen sijaan, että he oppisivat siitä.

Tämä on yksi suurimmista syistä siihen, että sama maailma toistuu.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä tämä ympäristö opettaa?

Mitä käyttäytymistä se palkitsee?

Mistä käyttäytymisestä se lannistaa?

Mitä käyttäytymistä se normalisoi?

Mitä maailmanympäristöä se luo uudelleen?

Kun ihmisille ei opeteta, miten maailmanympäristöstä opitaan, he usein sopeutuvat siihen psykologisesti sen sijaan.

IHMISET VOIVAT SOPEUTUA EPÄTERVEISIIN YMPÄRISTÖIHIN

Ihmiset ovat sopeutumiskykyisiä.

Tästä voi olla hyötyä.

Mutta siitä voi tulla myös vaarallista.

Ihmiset voivat sopeutua psykologisesti epäterveisiin ympäristöihin.

Ihmiset voivat sopeutua pelkoon.

Ihmiset voivat sopeutua riippuvuuteen.

Ihmiset voivat sopeutua ahdistukseen.

Ihmiset voivat sopeutua epärehellisyyteen.

Ihmiset voivat sopeutua pinnallisuuteen.

Ihmiset voivat sopeutua paineeseen.

Ihmiset voivat sopeutua epäterveisiin käyttäytymismalleihin.

Ihmiset voivat sopeutua epäterveisiin järjestelmiin.

Ihmiset voivat sopeutua toistuviin ongelmiin.

Ihmiset voivat sopeutua psykologisesti itse vilppiin, kun vilppi normalisoituu toistuvasti.

Lopulta epäterveistä ympäristöistä voi tulla normaaleja.

Tulevat sukupolvet voivat sitten periä nuo ympäristöt.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mihin minä mukaudun?

Pitäisikö tämän olla normaalia?

Mikä luo nämä olosuhteet?

Mitä käyttäytymistä suojataan?

Mitä maailmanympäristöä luodaan uudelleen?

Ihmiset sopeutuvat usein oireisiin sen sijaan, että oppisivat syistä.

RAHAN MEKANISMI

Rahan mekanismi on yksi suurimmista psykologista vaikutusta muovaavista tekijöistä.

Raha voi muovata tietoa.

Raha voi muovata riippuvuutta.

Raha voi muovata pelkoa.

Raha voi muovata hiljaisuutta.

Raha voi muovata kannustimia.

Raha voi muovata päätöksiä.

Raha voi muovata käyttäytymistä.

Raha voi muovata toistoa.

Raha voi muovata ympäristöjä.

Raha voi muovata sitä, mitä ihmisiä kannustetaan hyväksymään.

Rahan mekanismi voi muovata tietoa, riippuvuutta, kannustimia, pelkoa, toistoa, hiljaisuutta, käyttäytymistä ja itse psykologista sopeutumista.

Ihmiset voivat sopeutua psykologisesti lopputuloksiin oppimatta koskaan niitä luovasta mekanismista.

Tämä on yksi suurimmista mekanismeista, joista ihmiskunnan on opittava.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mihin raha vaikuttaa tässä?

Mitä käyttäytymistä raha luo?

Mitä hiljaisuutta raha suojaa?

Mitä riippuvuutta raha luo?

Mitä pelkoa raha luo?

Mitä maailmanympäristöä raha auttaa luomaan uudelleen?

LAPSET OVAT TÄRKEIN SUOJELTAVA RYHMÄ

Lapset eivät synny varustettuina työkaluilla, joita tarvitaan suojautumiseen maailmanympäristön psykologisilta vaikutuksilta.

Lapset altistuvat psykologisesti maailmanympäristölle ennen kuin heillä on työkalut sen ymmärtämiseen tai siltä suojautumiseen.

Lapset kokevat:

Rahaa.

Riippuvuutta.

Auktoriteettia.

Pelkoa.

Vertailua.

Esitystä.

Narratiiveja.

Pinnallisuutta.

Sosiaalista painetta.

Toistuvia malleja.

Jo kauan ennen kuin he ymmärtävät niitä.

Lapset voivat periä pelkoa psykologisesti.

Lapset voivat periä ahdistusta psykologisesti.

Lapset voivat periä riippuvuutta psykologisesti.

Lapset voivat periä vertailua psykologisesti.

Lapset voivat periä epävarmuutta psykologisesti.

Lapset voivat periä pinnallisuutta psykologisesti.

Lapset voivat periä painetta psykologisesti.

Lapset voivat periä hiljaisuutta psykologisesti.

Lapset voivat periä epäterveitä käyttäytymismalleja psykologisesti.

Lapset voivat periä maailman toistuvia ongelmia psykologisesti.

Lasten ei pitäisi joutua selviytymään maailmanympäristöstä psykologisesti ilman, että heille opetetaan kunnolla, miten siitä opitaan.

Tämä on yksi suurimmista syistä siihen, että koulutuksen on parannuttava.

Lasten tulisi siksi oppia:

Miten kysytään.

Miten nähdään.

Miten ymmärretään.

Miten ajatellaan itsenäisesti.

Miten maailmanympäristöstä opitaan turvallisesti.

Siksi L2Q:n kysymisen työkalupakki on niin tärkeä.

IHMISEN TIETOISUUTTA MUOVATAAN

Maaailmanympäristö muovaa ihmisen tietoisuutta ennen kuin ihmiskunta ymmärtää, miten sitä muovataan.

Jos pelkoa näytetään toistuvasti, pelko voi levitä.

Jos vertailua näytetään toistuvasti, vertailu voi levitä.

Jos riippuvuutta näytetään toistuvasti, riippuvuus voi levitä.

Jos esitystä näytetään toistuvasti, esitys voi levitä.

Jos pinnallisuutta näytetään toistuvasti, pinnallisuus voi levitä.

Jos toistoa näytetään toistuvasti, toisto voi levitä.

Tulevat sukupolvet voivat sitten periä nämä olosuhteet.

Ihmiset voivat lopulta unohtaa, keitä he ovat, koska he käyttävät niin paljon aikaa maailmanympäristöön sopeutumiseen sen sijaan, että oppisivat siitä.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Millaista tietoisuutta tämä ympäristö luo?

Millaista ymmärrystä tämä ympäristö luo?

Mitä käyttäytymistä tämä ympäristö luo?

Mitä maailmanympäristöä tämä ympäristö auttaa luomaan uudelleen?

MIKSI PSYKOLOGINEN VAIKUTUS ON TÄRKEÄ

Psykologinen vaikutus on tärkeä, koska ihmiskunta ei voi kunnolla edistyä niin kauan kuin ympäristöt, joita ihmiset eivät ymmärrä, muovaavat heitä psykologisesti.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, kuka hyötyy sen jatkumisesta.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, onko käyttäytyminen linjassa sen kanssa, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään, mikä pysäyttää kysymisen.

Tunnevaikutus kysyy, mikä tunne muovaa hyväksymistä.

Narratiivi vs. todellisuus kysyy, mitä tarinaa esitetään ja tukeeko todellisuus sitä.

Psykologinen vaikutus kysyy nyt:

Mitä tämä ympäristö tekee ihmismielelle?

Mitä käyttäytymistä se luo?

Millaista ymmärrystä se luo?

Mitä pelkoa se luo?

Mitä riippuvuutta se luo?

Mitä vertailua se luo?

Mitä maailmanympäristöä se auttaa luomaan uudelleen?

Ihmiskunta ei voi edistyä niin kauan kuin ihmiset jatkavat psykologista sopeutumista epäterveisiin maailmanympäristöihin sen sijaan, että oppisivat niistä ja parantaisivat niitä.

Kun ihmisille ei opeteta, miten maailmanympäristöstä opitaan, he usein sopeutuvat siihen psykologisesti sen sijaan.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteina olemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

PSYKOLOGINEN MUOVAUTUMINEN AJAN KULUESSA

Osan ensimmäinen osa selitti, että ihmisiä muovataan usein psykologisesti ennen kuin he ymmärtävät, että heitä muovataan.

Tämä osa siirtyy nyt siihen, miten psykologinen muovautuminen kehittyy ajan kuluessa.

Psykologinen vaikutus ei yleensä tapahdu yhdessä hetkessä.

Se kehittyy usein toistuvan altistumisen kautta.

Ihmiset näkevät samoja asioita toistuvasti.

Ihmiset kuulevat samoja asioita toistuvasti.

Ihmiset kokevat samoja asioita toistuvasti.

Ihmiset sopeutuvat samoihin asioihin toistuvasti.

Ajan myötä toistuvasta altistumisesta voi tulla normaalia.

Ihmiset voivat lopulta lakata tunnistamasta, että heitä ylipäättään muovataan.

Toistuvasta altistumisesta voi tulla yksi maailmanympäristön suurimmista opettajista.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mille altistun toistuvasti?

Mitä hyväksyn toistuvasti?

Mihin mukaudun toistuvasti?

Mikä on muuttunut normaaliksi?

Mitä opetan tuleville sukupolville?

Mitä maailmanympäristöä autan luomaan uudelleen?

VERTAILU, ASEMA JA OMAN ARVON TUNTO

Ihmiset voivat alkaa verrata itseään muihin.

Vertailusta voi tulla yksi suurimmista ihmisten käyttäytymistä muovaavista vaikutuksista.

Ihmiset voivat verrata:

Ulkonäköä.

Rahaa.

Elämäntapaa.

Suosiota.

Asemaa.

Menestystä.

Omistuksia.

Ihmissuhteita.

Tärkeyttä.

Ihmiset voivat lopulta sitoa omanarvontuntonsa näihin vertailuihin.

Ihmiset voivat alkaa uskoa olevansa vähemmän arvokkaita, koska jollakulla näyttää olevan enemmän.

Ihmiset voivat alkaa uskoa olevansa arvokkaampia, koska he omistavat enemmän.

Ihmiset voivat alkaa mitata arvoaan ympäristöihin nähden, jotka eivät vastaa todellisuutta.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Kuka opetti minut vertailemaan?

Mihin vertaan itseäni?

Mitä vertailu synnyttää?

Mitä vertailu piilottaa?

Minkälaista maailmanympäristöä vertailu auttaa luomaan uudelleen?

Vertailu voi estää ihmisiä oppimasta itsestään, koska he keskittyvät mittaamaan itseään muihin ihmisiin nähden.

PINNALLISUUS, ESITTÄMINEN JA VALHEESSA ELÄMINEN

Ihmiset voivat alkaa esittää itsestään eri versioita.

He voivat esittää olevansa onnellisia.

He voivat esittää olevansa menestyneitä.

He voivat esittää olevansa itsevarmoja.

He voivat esittää olevansa täydellisiä.

He voivat esittää kuuluvansa joukkoon.

He voivat esittää olevansa tärkeitä.

Ihmiset voivat piilottaa sen, miltä heistä todella tuntuu.

Ihmiset voivat piilottaa kamppailujaan.

Ihmiset voivat piilottaa kärsimystä.

Ihmiset voivat piilottaa epävarmuutta.

Ihmiset voivat piilottaa pelkoa.

Ihmiset voivat piilottaa yksinäisyyttä.

Ihmiset voivat lopulta alkaa elää oman esityksensä sisällä.

Muut ihmiset voivat sitten jäljitellä tätä esitystä.

Tämä voi synnyttää kierteen.

Esittäminen synnyttää jäljittelyä.

Jäljittely synnyttää toistumista.

Toistuminen synnyttää normalisoitumista.

Normalisoituminen johtaa siihen, että tulevat sukupolvet perivät esityksen todellisuutena.

Ihmiset voivat sopeutua psykologisesti itse vilppiin, kun vilppiä normalisoidaan toistuvasti.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä näytetään?

Mitä piilotetaan?

Mitä teeskentelen olevani?

Mitä pelkään paljastaa?

Opinko?

Vai näyttelenkö roolia?

Ihmisten on opittava, ettei esitys automaattisesti ole todellisuutta.

SOSIAALISET YMPÄRISTÖT JA TOISTEN JÄLJITTELY

Ihmiset oppivat toisiltaan.

Tästä voi olla hyötyä.

Mutta siitä voi myös tulla vaarallista.

Ihmiset voivat jäljitellä:

Sanoja.

Mielipiteitä.

Käyttäytymistä.

Elämäntyyliä.

Ulkonäköä.

Persoonallisuuksia.

Uskomuksia.

Reaktioita.

Tunteita.

Tapoja.

Ihmiset voivat lopulta lakata ajattelemasta itsenäisesti.

He voivat alkaa sen sijaan seurata.

He voivat kysyä:

Mitä kaikki muut tekevät?

Sen sijaan että kysyisivät:

Mikä on totta?

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Opinko?

Vai jäljittelenkö?

Ymmärränkö?

Vai seuraanko?

Ajattelenko itsenäisesti?

Vai sovinko joukkoon?

Tämä on yksi suurimmista syistä, miksi ihmiskunta luo toistuvasti saman maailman uudelleen.

PELKO, AHDISTUS JA PSYKOLOGINEN SELVIITYMINEN

Ihmiset voivat sopeutua psykologisesti epäterveisiin ympäristöihin.

Tämä voi synnyttää pelkoa.

Tämä voi synnyttää ahdistusta.

Tämä voi synnyttää painetta.

Tämä voi synnyttää epävarmuutta.

Ihmiset voivat alkaa selviytyä ympäristöistä sen sijaan, että oppisivat niistä.

Ihmiset voivat uupua.

Ihmiset voivat kuormittua liikaa.

Ihmistä voi tulla riippuvaisia.

Ihmiset voivat irrottautua tunteistaan.

Ihmisten tulisi kysyä:

Opinko tästä ympäristöstä?

Vai selviydyinkö siitä?

Mikä luo nämä olosuhteet?

Mikä luo nämä tunteet?

Minkälaista maailmanympäristöä luodaan uudelleen?

Ihmisten ei pitäisi joutua psykologisesti selviytymään ympäristöistä, joita heille ei ole kunnolla opetettu ymmärtämään.

AHNEUS, KATEUS JA IHMISEN TIETOISUUS

Ihmiset voivat alkaa mitata arvoa rahalla.

Ihmiset voivat alkaa mitata arvoa asemalla.

Ihmiset voivat alkaa mitata arvoa omistuksilla.

Ihmiset voivat alkaa mitata arvoa ulkonäöllä.

Ihmiset voivat alkaa mitata arvoa suosiolla.

Tämä voi synnyttää ahneutta.

Tämä voi synnyttää kateutta.

Tämä voi synnyttää kilpailua.

Tämä voi synnyttää epävarmuutta.

Ihmiset voivat lopulta lakata oppimasta maailmasta ja sen sijaan kilpailla sen sisällä.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mitä tavoittelen?

Miksi tavoittelen sitä?

Kuka opetti minut arvostamaan sitä?

Millaista käyttäytymistä tämä synnyttää?

Minkälaista maailmanympäristöä tämä auttaa luomaan uudelleen?

Ihmisen tietoisuus ei voi kunnolla edistyä, kun ihmisille opetetaan kilpailemista ymmärtämisen sijaan.

LAPSET JA PSYKOLOGINEN PERINTÖ

Lapset eivät peri vain tietoa.

Lapset perivät ympäristöjä.

Lapset perivät käyttäytymistä.

Lapset perivät pelkoja.

Lapset perivät narratiiveja.

Lapset perivät painetta.

Lapset perivät vertailua.

Lapset perivät pinnallisuutta.

Lapset perivät esittämistä.

Lapset perivät riippuvuutta.

Lapset perivät maailman toistuvia ongelmia.

Lapset oppivat myös ympärillään olevilta aikuisilta.

Lapset voivat oppia teennäistä onnellisuutta.

Lapset voivat oppia vertailua.

Lapset voivat oppia sosiaalista painetta.

Lapset voivat oppia hiljaisuutta.

Lapset voivat oppia esittämistä.

Lapset voivat oppia, kuinka kärsimystä piilotetaan.

Lapset voivat periä psykologisesti itse selviytymisen.

Lapset voivat lopulta periä kärsimystä ennen kuin he ymmärtävät, mikä sen loi.

Tämä on yksi suurimmista syistä, miksi ihmiskunta toistaa samaa maailmaa.

Lasten tulisi siksi oppia, kuinka kysyä turvallisesti ennen kuin nämä vaikutukset normalisoituvat syvästi.

IHMISEN TIETOISUUS JA MAAILMANYMPÄRISTÖ

Maailmanympäristö muovaa ihmisen tietoisuutta.

Ihmisen tietoisuutta muovataan ennen kuin ihmiskunta ymmärtää, kuinka sitä muovataan.

Jos pelkoa näytetään toistuvasti, pelko voi levitä.

Jos vertailua näytetään toistuvasti, vertailu voi levitä.

Jos riippuvuutta näytetään toistuvasti, riippuvuus voi levitä.

Jos esittämistä näytetään toistuvasti, esittäminen voi levitä.

Jos pinnallisuutta näytetään toistuvasti, pinnallisuus voi levitä.

Jos toistumista näytetään toistuvasti, toistuminen voi levitä.

Tulevat sukupolvet voivat sitten periä nämä olosuhteet.

Ihmiset voivat lopulta unohtaa, keitä he ovat, koska he käyttävät niin paljon aikaa maailmanympäristöön sopeutumiseen siitä oppimisen sijaan.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä tämä ympäristö opettaa ihmiskunnalle?

Millaista tietoisuutta se luo?

Millaista ymmärrystä se luo?

Millaista maailmaa se auttaa luomaan uudelleen?

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun ihmiset lakkaavat sopeutumasta psykologisesti maailmanympäristöön ja alkavat sen sijaan oppia siitä.

RAHAN MEKANISMI JA PSYKOLOGINEN SOPEUTUMINEN

Rahan mekanismi voi muovata tietoa.

Rahan mekanismi voi muovata riippuvuutta.

Rahan mekanismi voi muovata pelkoa.

Rahan mekanismi voi muovata käyttäytymistä.

Rahan mekanismi voi muovata toistumista.

Rahan mekanismi voi muovata hiljaisuutta.

Rahan mekanismi voi muovata itse psykologista sopeutumista.

Ihmiset voivat sopeutua psykologisesti seurauksiin oppimatta koskaan niitä synnyttävästä mekanismista.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mihin raha vaikuttaa?

Millaista käyttäytymistä raha synnyttää?

Millaista pelkoa raha synnyttää?

Millaista riippuvuutta raha synnyttää?

Millaista hiljaisuutta raha suojaa?

Minkälaisista maailmanympäristöistä raha auttaa luomaan uudelleen?

PSYKOLOGINEN VAIKUTUS JA IHMISKUNNAN EDISTYMINEN

Psykologinen vaikutus on osa puuttuvaa reittiä ihmiskunnan edistymiseen.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset sopeutuvat psykologisesti ympäristöihin, joita he eivät ymmärrä.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun lapset altistuvat maailman ongelmille ilman, että heille opetetaan kunnolla, kuinka niistä opitaan.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset vertaavat itseään vääriin todellisuuksiin.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset esittävät versioita itsestään sen sijaan, että ymmärtäisivät itseään.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset psykologisesti selviytyvät epäterveistä ympäristöistä niiden parantamisen sijaan.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset sopeutuvat toistuviin ongelmiin sen sijaan, että oppisivat siitä, mikä niitä luo.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun rahan mekanismi jatkaa tiedon, riippuvuuden, pelon, käyttäytymisen, toistumisen ja hiljaisuuden muovaamista samalla kun ihmiset sopeutuvat psykologisesti seurauksiin syistä oppimisen sijaan.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, kuka hyötyy sen jatkumisesta.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, vastaako käyttäytyminen sitä, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään, mikä pysäyttää kysymisen.

Tunnevaikutus kysyy, mikä tunne muovaa hyväksyntää.

Narratiivi vs. todellisuus kysyy, mitä tarinaa esitetään ja tukeeko todellisuus sitä.

Psykologinen vaikutus kysyy nyt:

Mitä tämä ympäristö tekee ihmismielelle?

Mitä tämä ympäristö tekee lapsille?

Mitä tämä ympäristö tekee ymmärrykselle?

Mitä tämä ympäristö tekee ihmisen tietoisuudelle?

Minkälaista maailmanympäristöä se auttaa luomaan uudelleen?

Näin ihmiset alkavat siirtyä psykologisesta sopeutumisesta ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät uskomuksesta tutkimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät tutkimisesta näkemiseen.

Näin ihmiset siirtyvät näkemisestä ymmärtämiseen.

Näin ihmiset siirtyvät ymmärtämisestä oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät oppimisesta itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteina olemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

OSA 9 - SOVELLA SAMAA STANDARDIA KAIKKIALLA

MITÄ SAMAN STANDARDIN SOVELTAMINEN KAIKKIALLA TODELLA ON

Osa 1 osoitti, että ihmisten on opittava, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Osa 2 osoitti, että ihmisten on opittava, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Osa 3 osoitti, että ihmiskunta luo toistuvasti saman maailman uudelleen, koska kannustimet palkitsevat toistuvasti ihmisiä sen uudelleenluomisesta.

Osa 4 osoitti, että toistuva käyttäytyminen paljastaa usein enemmän kuin sanat.

Osa 5 osoitti, että ihmisiä usein lannistetaan kysymästä jo ennen kuin oppiminen edes alkaa.

Osa 6 osoitti, että tunne voi muovata luottamusta, uskomusta, pelkoa, reaktiota, hiljaisuutta ja käyttäytymistä ennen kuin ymmärrys kehittyy.

Osa 7 osoitti, että ihmiskunta voi kollektiivisesti luoda, periä ja puolustaa narratiiveja ja erehtyä pitämään niitä itse todellisuutena.

Osa 8 osoitti, että maailmanympäristö muovaa ihmiskuntaa psykologisesti ennen kuin ihmiskunta ymmärtää sen tekevän niin.

Osa 9 siirtyy nyt kohtaan Sovella samaa standardia kaikkialla.

Sovella samaa standardia kaikkialla -osio on olemassa, koska ihmiskunta soveltaa usein eri standardeja eri ihmisiin, järjestelmiin, ympäristöihin ja tilanteisiin.

Ihmiset voivat soveltaa yhtä standardia muihin samalla kun suojelevat itseään.

Ihmiset voivat soveltaa yhtä standardia järjestelmiin samalla kun suojelevat auktoriteettia.

Ihmiset voivat soveltaa yhtä standardia auktoriteettiin samalla kun suojelevat sitä, mistä ovat riippuvaisia.

Ihmiset voivat kysyä yhdestä asiasta mutta kieltäytyä kysymästä toisesta.

Ihmiset voivat kyseenalaistaa yhden narratiivin ja siirtyä samalla toiseen.

Ihmiset voivat kyseenalaistaa yhden järjestelmän ja suojella samalla toista.

Sovella samaa standardia kaikkialla -osio opettaa ihmisiä poistamaan kaksoisstandardit oppimisesta.

Mutta Sovella samaa standardia kaikkialla tarkoittaa muutakin kuin kaksoisstandardeja.

Se opettaa ihmisiä ymmärtämään, miksi erilaisia standardeja ylipäätään käytetään.

Ihmiset soveltavat usein erilaisia standardeja, koska riippuvuus, pelko, kuuluminen, identiteetti, raha, auktoriteetti, tunne ja perityt narratiivit vaikuttavat siihen, missä ihmiset ovat valmiita oppimaan.

IHMISKUNTA KÄYTTÄÄ USEIN ERILAISIA STANDARDEJA

Yksi suurimmista syistä, miksi ihmiskunta luo toistuvasti saman maailman uudelleen, on se, että ihmiset käyttävät usein erilaisia standardeja.

Ihmisistä voi tulla valikoivia.

Valikoiva kysyminen.

Valikoiva näyttö.

Valikoiva luottamus.

Valikoiva skeptisyys.

Valikoiva tunne.

Valikoiva närkästys.

Valikoivat narratiivit.

Valikoiva lupa.

Valikoiva oppiminen.

Ihmiset voivat esittää vaikeita kysymyksiä, kun jokin uhkaa heitä, mutta lopettaa kysymisen, kun jokin hyödyttää heitä.

Ihmiset voivat soveltaa näyttöstandardeja johonkin, josta eivät pidä, samalla kun suojelevat jotakin, mistä ovat riippuvaisia.

Ihmiset voivat vaatia johdonmukaisuutta muilta samalla kun välttelevät sitä itse.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Sovellanko samaa standardia kaikkialla?

Suojaanko jotakin?

Välttelenkö jotakin?

Mistä en ole valmis kysymään?

Mistä olen riippuvainen?

Mihin olen tunneperäisesti kiinnittynyt?

Mikä muuttuu epämukavaksi, kun sovellan samaa standardia tässä?

Kaksoisstandardeista voi tulla yksi suurimmista mekanismeista, jotka mahdollistavat maailman toistuvien ongelmien jatkumisen.

SAMAA STANDARDIA ON SOVELLETTAVA KAIKKIALLA

Totuus ei vaadi erilaisia standardeja sen mukaan, ketä tutkitaan.

Samaa standardia on sovellettava kaikkialla.

Sama standardi koskee:

Ihmisiä.

Lapsia.

Aikuisia.

Vanhempia.

Opettajia.

Kouluja.

Hallituksia.

Mediaa.

Poliisia.

Järjestelmiä.

Instituutioita.

Organisaatioita.

Auktoriteettia.

Asiantuntijoita.

Narratiiveja.

Tietoa.

Tarinoita.

Uskomuksia.

Sama standardi koskee myös meitä itseämme.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Soveltaisinko tätä standardia itseeni?

Soveltaisinko tätä standardia johonkuhun, jota tuen?

Soveltaisinko tätä standardia johonkuhun, jonka kanssa olen eri mieltä?

Soveltaisinko tätä standardia järjestelmään?

Soveltaisinko tätä standardia auktoriteettiin?

Soveltaisinko tätä standardia siihen, mistä olen riippuvainen?

Itsenäinen ajattelu ei voi kehittyä täysimääräisesti ennen kuin ihmiset oppivat soveltamaan samaa standardia kaikkialla.

IHMISET LOPETTAVAT USEIN OPPIMISEN SIELLÄ, MISSÄ SIITÄ TULEE EPÄMUKAVAA

Ihmiset lopettavat usein oppimisen juuri siinä kohdassa, jossa oppiminen alkaa haastaa sitä, mistä he ovat riippuvaisia.

He voivat lopettaa kysymisen, kun raha tulee mukaan.

He voivat lopettaa kysymisen, kun kuuluminen on uhattuna.

He voivat lopettaa kysymisen, kun auktoriteetti tulee mukaan.

He voivat lopettaa kysymisen, kun heidän identiteettiään haastetaan.

He voivat lopettaa kysymisen, kun heidän roolinsa paljastuu.

He voivat lopettaa kysymisen, kun heidän omaa käyttäytymistään on tutkittava.

Tämä on tärkeää, koska oppiminen alkaa usein kohdasta, jossa mukavuus päättyy.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Missä lopetan kysymisen?

Missä kohdassa tunnen oloni epämukavaksi?

Mitä tämä epämukavuus paljastaa?

Mitä suojelen?

Mitä minun ehkä pitäisi ymmärtää, jos jatkan kysymistä?

Sovella samaa standardia kaikkialla -osio opettaa ihmisiä olemaan lopettamatta oppimista, kun kysymisestä tulee epämukavaa.

RAHAN MEKANISMI JA ERILAISET STANDARDIT

Rahan mekanismista voi tulla yksi suurimmista syistä, joiden vuoksi ihmiset lakkaavat soveltamasta samaa standardia kaikkialla, koska riippuvuus voi vaikuttaa siihen, missä ihmiset ovat valmiita kysymään.

Raha voi muovata sitä, mistä ihmiset kysyvät.

Raha voi muovata sitä, mitä ihmiset välttelevät.

Raha voi muovata sitä, mitä ihmiset suojaavat.

Raha voi muovata sitä, mitä ihmiset puolustavat.

Raha voi muovata sitä, mistä ihmiset vaikenevat.

Raha voi muovata sitä, mitä ihmiset toistavat.

Raha voi muovata sitä, mitä ihmiset ovat valmiita tutkimaan.

Ihmiset voivat soveltaa yhtä standardia ennen kuin raha tulee mukaan ja toista standardia sen jälkeen, kun riippuvuus syntyy.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mihin raha tässä vaikuttaa?

Mitä riippuvuutta on olemassa?

Minkä toistamisesta minulle maksetaan?

Minkä suojelemisesta minulle maksetaan?

Mistä pelkään kysyä rahan vuoksi?

Mikä standardi muuttuu, kun raha tulee mukaan?

Jos rahan mekanismi muuttaa sovellettavaa standardia, samaa standardia ei sovelleta kaikkialla.

**IHMISET KYSYVÄT USEIN SIITÄ, MISTÄ EIVÄT PIDÄ,
JA SUOJELEVAT SAMALLA SITÄ, MISTÄ OVAT
RIIPPUVAISIA**

Ihmiset voivat jäädä valikoivan oppimisen vangiksi.

Ihmiset voivat kysyä siitä, mistä eivät pidä.

Ihmiset voivat suojella sitä, mistä hyötyvät.

Ihmiset voivat suojella sitä, mistä ovat riippuvaisia.

Ihmiset voivat suojella sitä, mikä tuntuu turvalliselta.

Ihmiset voivat suojella sitä, minkä ovat perineet.

Ihmiset voivat suojella sitä, mitä kaikki muutkin suojelevat.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Miksi kysyn tästä?

Miksi en kysy tuosta?

Mitä suojelen?

Minkä menettämistä pelkään?

Minkä näkemistä pelkään?

Mitä standardia kieltäydyn soveltamasta?

Sovella samaa standardia kaikkialla -osio opettaa ihmisiä
poistamaan tunneperäisen suosimisen oppimisesta.

SOVELLA SAMAA STANDARDIA KAIKKIALLA KAIKKIIN KAHDEKSAAN OSAAN

Sovella samaa standardia kaikkialla -osio kokoaa edelliset kahdeksan osaa yhteen.

Lähdettä ja alkuperää on sovellettava kaikkialla.

Näyttöstandardia on sovellettava kaikkialla.

Kannustinta ja hyötyä on sovellettava kaikkialla.

Luonnetta ja johdonmukaisuutta on sovellettava kaikkialla.

Lupaa kysyä on sovellettava kaikkialla.

Tunnevaikutusta on sovellettava kaikkialla.

Narratiivi vs. todellisuus -osiota on sovellettava kaikkialla.

Psykologista vaikutusta on sovellettava kaikkialla.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Käytänpö näitä työkaluja kaikkialla?

Vai vain siellä, missä se tuntuu mukavalta?

Sovellanko samaa standardia jokaiseen osaan?

Vai käytänpö työkalupakkia valikoivasti?

KOULUTUKSEN ON OPETETTAVA JOHDONMUKAISTA AJATTELUA

Koulutus opettaa usein ihmisiä erottamaan oppiaineet toisistaan.

Mutta maailmanympäristö on yhteydessä toisiinsa.

Ihmisille tulisi opettaa samojen standardien soveltamista kaikkialla.

Muuten ihmisistä voi tulla yhden alueen kysymisen asiantuntijoita ilman, että he koskaan kysyvät toisesta.

Ihmistä voi tulla tietäväisiä ilman, että heistä tulee itsenäisiä ajattelijoita.

Ihmiset voivat olla informoituja ja silti luoda saman maailman uudelleen.

Koulutuksen tulisi siksi opettaa ihmisiä tunnistamaan kaksoisstandarit.

Koulutuksen tulisi opettaa lapsia tunnistamaan valikoiva totuus.

Koulutuksen tulisi opettaa lapsia tunnistamaan valikoiva närkästys.

Koulutuksen tulisi opettaa lapsia tunnistamaan valikoiva kysyminen.

Koulutuksen tulisi opettaa lapsia tunnistamaan valikoiva oppiminen.

Lapset voivat periä kaksoisstandardeja ennen kuin ymmärtävät, mitä ne ovat.

Tarkoitus ei ole hyökätä ihmisiä vastaan.

Tarkoitus on luoda johdonmukaisuutta.

TÄMÄ OSA KOSKEE MYÖS MEITÄ ITSEÄMME

Yksi suurimmista ihmisten tekemistä virheistä on uskoa, että nämä osat koskevat vain muita.

Ne koskevat myös meitä itseämme.

Ihmisten tulisi kysyä:

Mihin minä osallistun?

Mitä minä toistan?

Mitä minä suojaan?

Mitä minä vältän?

Mitä olen perinyt?

Mitä en ole koskaan tutkinut itsenäisesti?

Soveltaisinko samaa standardia itseni?

Sovella samaa standardia kaikkialla poistaa poikkeukset oppimisesta.

Kenenkään ei pitäisi olla automaattisesti vapautettu kysymisestä.

SOVELLA SAMAA STANDARDIA KAIKKIALLA JA IHMISEN TIETOISUUS

Ihmisen tietoisuus ei voi kunnolla edistyä, kun elämän eri alueisiin sovelletaan erilaisia standardeja.

Jos ihmiset soveltavat yhtä standardia itseensä ja toista muihin, tietoisuus ei edisty.

Jos ihmiset soveltavat yhtä standardia järjestelmiin, joista eivät pidä, ja toista järjestelmiin, joista ovat riippuvaisia, tietoisuus ei edisty.

Jos ihmiset soveltavat yhtä standardia narratiiveihin, jotka torjuvat, ja toista narratiiveihin, joita suojelevat tunneperäisesti, tietoisuus ei edisty.

Jos ihmiset soveltavat yhtä standardia muualla olevaan auktoriteettiin mutta eivät lähellä olevaan auktoriteettiin, tietoisuus ei edisty.

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun ihmiset oppivat soveltamaan samaa standardia kaikkialla.

MIKSI SAMAN STANDARDIN SOVELTAMINEN KAIKKIALLA ON TÄRKEÄÄ

Sama standardi on tärkeä kaikkialla, koska ihmiskunta ei voi kunnolla edistyä, kun eri ihmisiin, järjestelmiin, narratiiveihin ja ympäristöihin sovelletaan erilaisia standardeja.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset kysyvät muista mutta eivät itsestään.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset kysyvät yhdestä auktoriteetista mutta eivät toisesta.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset kysyvät yhdestä narratiivista samalla kun suojelevat toista.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset soveltavat totuutta valikoivasti.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset soveltavat oppimista valikoivasti.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset lopettavat oppimisen siellä, missä kysymisestä tulee epämiellyttävää.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun rahan mekanismi muuttaa standardia, jota ihmiset ovat valmiita soveltamaan.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun kaksoisstandardit pysyvät normalisoituina.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, kuka hyötyy sen jatkumisesta.

Luonne ja johdonmukaisuus kysyy, vastaako käyttäytyminen sitä, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään, mikä pysäyttää kysymisen.

Tunnevaikutus kysyy, mikä tunne muovaa hyväksyntää.

Narratiivi vs. todellisuus kysyy, mitä tarinaa esitetään ja tukeeko todellisuus sitä.

Psykologinen vaikutus kysyy, mitä maailmanympäristö tekee ihmismielelle.

Sovella samaa standardia kaikkialla -osiossa kysytään nyt:

Sovellanko samaa standardia kaikkialla?

Mistä teen poikkeuksen?

Mitä suojelen?

Mitä en ole valmis tutkimaan?

Missä epämukavuus pysäyttää kysymiseni?

Missä raha muuttaa standardia?

Minkälaista maailmanympäristöä luodaan uudelleen, kun käytetään erilaisia standardeja?

Näin ihmiset siirtyvät valikoivasta oppimisesta johdonmukaiseen oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät valikoivasta kysymisestä itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteina olemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

KAKSOISSTANDARDIT JA IHMISKUNTA

Tämän osan ensimmäinen osa selitti, että ihmiskunta soveltaa usein erilaisia standardeja eri ihmisiin, järjestelmiin, ympäristöihin ja tilanteisiin.

Tässä osassa siirrytään nyt siihen, kuinka erilaiset standardit luovat maailmanympäristöä toistuvasti uudelleen.

Kaksoisstandardit voivat muuttua näkymättömiksi.

Ihmiset eivät ehkä ymmärrä käyttävänsä niitä.

Ihmiset voivat soveltaa yhtä standardia itseensä ja toista muihin.

Ihmiset voivat soveltaa yhtä standardia auktoriteettiin ja toista tavallisiin ihmisiin.

Ihmiset voivat soveltaa yhtä standardia yhteen ryhmään ja toista toiseen ryhmään.

Ihmiset voivat soveltaa yhtä standardia yhteen narratiiviin ja toista toiseen narratiiviin.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Olenko johdonmukainen?

Mitä standardeja muutan?

Mitä suojelen?

Minkälaista maailmanympäristöä autan luomaan uudelleen?

Kaksoisstandardeista voi tulla yksi suurimmista syistä, miksi maailman toistuvat ongelmat jatkuvat.

KUULUMINEN, IDENTITEETTI JA TURVALLISELTA TUNTUVAN SUOJELEMINEN

Ihmiset voivat kiinnittyä tunneperäisesti siihen, mistä he ovat riippuvaisia.

Ihmiset voivat kiinnittyä tunneperäisesti siihen, minkä he ovat perineet.

Ihmiset voivat kiinnittyä tunneperäisesti siihen, mihin he samaistuvat.

Ihmiset voivat kiinnittyä tunneperäisesti kuulumiseen.

Ihmiset voivat alkaa suojella identiteettejä sen sijaan, että oppisivat todellisuudesta.

Ihmiset voivat alkaa suojella ryhmiä sen sijaan, että oppisivat käyttäytymisestä.

Ihmiset voivat alkaa suojella uskomuksia sen sijaan, että oppisivat näytöstä.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä osaa identiteetistäni suojelen?

Mitä osaa kuulumisestani suojelen?

Minkä menettämistä pelkään?

Minkä näkemistä pelkään?

Mitä oppisin, jos soveltaisin samaa standardia tässä?

Ihmiset suojelevat usein sitä, mikä saa heidät tuntemaan olonsa turvallisiksi.

Tämä voi pysäyttää oppimisen.

HEIMOUTUMINEN, JAKAUTUMINEN JA VALIKOIVA TOTUUS

Ihmiset voivat jakautua ryhmiin.

Ryhmistä voi tulla oppimista vahvempia.

Ryhmistä voi tulla totuutta vahvempia.

Ryhmistä voi tulla ymmärtämistä vahvempia.

Ihmiset voivat puolustaa omaa puoltaan.

Ihmiset voivat hyökätä toista puolta vastaan.

Ihmiset voivat torjua tietoa sen perusteella, kuka sen esittää.

Ihmiset voivat hyväksyä tietoa sen perusteella, kuka sen esittää.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Uskoisinko tämän, jos joku toinen sanoisi sen?

Torjuisinko tämän, jos joku tukemani henkilö sanoisi sen?

Opinko?

Vai valitsenko puolia?

Valikoivasta totuudesta voi tulla yksi suurimmista itsenäistä ajattelua estävistä mekanismeista.

RIIPPUVUUDEN SUOJELEMINEN

Ihmistä voi tulla riippuvaisia ympäristöistä, joita he eivät ole koskaan tutkineet itsenäisesti.

Ihmistä voi tulla riippuvaisia järjestelmistä.

Ihmistä voi tulla riippuvaisia auktoriteetista.

Ihmistä voi tulla riippuvaisia rahasta.

Ihmistä voi tulla riippuvaisia hyväksynnästä.

Ihmistä voi tulla riippuvaisia kuulumisesta.

Ihmiset voivat sitten suojella näitä riippuvuuksia.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mistä olen riippuvainen?

Kysyisinkö siitä, jos menettäisin sen?

Kysyisinkö siitä, jos se vaikuttaisi johonkuhun toiseen?

Kysyisinkö siitä, jos en hyötyisi siitä?

Ihmiset suojelevat usein riippuvuutta tunnistamatta tekevänsä niin.

RAHAN MEKANISMI JA JOHDONMUKAISUUS

Rahan mekanismista voi tulla yksi suurimmista syistä, joiden vuoksi ihmiset lakkaavat soveltamasta samaa standardia kaikkialla.

Riippuvuus voi vaikuttaa siihen, missä ihmiset ovat valmiita oppimaan.

Riippuvuus voi vaikuttaa siihen, missä ihmiset ovat valmiita kysymään.

Raha voi muovata sitä, mitä ihmiset puolustavat.

Raha voi muovata sitä, mitä ihmiset välttelevät.

Raha voi muovata sitä, mitä ihmiset toistavat.

Raha voi muovata sitä, mistä ihmiset vaikenevat.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mikä standardi muuttuu, kun raha tulee mukaan?

Mitä riippuvuutta on olemassa?

Mitä suojelen?

Minkä menettämistä pelkään?

Mitä oppisin, jos raha poistettaisiin tästä tilanteesta?

Jos rahan mekanismi muuttaa sovellettavaa standardia, samaa standardia ei sovelleta kaikkialla.

IHMISISTÄ VOI TULLA VALIKOIVIA OPPIJOITA

Ihmistä voi tulla erittäin hyviä kysymään joillakin alueilla samalla kun he kieltäytyvät kysymästä toisilla.

Ihmistä voi tulla asiantuntijoita näkemään ongelmia muualla samalla kun he kieltäytyvät näkemästä omaa osuuttaan.

Ihmistä voi tulla asiantuntijoita ristiriitojen paljastamisessa samalla kun he suojelevat omia ristiriitojaan.

Ihmistä voi tulla asiantuntijoita narratiivien kyseenalaistamisessa samalla kun he suojelevat perittyjä narratiiveja.

Ihmistä voi tulla asiantuntijoita järjestelmien kyseenalaistamisessa samalla kun he suojelevat järjestelmiä, joista ovat riippuvaisia.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Opinko?

Vai valitsenko, missä olen valmis oppimaan?

Mikä saa minut lopettamaan oppimisen?

Mikä saa minut tuntemaan oloni epämurkavaksi?

Ihmiset lopettavat usein oppimisen juuri siinä kohdassa, jossa oppiminen alkaa haastaa sitä, mistä he ovat riippuvaisia.

Valikoivasta oppimisesta voi tulla yksi suurimmista itsenäisen ajattelun esteistä.

LAPSET VOIVAT PERIÄ ERILAISIA STANDARDEJA

Lapset oppivat aikuisilta.

Lapset katsovat, mitä aikuiset tekevät.

Lapset katsovat, mitä aikuiset välttelevät.

Lapset katsovat, mitä aikuiset suojelevat.

Lapset katsovat, mitä aikuiset toistavat.

Lapset voivat periä kaksoisstandardeja ennen kuin ymmärtävät, mitä ne ovat.

Lapset voivat periä:

Valikoivaa totuutta.

Valikoivaa närkästystä.

Valikoivaa kysymistä.

Valikoivaa oppimista.

Valikoivaa näyttöä.

Valikoivaa luottamusta.

Lapset voivat oppia:

Kysy muista mutta älä itsestäsi.

Kysy joistakin järjestelmistä mutta älä toisista.

Kysy joistakin auktoriteeteista mutta älä toisista.

Kysy joistakin narratiiveista mutta älä toisista.

Kysy joistakin ihmisistä mutta älä toisista.

Tulevat sukupolvet voivat sitten luoda saman maailman uudelleen ymmärtämättä miksi.

Lasten tulisi siksi oppia johdonmukaisuutta alusta lähtien.

JOHDONMUKAISUUS ON YKSI SUURIMMISTA REITEISTÄ IHMISKUNNAN EDISTYMISEEN

Ihmiskunnan edistyminen ei voi kunnolla tapahtua ilman johdonmukaisuutta.

Johdonmukaisuus poistaa poikkeukset.

Johdonmukaisuus poistaa suosimisen.

Johdonmukaisuus poistaa valikoivan oppimisen.

Johdonmukaisuus poistaa valikoivan totuuden.

Johdonmukaisuus poistaa valikoivan kysymisen.

Johdonmukaisuus auttaa ihmisiä tulemaan itsenäisiksi ajattelijoiiksi.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Soveltaisinko tätä standardia kaikkialla?

Soveltaisinko sitä kaikkiin?

Soveltaisinko sitä itseeni?

Soveltaisinko sitä siihen, mitä tuen?

Soveltaisinko sitä siihen, mistä olen riippuvainen?

Itsenäinen ajattelu ei voi kehittyä täysimääräisesti ennen kuin ihmiset oppivat soveltamaan samaa standardia kaikkialla.

IHMISEN TIETOISUUS JA JOHDONMUKAISUUS

Ihmisen tietoisuus ei voi kunnolla edistyä, kun elämän eri alueisiin sovelletaan erilaisia standardeja.

Ihmistä voi tulla erittäin tietäviäsiä samalla kun he pysyvät epäjohdonmukaisina.

Ihmistä voi tulla informoituja samalla kun he pysyvät epäjohdonmukaisina.

Ihmistä voi tulla koulutettuja samalla kun he pysyvät epäjohdonmukaisina.

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun johdonmukaisuudesta tulee suosimista vahvempaa.

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun johdonmukaisuudesta tulee kuulumista vahvempaa.

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun johdonmukaisuudesta tulee riippuvuutta vahvempaa.

Ihmisen tietoisuus edistyy, kun johdonmukaisuudesta tulee pelkoa vahvempaa.

Ihmisten tulisi siksi kysyä:

Mitä johdonmukaisuutta vältän?

Mitä standardia en ole valmis soveltamaan?

Minkälaista maailmanympäristöä autan luomaan uudelleen?

SAMA STANDARDI KOSKEE MEITÄ ITSEÄMME

Tämä osa koskee myös meitä itseämme.

Kenenkään ei pitäisi olla vapautettu.

Sama standardi koskee meitä itseämme.

Sama standardi koskee työtämme.

Sama standardi koskee uskomuksiamme.

Sama standardi koskee käyttäytymistämme.

Sama standardi koskee panostamme.

Sama standardi pätee kaikkialla.

Tämä on yksi suurimmista reiteistä rehellisyyteen.

SOVELLA SAMAA STANDARDIA KAIKKIALLA JA IHMISKUNNAN EDISTYMINEN

Sovella samaa standardia kaikkialla -osio on osa puuttuvaa reittiä ihmiskunnan edistymiseen.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun eri ihmisiin, järjestelmiin, auktoriteettiin, narratiiveihin ja ympäristöihin sovelletaan erilaisia standardeja.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset kysyvät yhdestä asiasta ja suojelevat toista.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset soveltavat totuutta valikoivasti.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset soveltavat oppimista valikoivasti.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun ihmiset suojelevat sitä, mistä ovat riippuvaisia.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun lapset perivät erilaisia standardeja.

Ihmiskunta ei voi edistyä, kun epäjohtonmukaisuus pysyy normalisoituna.

Lähde ja alkuperä kysyy, mistä jokin tuli ja mikä sitä muovasi.

Näyttöstandardi kysyy, tukeeko näyttö sitä, mitä väitetään.

Kannustin ja hyöty kysyy, kuka hyötyy sen jatkumisesta.

Luonne ja johtonmukaisuus kysyy, vastaako käyttäytyminen sitä, mitä väitetään.

Lupa kysyä -osiossa kysytään, mikä pysäyttää kysymisen.

Tunnevaikutus kysyy, mikä tunne muovaa hyväksyntää.

Narratiivi vs. todellisuus kysyy, mitä tarinaa esitetään ja tukeeko todellisuus sitä.

Psykologinen vaikutus kysyy, mitä maailmanympäristö tekee ihmismielelle.

Sovella samaa standardia kaikkialla -osiossa kysytään nyt:

Sovellanko samaa standardia kaikkialla?

Mistä teen poikkeuksen?

Mitä suojelen?

Mitä en ole valmis tutkimaan?

Missä epämukavuus pysäyttää kysymiseni?

Missä raha muuttaa standardia?

Minkälaista maailmanympäristöä luodaan uudelleen, kun käytetään erilaisia standardeja?

Näin ihmiset siirtyvät valikoivasta oppimisesta johdonmukaiseen oppimiseen.

Näin ihmiset siirtyvät valikoivasta kysymisestä itsenäiseen ajatteluun.

Näin ihmiset siirtyvät maailmanympäristön tuotteina olemisesta maailmanympäristöstä oppiviksi.

IHMISKUNNAN EDISTYMINEN

Ihmiskunnan edistyminen on L2Q-kysymisjärjestelmän suora tulos.

Se on syy siihen, miksi puuttuva koulutusreitti kehitettiin.

Se on syy siihen, miksi Book of Evidence muutettiin koulutusreitiksi.

Se on syy siihen, miksi World Education Online, Q2L ja Young Questioners ovat olemassa.

Tavoitteena ei koskaan ollut vain parantaa kysymistä.

Tavoitteena ei koskaan ollut vain parantaa koulutusta.

Tavoitteena ei koskaan ollut vain tarjota enemmän tietoa.

Tavoite on ihmiskunnan edistyminen.

Book of Evidence ei ainoastaan dokumentoinut yli 30 vuoden ajalta ensikäden kokemuksia, aikaleimattua näyttöä, julkisia asiakirjoja, videoita, suoria lähetyksiä, haasteita, järjestelmävuorovaikutuksia, toistuvia malleja, hiljaisuutta, kumoamatta jättämistä ja maailmanympäristön havainnointia.

Se paljasti ristiriidan.

Kysymistä esiintyi jo.

Tietoa oli jo olemassa.

Näyttöä oli jo olemassa.

Koulutusta oli jo olemassa.

Silti sama toistuva maailma jatkui.

Ihmiskunta jatkoi sen toistamista, mitä se ei onnistunut kunnolla näkemään, ymmärtämään ja mistä se ei oppinut.

Vaikka tietoa oli olemassa.

Vaikka kysymistä esiintyi.

Vaikka näyttöä oli olemassa.

Vaikka koulutusta oli olemassa.

Toistuminen jatkui.

Tämä paljasti puuttuvan reitin.

Ongelma ei ollut tiedon puuttuminen.

Ongelma ei ollut kysymisen puute.

Ongelma ei ollut näytön puuttuminen.

Ongelma ei ollut koulutusjärjestelmien puuttuminen.

Ongelma oli jäsennellyn näyttöön perustuvan reitin puuttuminen siihen, kuinka opitaan kysymään, näkemään, ymmärtämään ja oppimaan itse maailmanympäristöstä.

Ihmiskunta ei voi oppia siitä, mitä se ei voi nähdä tai ymmärtää.

Book of Evidence auttoi tekemään toistuvan maailman näkyväksi ja ymmärrettäväksi.

Se auttoi paljastamaan yhteyden sen välillä, mistä ihmiskunta oppii ja millaiseksi ihmiskunta toistuvasti muodostuu.

Se auttoi paljastamaan sen, mitä maailmanympäristö toistuvasti näytti ajan kuluessa.

Se paljasti sen, mikä toistui.

Se paljasti sen, mikä jatkui.

Se paljasti sen, mitä suojattiin.

Se paljasti sen, mitä piilotettiin.

Se paljasti, miksi pelkkä kysyminen ei pystynyt pysäyttämään toistumista.

Tämän vuoksi L2Q-kysymisjärjestelmä kehitettiin.

L2Q-kysymisjärjestelmää ei ensin luotu ja sitten sovellettu maailmaan.

Se kehitettiin sen pohjalta, mitä maailma toistuvasti näytti.

Se kehitettiin sen pohjalta, mitä Book of Evidence paljasti.

Se kehitettiin, koska kysymistä esiintyi jo samalla kun toistuminen jatkui.

Se kehitettiin, koska tietoa oli jo olemassa samalla kun toistuminen jatkui.

Se kehitettiin, koska näyttöä oli jo olemassa samalla kun toistuminen jatkui.

Se kehitettiin, koska koulutusta oli jo olemassa samalla kun toistuminen jatkui.

Puuttuva reitti ei ollut lisää tietoa.

Puuttuva reitti ei ollut lisää kysymistä.

Puuttuva reitti oli oppiminen kysymään, näkemään, ymmärtämään ja oppimaan itse maailman ympäristöstä jäsennellyn näyttöön perustuvan koulutusreitin kautta.

L2Q-kysymisjärjestelmä tarjoaa tämän reitin.

Se tarjoaa jäsennellyn näyttöön perustuvan reitin, jonka kautta opitaan kysymään, näkemään, ymmärtämään ja oppimaan itse maailmanympäristöstä.

L2Q-kysymisjärjestelmä auttaa ihmisiä oppimaan, miten itse maailmanympäristöstä esitetään kysymyksiä.

Kun ihmiset oppivat kysymään maailmanympäristöstä, se auttaa heitä näkemään, mistä he oppivat.

Näkeminen auttaa ihmisiä ymmärtämään.

Ymmärtäminen kehittää itsenäistä ajattelua.

Itsenäinen ajattelu kehittää ihmiskunnan kykyä oppia todellisuudesta sen sijaan, että se oppisi siitä, mikä on luotu korvaamaan todellisuus.

Ihmiskunnan edistyminen on tämän prosessin tulos.

Ihmiskunnan edistyminen on seurausta siitä, että ihmiskunta oppii siitä, mitä maailma toistuvasti näyttää, sen sijaan että jatkaisi sen toistamista.

Ihmiskunnan edistymistä ei saavuteta lisäämällä vain tietoa.

Tieto ei automaattisesti tuota ymmärrystä.

Ymmärrys ei automaattisesti kehity ilman, että opitaan kysymään siitä, mistä opitaan.

Ihmiskunnan edistyminen saavutetaan, kun ymmärtäminen kehittää itsenäistä ajattelua ja itsenäinen ajattelu kehittää ihmiskunnan kykyä oppia todellisuudesta.

Edelliset osat ovat jo osoittaneet, miksi ihmiskunta luo sukupolvi toisensa jälkeen toistuvasti uudelleen samat ongelmat, käyttäytymismallit, järjestelmät, narratiivit, riippuvuudet, rajoitukset ja toistuvat mallit.

Ne ovat osoittaneet, miksi pelkkä tieto ei riitä.

Ne ovat osoittaneet, miksi pelkkä kysyminen ei riitä.

Ne ovat osoittaneet, miksi ihmiskunta tarvitsee jäsenellään näyttöön perustuvan reitin itse maailmanympäristöstä oppimiseen.

Tämä reitti on nyt olemassa.

Ihmiskunnan edistyminen on sitä, että ihmiskunta parantaa asteittain kykyään oppia itse maailmanympäristöstä.

Ymmärtäminen kehittää itsenäistä ajattelua.

Kun ymmärtäminen edistyy, itsenäinen ajattelu edistyy.

Kun itsenäinen ajattelu edistyy, toistuminen menettää reittinsä.

Kun toistuminen menettää reittinsä, ihmiskunta saa kyvyn oppia asteittain todellisuudesta sen sijaan, että toistaisi sitä asteittain.

Kaikki elävät samassa maailmanympäristössä.

Kaikki oppivat siitä.

Kaikki vaikuttavat siihen omalla panoksellaan.

Kaikki ovat sen vaikutuksen alaisia.

Kaikki vaikuttavat siihen.

Kaikki auttavat muovaamaan sitä, minkä tulevat sukupolvet perivät.

Ihmiskunnan edistyminen hyödyttää siksi kaikkia, koska kaikki jakavat saman maailmanympäristön ja auttavat muovaamaan sitä, millaiseksi se tulee.

Ihmiskunnan edistyminen ei siksi ole jonkun muun vastuulla.

Se kuuluu kaikille, koska kaikki vaikuttavat maailmanympäristöön, joka muovaa ihmiskuntaa.

Lapset eivät luo maailmaa, jonka he perivät.

Aikuiset luovat.

Lapset eivät luo koulutusympäristöä.

Aikuiset luovat.

Lapset eivät päättä, mitä oppimisreittejä heille asetetaan saataville.

Aikuiset päättävät.

Ymmärtävätpä ihmiset sitä tai eivät, he auttavat muovaamaan maailmanympäristöä, josta tulevat sukupolvet oppivat.

Lasten perimää maailmanympäristöä muovaa se, mitä aiemmat sukupolvet päättävät kysyä, mitä ne päättävät sivuuttaa, mitä ne päättävät haastaa, mitä ne päättävät suojella ja mitä ne päättävät välittää eteenpäin.

Se, mistä ihmiskunta oppii, vaikuttaa siihen, millaiseksi ihmiskunta tulee.

Se, mistä lapset oppivat, vaikuttaa siihen, millaisiksi tulevat sukupolvet tulevat.

Se, mistä yhteiskunta oppii, vaikuttaa siihen, millaiseksi yhteiskunta tulee.

Ihmiskunnan edistyminen riippuu siksi siitä, että parannetaan sitä, mistä ja miten ihmiset oppivat.

Tämä tarkoittaa, että vanhemmilla, opettajilla, hoivaajilla, kasvattajilla, kouluilla, koulutusympäristöillä, yhteisöillä ja yhteiskunnalla on kaikilla vastuu auttaa seuraavaa sukupolvea saamaan jotakin toistumista parempaa.

Mutta vastuu ei saa muuttua viivyttelyksi.

Lasten ei pitäisi joutua odottamaan.

Aikuisten ei pitäisi joutua odottamaan.

Koulutuksen ei pitäisi joutua odottamaan.

Ihmiskunnan edistyminen on nopeinta, kun ihmiskunta oppii yhdessä.

Lapset oppivat.

Aikuiset oppivat.

Vanhemmat oppivat.

Opettajat oppivat.

Hoivaajat oppivat.

Kasvattajat oppivat.

Yhteisöt oppivat.

Yhteiskunta oppii.

Tavoitteena ei ole, että yksi ryhmä odottaa toista.

Tavoitteena on, että ihmiskunta parantaa yhdessä kykyään oppia maailmanympäristöstä.

Ihmiskunnan edistymistä ei saavuteta toistamisen kautta.

Ihmiskunnan edistyminen saavutetaan oppimisen kautta.

Ihmiskunnan edistyminen saavutetaan ymmärtämisen kautta.

Ihmiskunnan edistyminen saavutetaan kehittämällä itsenäistä ajattelua.

Ihmiskunnan edistyminen saavutetaan, kun ihmiset oppivat siitä, mitä maailmanympäristö toistuvasti näyttää, sen sijaan että jatkaisivat sen toistamista.

Kun ymmärtäminen edistyy, itsenäinen ajattelu edistyy.

Kun itsenäinen ajattelu edistyy, ihmiset oppivat yhä enemmän todellisuudesta sen sijaan, että oppisivat siitä, mikä on luotu korvaamaan todellisuus.

Luodut valheet menettävät reittinsä, koska ymmärtäminen korvaa sokean hyväksynnän.

Seuraaminen menettää reittinsä, koska itsenäinen ajattelu korvaa riippuvuuden siitä, että muut ajattelevat heidän puolestaan.

Riippuvuus menettää reittinsä, koska ihmiset oppivat yhä enemmän todellisuudesta sen sijaan, että turvautuisivat siihen, mitä ei ole kunnolla asetettu kysymysten kohteeksi.

Toistuminen menettää reittinsä, koska oppiminen korvaa jäljittelyn.

Kaksoisstandardit menettävät reittinsä, koska samaa standardia sovelletaan kaikkialla.

Ihmiskunnan edistyminen etenee, koska ihmiset oppivat siitä, mitä maailmanympäristö todella näyttää, eivät siitä, mitä heitä käsketään siitä uskomaan.

Tämän vuoksi L2Q-kysymisjärjestelmällä on merkitystä.

Se tarjoaa jäsennellyn näyttöön perustuvan reitin, joka auttaa ihmisiä näkemään, ymmärtämään, oppimaan siitä ja soveltamaan sitä, mitä maailmanympäristö toistuvasti näyttää.

Tämän vuoksi resursseilla on merkitystä.

Niitä ei luotu omistettaviksi.

Niitä ei luotu rajoitettaviksi.

Niitä ei luotu muuttumaan jälleen yhdeksi valvotuksi järjestelmäksi.

Ne kuuluvat kaikille.

Niitä voidaan lukea.

Niitä voidaan käyttää.

Niitä voidaan jakaa.

Niitä voidaan tulostaa.

Niitä voidaan levittää.

Niitä voidaan soveltaa.

Niistä voidaan oppia.

Niitä voidaan käyttää lasten auttamiseen.

Niitä voidaan käyttää aikuisten auttamiseen.

Niillä voidaan tukea koulutusta.

Niillä voidaan tukea yhteiskuntaa.

Rajoitus ei ole omistajuus.

Rajoitus koskee merkitystä.

Jäsennellyn näyttöön perustuvan kysymisreitin on säilyttävä eheänä.

Resursseja ei saa muuttaa, heikentää, esittää väärin, laimentaa, kääntää päinvastaisiksi tai irrottaa niiden oikeasta merkityksestä.

Ihmiskunnan edistyminen riippuu siitä, että merkitys säilyy selkeänä.

Ihmiset eivät voi oppia oikein siitä, mikä on muutettu joksikin muuksi.

He eivät voi oppia oikein siitä, mitä on heikennetty.

He eivät voi oppia oikein siitä, mitä on esitetty väärin.

Ihmiskunnan edistyminen riippuu siitä, että ihmiset oppivat itse reitistä eivätkä sen muutetuista versioista.

Jos merkitys muuttuu, oppiminen muuttuu.

Jos oppiminen muuttuu, tulos muuttuu.

Ihmiskunnan edistyminen riippuu siksi itse reitin eheyden säilyttämisestä.

Tämän vuoksi virallisilla World Education Online- ja Q2L-reiteillä on merkitystä.

Ne auttavat ihmisiä pääsemään materiaaleihin niiden oikeassa asiayhteydessä.

Ne auttavat suojaamaan merkitystä samalla kun resursseja voidaan käyttää, jakaa, tulostaa, levittää, soveltaa ja niistä oppia.

Tarkoitus ei ole rajoittaminen.

Tarkoitus on merkityksen suojaaminen.

Oppimisreitti ei voi edistää ihmiskuntaa, jos sen merkitys muutetaan samaksi toistumiseksi, jonka pysäyttämiseksi se luotiin.

Tämän vuoksi myös Q2L:llä on merkitystä.

Q2L auttaa koulutusreittiä leviämään yhteiskunnassa.

Se antaa ihmisille mahdollisuuden jakaa, käyttää, levittää, luoda, soveltaa materiaaleja ja oppia niistä.

Se auttaa aikuisia tavoittamaan muita aikuisia.

Se auttaa aikuisia auttamaan lapsia.

Se auttaa perheitä, kouluja, kasvattajia ja yhteisöjä oppimaan samasta viitekehyksestä.

Se auttaa levittämään ymmärrystä yhteiskunnassa.

Se auttaa levittämään itsenäistä ajattelua yhteiskunnassa.

Se auttaa ihmisiä oppimaan maailmanympäristöstä saman jäsenellän näyttöön perustuvan reitin kautta.

Se auttaa ihmiskunnan edistymistä leviämään yhteiskunnassa.

Se auttaa tulevia sukupolvia perimään oppimisreitin toistumisen perimisen sijaan.

Se auttaa viemään ihmiskunnan edistymisen käsitteestä käytäntöön.

Se auttaa muuttamaan oppimisen toiminnaksi.

Se auttaa tuomaan ymmärrystä yhteiskuntaan.

Se auttaa tuomaan itsenäistä ajattelua yhteiskuntaan.

Se auttaa tuomaan ihmiskunnan edistymisen osaksi jokapäiväistä elämää. Kun mukana on lapsia, materiaalien tulee kulkea vanhempien, opettajien, hoivaajien, koulujen, koulutusympäristöjen ja vastuullisten aikuisten kautta.

Tämä ei tarkoita, että lasten pitäisi odottaa.

Se tarkoittaa, että lasten pitäisi saada viitekehys turvallisesti, vastuullisesti ja mahdollisimman varhain.

Young Questioners on tässä keskeisessä asemassa.

Young Questioners ei tarkoita vain materiaalien tarjoamista lapsille.

Siinä on kyse oppimisesta luomisen kautta sen pohjalta, mistä ihmiset itse oppivat.

Vanhemmat oppivat.

Opettajat oppivat.

Hoivaajat oppivat.

Kasvattajat oppivat.

Koulut oppivat.

Yhteisöt oppivat.

Kun ihmiset luovat viitekehyksestä turvallisia, ikään sopivia Young Questioners -materiaaleja, he eivät ainoastaan auta lapsia oppimaan.

He oppivat itse.

He ajattelevat, mitä lasten tarvitsee kysyä.

He ajattelevat, kuinka lapset oppivat.

He ajattelevat, kuinka maailmanympäristö muovaa lapsia.

He ajattelevat, kuinka lasten mieliä voidaan suojata.

He ajattelevat, kuinka lapsia voidaan auttaa näkemään, ymmärtämään, oppimaan ja kehittämään itsenäistä ajattelua.

Luomisprosessista tulee osa oppimisprosessia.

Ihmiset oppivat soveltamisen kautta.

Ihmiset oppivat kysymisen kautta.

Ihmiset oppivat luomisen kautta.

Ihmiset oppivat auttamalla muita oppimaan.

Young Questioners auttaa siksi lapsia ja aikuisia oppimaan yhdessä.

Opettajat ja kasvattajat ovat erityisen tärkeitä, koska he auttavat muovaamaan lasten oppimisympäristöä.

L2Q-kysymisjärjestelmä tarjoaa opettajille ja kasvattajille jäsennellyn näyttöön perustuvan menetelmän, joka auttaa lapsia oppimaan maailmanympäristöstä samalla kun he itse jatkavat siitä oppimista.

Sama koskee vanhempia, hoivaajia, kouluja, koulutusympäristöjä ja vastuullisia aikuisia.

Viitekehystä ei tarvitse vain yksi ryhmä.

Lapset tarvitsevat sitä.

Aikuiset tarvitsevat sitä.

Vanhemmat, opettajat, hoivaajat, kasvattajat, koulut, koulutusympäristöt ja yhteisöt tarvitsevat sitä.

Sitä tarvitaan kaikkialla, missä ihmiset oppivat maailmanympäristöstä ja auttavat muita oppimaan siitä.

Koulutus ei voi parantua toistamalla samaa lähestymistapaa, joka ei onnistunut opettamaan ihmisille, miten itse maailmanympäristöstä esitetään kysymyksiä.

Koulutus paranee, kun lapsille ja aikuisille annetaan L2Q-reitti ja he oppivat siitä yhdessä.

Ihmiskunnan edistyminen ei voi jäädä vangiksi yhteen kirjaan, yhteen ihmiseen, yhteen verkkosivustoon, yhteen organisaatioon tai yhteen sukupolveen.

Sen on edettävä yhteiskunnassa.

Sitä on käytettävä.

Sitä on jaettava.

Siitä on opittava.

Sen on tavoitettava lapset.

Sen on tavoitettava aikuiset.

Sen on ulotuttava koulutuksen piiriin.

Sen on tavoitettava yhteisöt.

Ihmiskunnan edistyminen etenee, kun ymmärrys etenee.

Se etenee, kun itsenäinen ajattelu etenee.

Se etenee, kun ihmiset oppivat maailmanympäristöstä sen sijaan, että vain perisivät sen.

Se etenee, kun tuleville sukupolville annetaan kyky oppia todellisuudesta sen sijaan, että ne vain toistaisivat sitä.

Se etenee, kun ymmärrys korvaa sokean hyväksynnän.

Se etenee, kun itsenäinen ajattelu korvaa seuraamisen.

Se etenee, kun todellisuus korvaa luodut valheet.

Se etenee, kun oppiminen korvaa toistumisen.

Kun ihmiskunnan edistyminen etenee, ihmiskunta parantaa asteittain kykyään oppia todellisuudesta sen sijaan, että oppisi siitä, mikä on luotu korvaamaan todellisuus.

Kun ymmärrys etenee, luodut valheet menettävät kykynsä säilyä.

Kun itsenäinen ajattelu etenee, seuraaminen menettää reittinsä.

Kun ihmiset oppivat soveltamaan samaa standardia kaikkialla, kaksoisstandardit menettävät reittinsä.

Kun ihmiskunta oppii itse maailmanympäristöstä, järjestelmät, käyttäytyminen, narratiivit, oletukset ja rakenteet suuntautuvat yhä enemmän todellisuuden eivätkä harhaanjohtamisen mukaisiksi.

Ihmiskunnan edistyminen ei siksi vain paranna kysymistä.

Se parantaa ihmiskunnan kykyä oppia, ymmärtää, ajatella itsenäisesti, erottaa totuus, soveltaa oikeudenmukaisuutta ja parantaa asteittain maailmanympäristöä, jonka se luo ja välittää eteenpäin.

Kun ihmiskunta kykenee yhä paremmin rakentamaan totuuden varaan harhaanjohtamisen varaan rakentamisen sijaan, epäoikeudenmukaisuus menettää perustansa.

Kun epäoikeudenmukaisuus menettää perustansa, yhteiskunta kykenee yhä paremmin palvelemaan ihmisiä, tulevia sukupolvia ja itse elämää.

Ihmiskunnan edistyminen ei siksi ole vain tiedon edistymistä.

Se on ihmiskunnan kyvyn asteittaista edistymistä oppia todellisuudesta ja rakentaa todellisuuden varaan.

Lapset pysyvät keskeisinä, koska lapsista tulee tulevia maailmanympäristön kantajia.

Lapsista tulee vanhempia.

Lapsista tulee opettajia.

Lapsista tulee hoivaajia.

Lapsista tulee työntekijöitä.

Lapsista tulee johtajia.

Lapsista tulee päätöksentekijöitä.

Lapsista tulee maailman rakentamiseen osallistuvia ihmisiä.

Se, mitä lapset oppivat tänään, tulee osaksi huomisen maailmaa.

Sitä maailmaa, jonka tulevat sukupolvet perivät, muovaa se, mistä aiemmat sukupolvet oppivat.

Sitä maailmaa, jonka tulevat sukupolvet luovat, muovaa se, mistä ne oppivat.

Ihmiskunnan edistyminen riippuu siksi siitä, mistä lapsia opetetaan oppimaan tänään.

Jos lapset perivät toistumisen, toistuva maailma jatkuu.

Jos lapset perivät riippuvuuden, riippuvuus jatkuu.

Jos lapset perivät seuraamisen, seuraaminen jatkuu.

Jos lapset perivät hiljaisuuden, hiljaisuus jatkuu.

Jos lapset perivät pelon, pelko jatkuu.

Jos lapset perivät luodut valheet, luodut valheet jatkuvat.

Jos lapset perivät L2Q-kysymisjärjestelmän, ihmiskunnan edistyminen jatkuu.

Jos lapset perivät jäsennellyn näyttöön perustuvan kysymisen, ymmärrys etenee.

Jos lapset perivät kyvyn oppia itse maailmanympäristöstä, itsenäinen ajattelu etenee.

Jos lapset perivät kyvyn erottaa totuus, luodut valheet menettävät reittinsä.

Jos lapset perivät kyvyn soveltaa samaa standardia kaikkialla, toistuvat kaksoisstandardit menettävät reittinsä.

Ihmiskunnan tulevaisuus on siksi erottamaton siitä, mistä lapsia opetetaan oppimaan.

Ihmiskunnan edistymistä ei luoda odottamalla, että tulevat sukupolvet ratkaisevat sen, mitä aiemmat sukupolvet eivät onnistuneet kysymään.

Ihmiskunnan edistyminen syntyy, kun nykyisille ja tuleville sukupolville annetaan reitti yhdessä.

Lapset ja aikuiset oppivat yhdessä.

Perheet ja koulut oppivat yhdessä.

Opettajat ja oppilaat oppivat yhdessä.

Yhteisöt oppivat yhdessä.

Yhteiskunta oppii maailmanympäristöstä yhdessä.

Ihmiskunnan edistymistä ei luoda yhden ihmisen oppiessa yksin.

Ihmiskunnan edistyminen syntyy, kun ihmiskunta parantaa asteittain kykyään oppia maailmanympäristöstä yhdessä.

Näin toistuva vahinko menettää reittinsä.

Näin luodut valheet menettävät reittinsä.

Näin hiljaisuus menettää reittinsä.

Näin riippuvuus menettää reittinsä.

Näin seuraaminen menettää reittinsä.

Näin toistuva maailma menettää reittinsä.

Näin ihmiskunnan edistyminen saa reittinsä.

Reitti on olemassa.

Viitekehys on olemassa.

Resurssit ovat olemassa.

Seuraava sukupolvi on olemassa.

Vastuu on olemassa.

Kysymys ei enää ole siitä, onko reitti olemassa.

Kysymys on siitä, päättääkö ihmiskunta käyttää sitä.

Se, mitä seuraavaksi tapahtuu, riippuu siitä, mitä ihmiskunta päättää tehdä niiden kanssa.

Tämän päivän lapsista tulee huomisen maailma.

Se, mistä lapsia opetetaan oppimaan tänään, tulee osaksi maailmaa, jonka luomisessa he huomenna auttavat.

Tämän vuoksi ihmiskunnan tulevaisuus on erottamaton lasten koulutuksesta.

Koska tämän päivän lapsista tulee huomisen maailma, ihmiskunnan tulevaisuus määräytyy lopulta sen mukaan, perivätkö tulevat sukupolvet toistuvan maailman vai kyvyn oppia siitä.

Ihmiskunnan tulevaisuus määräytyy lopulta sen mukaan, eteneekö ymmärrys vai eteneekö toistuminen.

Eteneekö itsenäinen ajattelu vai eteneekö seuraaminen.

Eteneekö todellisuus vai etenevätkö luodut valheet.

Jatkaako ihmiskunta maailman toistamista vai oppiiko se siitä asteittain.

Ihmiskunnan edistyminen hyödyttää kaikkia, koska kaikki elävät samassa maailmanympäristössä.

Kaikki oppivat siitä.

Kaikki vaikuttavat siihen omalla panoksellaan.

Kaikki ovat sen vaikutuksen alaisia.

Kaikki auttavat muovaamaan sitä, millaiseksi se tulee.

Ihmiskunnan edistymisen hyödyt eivät siksi rajoitu yhteen ihmiseen, yhteen ryhmään, yhteen järjestelmään tai yhteen sukupolveen.

Ne kuuluvat kaikille, koska kaikki jakavat saman maailmanympäristön ja vaikuttavat siitä syntyvään tulevaisuuteen.

MIKSI EN VOINUT OLLA TEKEMÄTTÄ MITÄÄN

Lapsena odotin maailman olevan sellainen kuin ihmiset sanoivat sen olevan.

Odotin, että totuudella olisi merkitystä.

Odotin järjestelmien olevan sitä, mitä ne väittivät olevansa.

Odotin ihmisten kertovan totuuden, kun tärkeitä asioita nostettiin esiin.

Odotin näytöllä olevan merkitystä.

Odotin ristiriitoihin puututtavan.

Kun kasvoin vanhemmaksi ja koin maailman itse, kohtasin toistuvasti jotakin hyvin erilaista.

Kokemani maailma ei ollut se maailma, jota minut oli opetettu odottamaan.

Kun kysyin siitä, mitä näin, odotin vastauksia.

Kun esitin näyttöä, odotin vastineeksi näyttöä.

Kun paljastin valheita, odotin totuudella olevan enemmän merkitystä kuin rahalla, asemalla, auktoriteetilla, statuksella tai omalla edulla.

Niin ei koskaan tapahtunut.

Pitkän aikaa odotin jatkuvasti, että joku kertoisi totuuden.

Kukaan ei koskaan kertonut.

Se pakotti minut lopettamaan kysymisen siitä, kertoivatko ihmiset totuuden, ja alkamaan kysyä, miksi he eivät kertoneet sitä.

Yli kolmenkymmenen vuoden dokumentoitujen kokemusten kautta aloin ymmärtää, miksi samat ongelmat jatkoivat toistumistaan.

Aloin ymmärtää, miksi ihmiset pysyvät hiljaa, miksi ihmiset suojelevat sitä, mistä he ovat riippuvaisia, ja kuinka raha vaikuttaa ihmisten käyttäytymiseen muovaamalla päätöksiä, tekoja, hiljaisuutta, tuloksia ja kokonaisia järjestelmiä.

Mitä enemmän ymmärsin, sitä selvemmin tajusin, että ihmisistä tuli jatkuvasti sen ympäristön tuotteita, josta he oppivat, vaikka he eivät koskaan kunnolla oppineet siitä.

Se muovasi heitä.

He toistivat sitä.

He välittivät sitä eteenpäin.

Tämä oivallus häiritsi minua enemmän kuin mikään muu.

Ymmärsin, että lapset perivät saman toistuvan maailman ja heistä tulisi lopulta aikuisia, jotka olisivat vastuussa sen välittämisestä jälleen eteenpäin.

Ymmärsin, etteivät ihmiset voi oppia siitä, mitä he eivät voi nähdä.

Jos todellisuus pysyy piilossa, ihmiset eivät voi kunnolla oppia siitä.

Jos ihmiset eivät voi kunnolla oppia siitä, he jatkavat sen toistamista.

En voinut hyväksyä sitä.

En voinut hyväksyä sitä, että olin nähnyt sen, mitä olin nähnyt, ja pysyisin hiljaa.

En voinut hyväksyä sitä, että jättäisin tulevat sukupolvet perimään saman toistuvan maailman yrittämättä ainakin tehdä asialle jotakin.

En myöskään voinut hyväksyä jotakin, minkä tiesin valheeksi, vain siksi että muut ihmiset hyväksyivät sen.

En voinut mukautua siihen.

En voinut teeskennellä sen olevan totta vain sopiakseni joukkoon.

Helpoin vaihtoehto olisi ollut hyväksyä se, mukautua siihen ja tulla osaksi sitä.

Mutta en koskaan pystynyt siihen.

En hyväksynnän vuoksi.

En muiden hyväksynnän vuoksi.

En mukavuuden vuoksi.

En rahan vuoksi.

En millä hinnalla hyvänsä.

Yksin seisominen oli minulle helpompaa kuin hyväksyä jotakin, minkä tiesin valheeksi.

Kun ymmärsin tämän, tekemättä jättäminen ei enää ollut minulle hyväksyttävää.

Ihmisten auttaminen oppimaan maailmanympäristöstä tuli minulle tärkeämmäksi kuin oma väliaikainen elämäni.

Sen auttaminen, että lapset perisivät jotakin toistumista parempaa, tuli minulle tärkeämmäksi kuin oma mukavuuteni.

Ymmärsin, että jos minäkin pysyisin hiljaa, minusta tulisi vain osa samaa hiljaisuutta, jota olin vuosikymmeniä todistanut.

En voinut tehdä niin.

Tunsin vastuuta paljastaa sen, mikä oli piilotettu, jotta ihmiset voisivat nähdä sen.

Koska ihmiset eivät voi oppia siitä, mitä he eivät voi nähdä.

Tämä ymmärrys johti lopulta Book of Evidenceen, World Education Onlineen, L2Q-kysymisjärjestelmään, Q2L:ään, Young Questionersiin ja niitä seuranneisiin koulutusmateriaaleihin.

Raha ei motivoi minua.

En usko, että tiedon, jonka tarkoituksena on auttaa ihmisiä oppimaan maailmanympäristöstä, pitäisi kuulua minulle.

Uskon, että sen pitäisi kuulua kaikille.

Tämän vuoksi tieto, resurssit ja koulutusmateriaalit on asetettu vapaasti ihmisten saataville luettaviksi, käytettäviksi, jaettaviksi, levitettäviksi ja niistä opittaviksi.

Tavoitteena ei koskaan ollut raha.

Tavoitteena oli auttaa ihmisiä oppimaan maailmanympäristöstä.

Tavoitteena oli auttaa lapsia perimään jotakin toistumista parempaa.

Näen, miksi ihmiset kärsivät ja miksi samat ongelmat jatkuvat sukupolvesta toiseen.

Näen, miksi lapset tulevat maailmaan, jossa heille pääasiassa opetetaan, kuinka siihen sopeudutaan sen sijaan, että siitä opittaisiin kunnolla, jotta se voisi parantua.

Näen myös reitin, joka voi auttaa muuttamaan tämän.

Tämän vuoksi yritin.

Olen yrittänyt parhaani auttaakseni ihmisiä.

Olen yrittänyt parhaani auttaakseni lapsia.

Olen yrittänyt parhaani auttaakseni ihmiskuntaa oppimaan maailmanympäristöstä sen sijaan, että se jatkaisi sen toistamista.

Se, päättävätkö ihmiset käyttää tätä mahdollisuutta, on lopulta heidän päätöksensä.

Minun vastuuni oli yrittää.

En kadu sitä, mihin olen käyttänyt aikuiselämäni.

En kadu aikaa, vaivaa, uhrauksia tai riskejä.

Tekisin kaiken uudelleen.

Tekisin sen uudelleen, vaikka se ei koskaan auttaisi mitään.

Koska kun ymmärsin sen, minkä olin tullut ymmärtämään, tekemättä jättäminen ei koskaan ollut minulle vaihtoehto.

Siksi en voinut olla tekemättä mitään.

WORLD EDUCATION ONLINE

OPI KYSYMÄÄN

KYSY OPPIAKSESI

Koulutus muovaa yhteiskuntaa.

Kysyminen muovaa koulutusta.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Resurssit kuuluvat kaikille, ja niitä tulisi käyttää, jakaa, levittää ja soveltaa edellyttäen, ettei niiden merkitystä muuteta.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

MUUT KIRJAT

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

**IHMISKUNTA EI VOI EDISTYÄ SIITÄ, MITÄ
SE EI YMMÄRRÄ**

Opi kysymään

Kysy oppiaksesi